

Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDENĂ

de Michel Brice

MICA
REGINĂ
A TURULUI
FRANȚEI

Michel Brice

BRIGADA
MONDENĂ

Mica Regină a Turului Franței

V.1.0

ISBN:
973-597-370-7

Malko Productions – Paris,
La petite Reine du Tour
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 2006
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

Michel Brice

Mica Regină a turului Franței

În românește de
Marian Tiu

2006

Capitolul I

Jean-Philippe Degalat opri motorul Hondai Transalp și își scoase casca integrală cu un oftat adânc de ușurare. În acel 20 iulie, un soare cvasi tropical dogorea peste pădurea Landes. Era aproape ora trei după-amiază și ajunsese la aproape 40 de grade la umbră. Totuși, în ciuda inconvenientului căștii, Jean-Philippe se felicită că putuse să ajungă la Bordeaux cu motocicleta și nu cu bicicleta, ca toți cei o sută de participanți la Turul Franței, care mai aveau încă o săptămână până la sosirea tradițională de pe Champs-Élysées.

Nu numai că obosea mai puțin dar, în calitate de ziarist acreditat (și motorizat), beneficia de multe alte avantaje.

Corpul suplu și voluptuos al Salomeei îi trecu prin fața ochilor și Jean-Philippe Degalat observă că transpira ceva mai mult. Fără ca soarele să fie cauza principală.

Din seara primei etape a Marii Bucle, în Normandia, se îndrăgostise nebunește de Salomé care urma traseul Turului cu o rulotă. Nu îl interesa faptul că era doar o prostituată care se vindea oricărui bărbat care plătea; la douăzeci și doi de ani, cu fața ascuțită, marcată de acneea rebelă, era conștient că nu semăna cu Apollon din Belvedere.

Jean-Philippe Degalat scrută șoseaua departamentală 932 care ducea spre Bordeaux prin Rochefort, Captieux și Langon. O șosea enervant de dreaptă, cum nu vedea decât în Landes.

Niciun concurent nu se vedea, nici o mașină de însoțire. Plutonul evadaților îl depășise de aproape cinci minute. Iar întârzierii mai aveau multe minute de recuperat.

Turul începuse de cincisprezece zile iar concurenții parcurseseră aproape trei mii de kilometri. Oboseala devenea aproape palpabilă și toți profitau de această a șaptesprezecea etapă pe teren plat pentru a își menaja forțele. După părerea tuturor specialiștilor nu se aștepta o răsturnare de clasament înainte de Captieux, la nouăzeci de kilometri înainte de sosire, poate înainte de Langon, treizeci de kilometri mai departe. Ceea ce îi lăsa destul timp lui Jean-Philippe Degalat să facă o pauză de un sfert de oră în rulota

Salomeei. Pentru o „partidă expres”, cum zicea el.

— Mă voi opri la intrarea în Roquefort, îi spusese ea cu o seară înainte, după etapa din Pau. Dacă dorești ceva...

Inima îi cerea, lui Jean-Philippe Degalat. Simțea chiar cum își accelerează ritmul, doar la gândul buzelor cărnoase și catifelate cuprinzându-l cu totul...

Ziaristul coborî de pe motocicletă pe care o sprijini pe cric și își așează casca pe șaua încinsă, înainte de a se întâlni cu Salomé, trebuia să își rezolve o necesitate naturală.

Pătrunzând printre brazii drepți, Jean-Philippe Degalat se înjură în sinea lui. Șoseaua era complet pustie și ar fi putut la fel de bine să urineze chiar pe margine. Dar nu putea face asta, din copilărie: numai ideea că putea fi surprins într-o asemenea postură era suficientă să îi blocheze complet vezica. Avea nevoie să se ascundă. Sau măcar să își creeze această iluzie.

„Uite, s-ar zice că nu sunt singurul în această situație!” gândi el cu un zâmbet satisfăcut.

Rezemată de trunchiul unui pin, ziaristul reperase, la vreo zece metri în față, o bicicletă. Ceea ce nu îl surprinse. Pe parcursul unei etape montane era de neconceput să vezi un concurent făcând așa ceva căci întârzia prea mult.

Dar, la câmpie, etapele erau mai ușoare și unii concurenți, mai ales dacă erau în urmă, se opreau adesea. Până la urmă, un minut în plus de întârziere...

Jean-Philippe Degalat tocmai se întorcea din drum pentru a respecta intimitatea celui în cauză, când îl văzu. La vreo douăzeci de metri în dreapta lui, îmbrăcat cu un combinezon roșu cu alb. În ciuda distanței, ziaristul îl identifică imediat, după părul foarte blond și tuns scurt, silueta fină și fața cu trăsături efeminate.

Dominique Barnes, zis Domino, un concurent din mijlocul plutonului, cu o reputație de homosexual, lucru destul de rar în ciclismul profesionist. Cu o fină aluzie la presupusele lui moravuri, anumiți concurenți, între ei, îl numeau „Mica Regină a Turului”.

Din spatele unui tufiș mare de ferigi, Jean-Philippe Degalat știa că nu putea fi văzut de Domino care tocmai își dădea jos pantalonul mulat pe coapsele fine și musculoase.

Din dorința de a fi discret se pregătea să plece, când o stupoare uimitoare îl ținu în loc. Abia își abținu o exclamație care îi veni spontan de buze.

„Drace! Gândi el, cu ochii holbați. Dar ce mai e și circul acesta? Visez sau ce?”

Instinctiv, ziaristul se ascunse, având grijă să nu facă zgomot.

În fața lui, la cincisprezece metri, Domino tocmai își dăduse jos chilotul, lăsând să se vadă părul blond de pe pubis.

Timp de o secundă, Jean-Philippe Degalat crezu că îl înșela privirea. Apoi, crezu că Domino își ascunsese membrul între picioare și de aceea nu se observa nimic.

Dar, în clipa următoare, îndoiala nu mai avu loc. Se întâmpla cu adevărat ceva inedit în istoria Turului Franței. Ceva care nu se mai produsese de la înființarea sa în 1903 și care rămânea total de neconceput. Și totuși, Jean-Philippe Degalat avea acum proba irefutabilă în fața ochilor.

Domino tocmai se aplecase, cu genunchii depărtați și un jet de urină țâșnea din sexul lui.

Un sex de femeie, perfect normal.

*

* *

Ochii bulbucați ai lui Mathieu Langoiran erau injectați și i se părea că sexul violaceu își mărea și mai mult volumul. Inspiră aerul încins, saturat de parfum, care umplea rulota cu perdelele trase cu grijă.

Salomea tocmai se întinsese pe cușeta îngustă și își depărta picioarele. Dezvelindu-și secretele intime cu bucle aurii.

Adjunctul primarului din Saint-Justin, localitate situată la zece kilometri de Roquefort, își lăsă privirea să cutreiere abdomenul plat și mătăsos al prostituatei, apoi sânii, mici dar uimitor de fermi, cu sfârcurile roz pal. În fine, ca hipnotizat, Matheiu Langoiran reveni cu privirea spre buclele aurii care îl făceau să saliveze. Turul Franței avea uneori și părțile lui cu adevărat plăcute.

Vocea, puțin cam vulgară, îl readuse pe funcționar la preocupările actuale:

— Hei, ce mai aștepți, ursul meu păros, de ce nu sari pe mine? Nu vezi că nu mai pot să aștept?

Fără să mai stea pe gânduri, Mathieu se aplecă și se așeză pe cușeta care, sub greutatea lui, scârțâi amenințător.

Dorința o făcea atât de nerăbdătoare, încât Salomea, ca o profesionistă conștiincioasă, trebui să îl ajute cu mâna să

pătrundă în intimitatea ei.

Ea își abținu un oftat fatalist. Acum, nu îi mai rămânea decât să aștepte ca „asta” să se termine, jucând mai mult sau mai puțin abil comedia plăcerii, își zise că treaba ar fi fost suportabilă dacă acest tip păros ar fi fost dotat ca un bărbat, nu ca un cal și dacă respirația nu i-ar fi mirosit a vin. Dar ce să mai, aceasta era meseria...

Era primul an când urma traseul Turului Franței, ca însoțitoare, cum spunea ea. O idee pe care i-o dăduse Josyane, prostituată ca și ea, cu care împărțea o garsonieră „de lucru”, aproape de Champs-Élysées. Vara, Josyane făcea Coasta de Azur. După ce închiriasse o rulotă de la un prieten, Salomea (Marie Pierre, pe numele adevărat) plecase pe traseul turului, în urmă cu două săptămâni. Și, până acum, nu avea decât să se felicite: afacerile mergeau bine. Nu cu participanții la Tur, care, după etapele de două sute cincizeci de kilometri, nu aveau decât o dorință: să doarmă. Din contră, erau mulți alți însoțitori în cursă: organizatori, directori sportivi, adjuncții lor, îngrijitori etc. Fără a mai vorbi de sutele de ziariști acreditați la Turul Franței. După fiecare etapă, toți nu aveau decât o idee în cap: să petreacă o seară cât mai veselă și animată posibil. Și, în acel moment, Salomea intervenea...

Oftă profund de ușurare, ceea ce putea fi luat drept un orgasm. La prima vedere, îl catalogase pe Mathieu în categoria „grăbiților”. Era mulțumită că nu se înșelase: după vreo zece mișcări, tot mai rapide, ejaculă cu mormăieli de porc. Răbdătoare, ea așteptă ca bărbatul să își tragă sufletul înainte de a îl da la o parte și a-i arăta lavoarul minuscul în dreapta cușetei:

— Poți să îți faci toaleta minimă, dragul meu, dar repede: aștept pe cineva...

Mathieu Langoiran, care începuse deja să se îmbrace, o privi mirat:

— Pentru ce? M-am mai spălat o dată dimineață...

Salomea preferă să nu răspundă și, după ce luă pe ea un halat din satin albastru, se uită la ceas. Două și douăzeci. Jean-Philippe nu avea să întârzie. Zâmbi gândindu-se la tânărul ziarist care bătuse timid la ușa rulotei, din prima seară, după etapă și care revenise să o vadă practic în toate celelalte seri.

Nu era îndrăgostită de el, nu. Dar nu se putea abține să nu fie

atrasă de acest gen de adolescent întârziat care nu făcea nimic pentru a ascunde că era nebun după ea și care o asalta cu aviditatea unui copil la sânul matern.

Și apoi, Salomea, din adolescență, fusese atrasă mereu de tipii cu ochelari, fiindcă îi dădeau mereu impresia că trebuie să fie protejați. „Asistența socială o să te facă să pierzi”, îi repeta mereu Josyane.

Salomea abia dacă remarcă plecarea lui Mathieu Langoiran. Ca pe toți ceilalți clienți, îl ștersese din memorie. La douăzeci și șase de ani, avea deja cinci ani de prostituție în urmă și se considera ca o „bătrână rutieristă”, după o altă exprimare a Josyanei. Succesul ei venea din faptul că majoritatea bărbaților nu îi dădeau mai mult de optsprezece ani. Fără îndoială din cauza zâmbetului de puștoaică și a ochilor inocenți care o făceau să semene puțin cu Anouk Grinberg. O Anouk Grinberg blondă.

Salomea tresări când ușa rulotei se deschise brusc și Jean-Philippe Degalat intră, cu fața roșie și ochii strălucind de agitație.

— Și? îl admonestă ea pe un ton rece. Nu mai bați la ușă, acum?

Ziaristul nici nu se obosi să se scuze. Se precipită spre ea și o strânse cu forță, strivindu-i sânii mici de bustul lui slab. Îi șopti cu o voce tremurată:

— Mi s-a întâmplat o chestie nebunească! Am prins informația vieții mele, Salomea!

Ea se dezlipi de el, interesată:

— Ei bine, povestește...

Jean-Philippe zâmbi dezolat și scutură din cap:

— Prefer să nu, scuză-mă... Pentru moment, în orice caz... Este o adevărată bombă cu explozie întârziată ce am descoperit, imaginează-ți! Și încă nu știu cum să aprind fitilul. Dacă ai ști cât sunt de agitat!...

Salomea zâmbi încurcată și puse mâna pe șoldul lui Jean-Philippe:

— O să verificăm asta imediat, frumosule!

Ridicând privirea spre ochii lui, adăugă cu o voce perfect naturală:

— Ce dorești astăzi? Gura sau fundul?

Drept răspuns, ziaristul îi puse mâinile pe umeri și o făcu să ingenucheze în fața lui. Salomea prinse mesajul. Fermoarul

metalic nu îi rezistă decât câteva secunde și ea eliberă un sex fin și destul de lung, tare ca oțelul.

Ea își trecu limba peste buze pentru a le umezi mai mult, apoi cuprinse încet membrul tare.

În ciuda plăcerii care îi invada corpul, Jean-Philippe nu reușea să se gândească la altceva decât la subiectul lui.

Sigur că va scoate ceva senzațional. Vedea deja hârtia cu care în aceeași seară îl va demasca pe Dominique Barnes. Singura lui problemă era că nu prea știa cui să o trimită pentru a obține un profit maxim. *Equipe? Libe?* Oricum, puțin conta: urma să devină celebru.

Singurul lucru care îi umbrea puțin bucuria pe care Jean-Philippe o simțea era că, la un moment dat, se mișcase în spatele tufișului și Dominique Barnes își dăduse seama că el (sau ea) era privită. Se mai uitase încă o dată, spunându-și că era norocos și dispăruse printre copaci suficient de repede pentru a nu fi identificat.

Jean-Philippe simți că Salomea accelera mișcările nebunești în jurul sexului lui gata să explodeze. Imediat, un val de plăcere îl invadă. Gemu, răgușit, cu capul dat pe spate și se eliberă.

— Ei bine, erai excitat cu adevărat la culme! Exclamă ea ridicându-se. Este prima dată când te manifesti atât de puternic, de când ne cunoaștem...

În timp ce Jean-Philippe se îmbrăca, Salomea se lipi de spatele lui și îi cuprinse cu brațele ei șoldurile slabe.

— Îmi place mult când îți provoc plăcere, murmură ea. Cu ceilalți mă dezgustă, dar cu tine îmi face plăcere.

Ea îl forță să se întoarcă și îl privi direct în ochi:

— Acum, îmi spui care este faimosul tău subiect-bombă?

Jean-Philippe Degalat făcu o mutră contrariată și se depărtă:

— Nu pot, ți-am zis! Nu încă... Tot ce pot să îți zic este că m-am oprit mai devreme să urinez, am văzut un ciclist care făcea același lucru și, brusc, viața mea s-a schimbat.

Salomea îl privi cu gura căscată de uimire:

— Și fiindcă vezi un ciclist urinând ajungi în starea asta? Bietul de tine!... Jean-Philippe o sărută în colțul buzelor:

— Își povestesc totul în seara aceasta, la finalul etapei, promit!

Dădu să scoată portofelul, dar Salomea îl opri cu un gest.

— Dacă socotesc bine, trebuie să fie a treisprezecea oară când

intri în rulota mea?

— Ei... Este posibil, da și?

Salomea râse:

— Chiar dacă prostituatele nu eliberează cârduri de fidelitate, am decis că pentru tine douăsprezece partide plătite dau dreptul la o felație gratuită! Ce zici de asta, bebelușul meu?

*

* *

Cu simțurile liniștite provizoriu, dar mintea la fel de excitată, Jean-Philippe rula cu viteză maximă pe șoseaua pustie. Urma să ajungă în Captieux în câteva minute și conta să îi prindă din urmă pe primii întârziați, înainte de Langon.

Se îndrăgostise de Turul Franței grație bunicului său, când era copil. În acest an, visul i se împlinise: era la Turul Franței. Singura diferență era că ținea în mâini ghidonul unei motociclete și nu pe cel al unei biciclete de campion. Dar nu conta: era acolo, în mijlocul acestei mari sărbători a fraternității și efortului și era suficient..

Jean-Philippe își alungă gândurile și se concentrează din nou la condus. Cu efort minim, având în vedere că șoseaua era perfect dreaptă.

Observând autocarul desenat cu litere mari, de un roșu aprins, pe marginea șoselei și o siluetă care gesticula, slăbi instinctiv accelerația.

— Ce fac ele acolo? mormăi Jean-Philippe printre dinți.

„Ele” erau membrele clubului Micilor Regine. O grupare de femei amatoare de ciclism care, în acest an, își luaseră un autocar ultimul model, amenajat complet, pentru a urma Turul Franței. Jean-Philippe auzise spunându-se că toate erau lesbiene, că era chiar o condiție „sine qua non” pentru a face parte din club. În orice caz, printre „împătimiții de ciclism” prezenți la cursă nici unul nu se lăudase până acum că băgase în patul lui vreo Mică Regină. Și mai ales pe Nathalie Solidor, președinta lor, o tipă la vreo treizeci de ani, la fel de brunetă și de voluptuoasă ca și Carmen din opera lui Bizet.

Privirea glacială și severă pe care Nathalie Solidor i-o adresase, o dată, la finalul unei etape, fusese suficientă să îi spulbere orice dorință sexuală lui Jean-Philippe.

Acum, chiar Nathalie Solidor stătea pe marginea șoselei și îi făcea semn să oprească. Puțin cam mirat, Jean-Philippe se conformă fără să se gândească măcar. Opri motocicleta la un metru în fața lui Nathalie Solidor care îl privea cu un zâmbet curios pe buze.

După ce opri motorul și își scoase casca, Jean-Philippe nu se putu abține să nu remarce că era cu adevărat „excitantă” în ciuda aiurii pronunțate a umerilor și poziției masculine pe care se străduia să o afișeze.

Era apetisantă, desigur, dar avea o figură triunghiulară, cu trăsături prea accentuate și o privire glacială. Ziaristul reținu că la picioarele Nathaliei era așezată o valiză mare și luxoasă din piele care contrasta bizar cu ținuta sportivă și peisajul sălbatic din jur.

— Aveți vreo problemă? întrebă Jean-Philippe. Pot să vă ajut cu ceva?

Nathalie Solidor râse și zise cu o voce gravă:

— O problemă, noi? Ba nu, nici una! Dumneavoastră, din contră, aveți una: ați vrea să aflați ceva mai mult despre un ciclist pe nume Dominique Barnes, mă înșel?

Jean-Philippe Degalat simți că roșește până în vârful urechilor și bătăile inimii i se accelerară brusc.

— De ce ziceți asta? se răsti el. Nu știu absolut nimic din ceea ce...

Râsul Nathaliei îi tăie brusc elanul. Își aruncă o șuviță de păr peste umărul gol și își îndreptă privirea neagră în ochii lui:

— Este foarte urât să mințiți. Mai ales pe cineva care vrea să vă ajute...

Jean-Philippe avea senzația neplăcută că îi fuge pământul de sub picioare. Își înghiți penibil saliva:

— Să mă ajute? Dar eu...

— Sunt sigură că după ceea ce credeți că ați descoperit mai devreme, ardeți de nerăbdare să aflați mai multe. Pentru a face un articol care va provoca valuri mari, în mediile sportive și vă va face celebru dintr-o dată, nu-i așa?

Subjugat de autoritatea acestei femei, Jean-Philippe încetă brusc să mai lupte:

— Adică eu... Bun, de fapt, da, este exact ce am gândit. Este un subiect-bombă, nu?

Nathalie Solidor arătă spre autocar, în spatele ei, cu o mișcare

din bărbie:

— În acest caz, coborâți de pe motocicletă și urmați-mă înăuntru. Vă asigur că nu veți regreta...

Ceva în tonul lui Nathalie Solidor îl făcu să înțeleagă mai multe. Dar curiozitatea lui de ziarist îl domină. Desfăcu cricul motocicletei, coborî și urmă pașii tinerei care urca deja în autocar, fără să se uite în urmă. Ținea valiza din piele în mâna dreaptă.

Jean-Philippe aproape că țipă de surpriză descoperind amenajarea interioară a vehiculului. Era lux. Veritabile fotolii din piele, plus două divane mici, înlocuiseră scaunele ordinare. Între ele, o masă joasă din sticlă fumurie era acoperită cu o jumătate de duzină de pahare din cristal și o sticlă de ceea ce părea vin alb, într-o frapieră de șampanie.

Chiar în spatele scaunului șoferului, un gheridon din acaju servea drept suport de telefon și fax.

În partea din spate, fixate de tavan, două televizoare transmiteau imagini din etapa turului ciclist. Toate ferestrele erau încadrate de mici perdele, tot roz, care asigurau o mare intimitate, când erau trase.

Jean-Philippe își îndreptă atenția spre persoanele prezente. Trei femei îl priveau fix, fără un zâmbet.

Cea din fotoliul din stânga avea aerul unui camionagiu: îmbrăcată în salopetă, părul tuns scurt, umeri de luptător, lipsită de orice feminitate. O lesbiană „mascul” în toată splendoarea ei – sau în toată oroarea ei, după punctul de vedere adoptat.

Mâna ei dreaptă, cu o palmă mare, era așezată neglijent pe piciorul unei tinere blonde ce stătea pe brațul fotoliului.

Conform criteriilor lui Jean-Philippe, aceasta din urmă era mult mai interesantă. Mai întâi fiindcă nu era îmbrăcată decât cu un minuscul bikini care nu ascundea nimic din proporțiile perfecte ale corpului ei și al cărui negru mătăsos contrasta cu paloarea aproape diafană a pielii ei. Bustul îngust, aproape de copil, era dotat cu sâni uimitor de voluminoși, ușor lăsați, iar părul lung ondulat îi cădea în valuri pe umeri.

A treia femeie, care ocupa fotoliul de vizavi, era o brunetă mignonă, care o devora pe Nathalie Solidor cu o privire plină de adorație.

Nathalie îi arată unicul fotoliu liber lui Jean-Philippe și îi făcu semn să se așeze, pe același ton fără replică. Se opri în fața lui,

dominându-l cu înălțimea ei:

— Ce ați zice de o mică recreație, înainte de a trece la lucruri serioase? Un mic interludiu, cum zic unii...

Fără a îi lăsa lui Jean-Philippe timp să răspundă, arătă spre blonda așezată pe mânerul fotoliului:

— Prietena noastră Virginie, contrar nouă, iubește atât bărbații cât și femeile. Nu-i așa, draga mea?

Grimasa de dezgust a Virginiei dezminți formal afirmația lui Nathalie, dar coborî privirea și nu răspunse nimic. Vizibil, în clubul Micilor Regine, nu se discutau ordinele șefei...

— Ce ați zice de o mică distracție, cum spuneți voi de obicei? Reluă Nathalie Solidor cu o voce din ce în ce mai rece și mai tăioasă ce contrasta cu zâmbetul ei languros.

Jean-Philippe se simțea din ce în ce mai deranjat.

— Nu cred că este momentul, articulă el cu dificultate din cauza uscăciunii gurii.

— Micul nostru mascul își pierde farmecul, s-ar zice! Exclamă Nathalie Solidor, privind spre celelalte. Probleme de erecție, poate?

Se lovi cu palma peste frunte:

— Dar ce proastă sunt! Bineînțeles, îl interesează amicul nostru Dominique Barnes! Pe care dragul nostru ziarist l-a surprins în timp ce urina, ca un voyeurist vulgar...

Jean-Philippe tresări în fotoliul său și se dădu de gol fără să își dea seama:

— De unde știți că eram eu? Sunt sigur că nu m-a recunoscut...

— Este adevărat că nu te-a recunoscut, prostule! șuieră Nathalie căreia îi dispăruse zâmbetul. Doar că a văzut motocicleta ta pe marginea șoselei. Și cum tu ești singurul ziarist care nu merge în BMW...

Ea se aplecă spre el și îi puse neglijent antebrațul pe picioarele lui slabe. În ciuda situației neliniștitoare, Jean-Philippe nu se putu abține să nu privească spre bustul lui Nathalie care i se oferea privirilor. Fără să vrea, simți cum sexul i se umflă și se întărește, ceea ce Nathalie remarcă imediat.

— Ei bine, ia zi, șmecher mic, am efect asupra ta, s-ar zice! Priviți-mă, fetelor!

Cu un calm perfect, ea îi desfăcu fermoarul și își băgă degetele lungi în pantalon. Scoase un sex pe jumătate erect, pe care îl arătă spre celelalte trei cu o grimasă:

— Nu, dar priviți la chestia asta! Cum poate o femeie să fie excitată de ceva atât de respingător?

Abandonă sexul lui Jean-Philippe care, rușinat, se grăbi să se închidă la fermoar.

Nathalie se ridicase și se îndrepta spre perdeaua din spate. Dădu brusc la o parte perdeaua și Jean-Philippe simți cum îi sare inima din piept.

Un ciclist stătea în picioare, nemișcat. Un ciclist pe care îl recunoștea perfect fiindcă îl văzuse în urmă cu o oră.

Dominique Barnes, zis Domino.

Nathalie îl luă de mână și îl conduse până în fața lui Jean-Philippe, complet înmărmurit de stupoare. Ce făcea Domino acolo? Ar fi trebuit să pedaleze pe șosea!

Nathalie se așează între ei doi, cu fața la ciclist. Calmă, începu să îl maseze între picioare cu palma, cu un gest tot mai rapid și apăsător. După un minut, se opri.

Fără să se dea la o parte, dintre ei, apucă de chilotul negru al ciclistului și trase în jos.

Apoi, se dădu la o parte.

Jean-Philippe avu senzația că primește o lovitură violentă în piept. Înnebunea sau ce? Ce avea în fața ochilor nu exista. Nu putea exista.

Dominique Barnes pe care îl văzuse în urmă cu o oră că avea sex de femeie, acum arbora o superbă erecție.

— Ce mai zici, ziarist de doi bani? mormăi Nathalie printre dinți. O să vezi: curând o să mai afli ceva!

Lesbiana „camionagiu” izbucni în râs. La un semn al lui Nathalie, Jean-Philippe o văzu ridicându-se greoi și mergând să încuie cele două uși ale autocarului. O transpirație rece îi parcurse șira spinării.

Nathalie Solidor îl dădu la o parte pe Dominique Barnes a cărui erecție descreștea văzând cu ochii și se aplecă din nou spre ziarist:

— Nu e cazul să te mai agiți, o să îți explicăm totul de la A la Z. Vei afla totul despre combinația noastră. Și știi de ce o să îți divulgăm tot secretul?

Privirea pe care i-o adresă îi declanșă un tremurat convulsiv lui Jean-Philippe Degalat. Brusc, avu certitudinea terifiantă că știa răspunsul pe care Nathalie urma să i-l dea. Cuvânt cu cuvânt. Când ea vorbi, nu fu decât o confirmare atroce:

— Pur și simplu fiindcă nu vei mai avea niciodată ocazia să povestești cuiva. În afară de Satana, dar el trebuie să fie deja la curent!

Capitolul II

Inspectorul divizionar Boris Corentin, cel mai frumos polițist de la Cazuri Speciale, secția regină a Brigăzii Mondene, oftă agasat. Tocmai ieșise de la duș și simplul fapt că se ștergea fusese suficient să îl facă să transpire abundent.

De vreo zece zile, căldura era caniculară în toată Franța. Ceea ce, la Paris, devenea de nesuportat. Și totuși, abia era ora șapte și jumătate dimineața, în această zi de 21 iulie.

Resemnăt, Corentin traversă garsoniera și porni televizorul pe care i-l împrumutase vecinul de deasupra.

Se strâmbă când apăru imaginea pe ecran. Rezumatul etapei din ajun, de la Turul Franței. Corentin adora ciclismul, ca multe alte sporturi. Dar cu condiția de a pedala el. În schimb, să privească din fotoliu pe alții cum se chinuiesc în locul lui, îl plictisea profund.

Opri televizorul, resemnat. Peste o săptămână Turul se va termina, până atunci trebuia să se intereseze de altceva.

Îmbrăcat cu un pantalon de pânză gri deschis, un tricou Lacoste verde și o jachetă de aceeași culoare cu pantalonul, Boris Corentin părăsi garsoniera fără a mai încuia ușa cu cheia, ca de obicei. Oricum, nu avea nimic de furat de acolo, în afară de televizorul vecinului.

Se decise să meargă pe jos până la cheiul Orfevres. Și de fapt nu avea de ales: pe căldura aceasta, transporturile în comun erau insuportabile.

După un sfert de oră, urca ușor scările de la nr. 36, până la al doilea etaj, unde se aflau birourile Brigăzii Mondene.

Inspectorul principal Aime Brichot, fidelul său coechipier, dar mai ales prietenul lui de neînlocuit, era deja la biroul lui, cu urechea lipită de un aparat radio minuscul. Într-o stare de concentrare maximă.

— Salut, Memel! strigă Boris. Ce ascuți?

Cu un gest nerăbdător din mâna dreaptă, Aime Brichot îi făcu semn să tacă. Ridicând din umeri, Boris Corentin își dădu jos jacheta și o agăță în singurul cuier din biroul pe care îl împărțeau cu Rabert și Tardet, cealaltă echipă de inspectori de la Cazuri Speciale. Tocmai se așeza la biroul său, când telefonul începu să sune.

Corentin recunoscuse imediat vocea, răgușită de atâția ani de tabagism, a comisarului divizionar Charlie Badolini.

— Da, eu sunt, domnule divizionar... Nu, nu, ajung imediat... Da, este și el aici... În biroul dumneavoastră, peste cinci minute? Nici o problemă șefu', vom fi acolo... De acord, șefu'.

Corentin închise în momentul în care Brichot oprea radioul cu o expresie mulțumită.

— Acum, poate îmi spui ce ascultai cu atâta atenție, făcu Boris.

Aime Brichot își ridică mașinal ochelarii pe nas.

— Imaginează-ți că aseară am ratat jurnalul de la ora opt...

— Și?

— Și când am ajuns aici am împrumutat acest aparat pentru a asculta rezumatul etapei de ieri.

Ochii lui Corentin se rotunjiră de surpriză:

— Și, de când te interesează Turul Franței, dacă nu sunt indiscret?

Aime Brichot ridică din umeri:

— De anul acesta, de fapt. M-a apucat așa, dintr-o duminică după-amiază, când eram în fața televizorului și priveam etapa zilei. Era în Alpi, îmi amintesc. Și imaginează-ți că am găsit asta „hiper-urias”, cum ar zice gemenele mele.

Boris se ridică și își întinse articulațiile umerilor:

— Bun, o să îmi povestești de noua ta pasiune mai târziu: Baba ne așteaptă...

Dincolo de ușa dublă capitonată a biroului directorial domnea o atmosferă pre-apocaliptică. Mai întâi, era un nor gros de fum degajat de țigările Job Speciale pe care șeful Brigăzii Mondene le fuma de dimineața până seara. Dar aceasta nu era ceva deosebit de alte dați.

În plus, era o căldură apăsătoare de iulie care transforma biroul în saună, Charlie Badolini refuzând, vară sau iarnă, să deschidă vreo fereastră.

Resemnat că se va sufoca oricum, Boris Corentin își aprinse o Gitane. Ca să combată răul cu rău. Cu una în plus sau în minus...

În momentul în care băga pachetul în buzunar realizează că Charlie Badolini avea un musafir, instalat în fotoliul din fața biroului Empire.

Un tip brunet, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat cu un impecabil costum din lin gri deschis și o cămașă descheiată la guler. Figura bronzată emana autoritate, dar Boris avu impresia că sesizează ceva indefinibil și neliniștitor în ochii albaștri deschiși, în clipa în care privirile lor se întâlniră.

— Domnule, zise Badolini ridicându-se, vi-i prezint pe cei mai buni doi inspecitori ai mei.

Ridică privirea spre Corentin și Brichot:

— Vă prezint pe domnul Edouard de Sigognac, unul dintre responsabilii cu organizarea Turului Franței...

Corentin și Brichot schimbară o privire amuzată. Clar, nu puteau scăpa, de turul ciclist.

Boris se așează în celălalt fotoliu, în timp ce Brichot lua un scaun și îl apropia de biroul lui Badolini. În momentul prezentărilor, Edouard de Sigognac făcuse o mișcare scurtă din cap înspre cei doi inspecitori, dar nu schițase nici cel mai mic gest să se ridice, nici măcar să dea mâna cu ei. Ușor agasat de atitudinea lui superioară, Corentin decise să facă la fel și se adresează ostentativ lui Charlie Badolini, exclusiv:

— Deci, domnule divizionar, care este problema „spinoasă” de care vorbești la telefon?

Charlie Badolini arată spre vizitatorul impasibil cu o mișcare din bărbie:

— Domnul de Sigognac vă va vorbi despre asta...

Privi în ochii lui Corentin și adăugă apăsător:

— Cabinetul ministrului de Interne i-a sugerat domnului de Sigognac să ni se adreseze.

Corentin oftă în sinea lui. Înțelesese mesajul. Cazul pe care celălalt urma să i-l expună era mai mult decât „Special”. Ceea ce voia să însemne că „ei” urmau să le ceară rezultate nu doar strălucitoare, ci și ultra-rapide. Totul, desigur, fără ca nimeni să bănuiască ceva. Fermecător...

— Domnilor, începu Edouard de Sigognac cu o voce prea subțire pentru fizicul său, s-a produs ieri un incident regretabil în timpul

unei etape din Turul Franței...

— Chiar un incident? sublinie Boris pe un ton ușor ironic, căci era sigur că un tip ca Sigognac nu s-ar fi deplasat până la sediul Brigăzii Mondene pentru un simplu incident.

Celălalt nu se tulbură și răspunse, continuând să nu îi privească pe cei doi inspectori în ochi:

— Un tânăr ziarist a fost găsit mort în Landes, între Pau și Bordeaux, aproape de Captieux, pentru a fi mai precis.

Charlie Badolini se aplecă ușor în față:

— Domnul de Sigognac vrea să zică „asasinat”. Ziaristul respectiv, un anume Jean-Philippe Degalat, a fost ucis. Și în circumstanțe despre care vă voi vorbi mai târziu...

Edouard de Sigognac își netezea dunga pantalonului cu nerăbdare. Vizibil, nu avea obiceiul să fie întrerupt și se arăta nemulțumit.

— Pe scurt, reluă pe un ton mai sec, înțelegeți că ar fi o catastrofă pentru imaginea Turului Franței, dacă s-ar afla așa ceva. Pentru moment, am reușit să păstrăm secretul. Doar că nimic nu ne spune că asta nu se va mai întâmpla, azi sau mâine, oricând. Nu e nevoie să vă spun faptul că Turul Franței este și o enormă mașinărie financiară. Și sponsorii sunt niște tipi foarte pretențioși, mereu gata să se retragă la cel mai mic necaz.

Corentin deschidea gura pentru a pune o întrebare, dar Sigognac nu îi lăsă timp. Arătă spre Charlie Badolini cu un gest neglijent din mâna dreaptă:

— O să aflați toate detaliile de la șeful dumneavoastră. Eu trebuie neapărat să vă părăsesc: trebuie să fiu pe traseul Turului, înainte de prânz. Dar încă o dată, cu riscul de a mă repeta, trebuie să insist: ministrul de Interne ține la discreție! Pe curând, domnilor...

Înainte ca vreunul dintre cei trei polițiști să aibă timpul să zică ceva, Edouard de Sigognac dispăruse.

— Nu e prea simpat, tipul acesta, remarcă Brichot, răsucindu-și vârful mustății.

— De neînghițit, vrei să spui! sublinie Corentin aprinzând o altă țigară.

Charlie Badolini își dresă zgomotos vocea și îi dojeni sever:

— Domnilor, nu suntem aici pentru a decerna premii! Să ne întoarcem la oile noastre, dacă doriți... Ziaristul în cauză a fost

ucis, în condiții foarte ciudate: a fost găsit la câteva zeci de metri de șoseaua parcursă de cicliști, complet dezbrăcat, cu sexul tăiat și cu un falus din cauciuc înfipt în gât.

— Ce nebunie! murmură Aime Brichot. A murit de hemoragie când i-au tăiat sexul, presupun?

Badolini își aprinse încă o Job Speciale de la chiștocul celei dinainte, apoi răspunse:

— Nu chiar! Mutilarea a avut loc după. De fapt, a murit sufocat de falusul din latex. Artera traheală complet ruptă.

O liniște grea se lăsă. Fiecare știa că ceilalți doi se gândeau cam la același lucru ca și el: tipul care făcuse asta, care plănuiise acest scenariu macabru era un dezaxat periculos și incontrollabil. Adică genul de bolnav susceptibil să reînceapă în orice moment, imediat ce va fi din nou cuprins de pulsuni.

În cele din urmă, Corentin fu cel care reluă cuvântul, după ce își stinsese țigara în scrumiera din onix de pe birou:

— Cine este, exact, acest Sigognac, șefu'?

Charlie Badolini deschise dosarul cartonat care se afla pe brațul fotoliului din piele de Cordoue:

— M-am interesat în legătură cu el. Este un fel de vistiernic al Turului Franței. Este însărcinat, printre altele, cu contactarea principalilor sponsori. Și, credeți-mă, înseamnă o groază de bani!

Comisarul divizionar luă o foaie de hârtie dintre copertele dosarului și continuă:

— Cu titlu de exemplu, am aici donațiile principalilor sponsori ai Turului Franței de anul trecut. Ascultați: Credit Lyonnais a donat 6.498.000 de franci, PMU 896.000, supermarketurile Champion 621.000, Coca-Cola 3.272.750 și Coeur de Lion 330.000. Ceea ce face în total 12.031.250 de franci. Nu-i rău, nu?

— Evident, oftă Boris, se înțelege că, pe lângă sumele acestea, viața și moartea unui mic ziarist cam trece pe plan secund...

— Spuneți-mi, șefu', interveni Brichot, e ceva ce nu prea înțeleg.

— Spune...

— Înțeleg foarte bine că Boris și cu mine trebuie să anchetăm în discreție absolută, cum a subliniat domnul de Sigognac. Dar, sincer, doi polițiști parizieni care apar la Turul Franței și încep să pună întrebări, cam sar în ochi, nu?

Charlie Badolini zâmbi și trase adânc din țigară:

— Tocmai de aceea nu o să plecați în această calitate, domnilor!

Boris Corentin privi la comisarul divizionar neîncrezător:

— Ce vrea să însemne asta, șefu'?

— Că domnul de Sigognac a aranjat deja totul. Am două acreditări pentru voi: sunteți corespondenți din partea *Soleil*, cotidianul din Quebec și veți urmări Turul până la final pentru plăcerea cititorilor canadieni! Evident, am ales un ziar atât de îndepărtat pentru a nu da nas în nas cu adevărații corespondenți ai lui *Soleil*. Domnul de Sigognac a avut chiar grijă să vă pună la dispoziție o motocicletă BMW nou-nouță!

Charlie Badolini întinse dosarul cartonat lui, Corentin:

— Iată-vă deci reporter sportiv! Iar dumneavoastră, Brichot, deveniți fotograf de presă.

Redeveni instantaneu serios:

— Vă reamintesc, domnilor: discreție, tact, abilitate!

Cei doi inspectorii părăsiră biroul directorial pe aceste cuvinte și se duseră în biroul lor.

— Ei bine, Meme, s-ar zice că ceva te tracasează. Totuși, ar trebui să îți faci plăcere să urmărești Turul din primul rând, decât de la radio!

Aime Brichot continuă să își șteargă atent ochelarii cu bucatăica de piele. Cu o figură efectiv sobră:

— Să urmăresc Turul, nu zic nu, bombăni el. Ceea ce mă neliniștește este mijlocul de locomoție: am avut mereu reținere față de motocicletă...

Se apropie de partenerul său și îl privi cu un aer grav:

— Spune-mi, Boris, pot să am încredere în tine? Îmi promiți că nu vei merge cu viteză prea mare?

Capitolul III

Piața Winston Churchill, în Limoges, era plină de lume. La fel și parcul Orsay, din apropiere. O mulțime pestriță și agitată, în ciuda căldurii apăsătoare, urla de bucurie și aplauda, de fiecare dată când boxele instalate în cele patru colțuri ale pieței anunțau despre apropierea concurenților.

Căci în acest 21 iulie, Limoges era orașul-etapă din cadrul

Turului Franței și jumătate din oraș ieșise în stradă, de-a lungul traseului, pentru a-i vedea mai întâi, pe cei șase cicliști care evadaseră cu treizeci de kilometri înainte, în dreptul Côte de Villeneuve, apoi grosul plutonului și, la final, întârziații.

Pe marginea trotuarului străzii Amfiteatrului, Nathalie Solidor savura parfumurile puternice și contradictorii – trandafiri cu arome diverse – care umpleau aerul încins de căldură. Instinctiv, strânse mânerul prețioasei valize din piele și o lipi de picior.

Un final de etapă era mereu un moment unic pe care președinta Micilor Regine o aprecia în fiecare seară ca și cum era prima dată când simțea această fervoare de copil amestecată cu pasiune sportivă.

Profitând de faptul că mulțimea din jur nu le dădea atenție, Nathalie cuprinse cu brațul șoldurile goale ale Virginiei și o strânse lângă ea. Blonda se lăsă în voia ei și Nathalie duse mâna până pe fesele ei ferme și bombate, cuprinse în minusculul șort din jeans.

Ca toți ceilalți bărbați, femei și copii, Nathalie întoarse capul în direcția pieței Carmes. Era ora cinci și primii concurenți urmau să ajungă din minut în minut. Deja, difuzoarele anunțau că se aflau pe strada Saint Eloi.

Dar, imediat, un imens murmur de decepție parcurse mulțimea ca un frison: Lionel Loiseau nu era decât pe poziția a treia și se părea că îi era imposibil să îi ajungă pe predecesori până în piața Winston Churchill.

Loiseau, era din partea locului, din Limoges. Era cel care își folosea toate forțele pentru a câștiga celebrul tricou galben în fața „publicului său”.

Nathalie Solidor nu prea se interesa dacă Lionel Loiseau va câștiga sau nu. Ceea ce conta, înainte de toate, era locul pe care îl ocupa Dominique Barnes în pluton.

Instinctiv, întoarse capul spre piața Winston Churchill, în direcția muzeului Adrien Dubouche, unde era instalat podiumul și unde așteptau oficialitățile, cu consiliul municipal din Limoges în frunte.

Acolo era instalată și „caravana-pipi”, locul unde concurenții desemnați la sosire trebuiau să se supună controlului antidoping.

De la începutul Turului, încă nu fusese niciodată desemnat Dominique Barnes. Dacă, din întâmplare, era desemnat astăzi, trebuia să acționeze repede. Fără nici o greșeală.

Nathalie Solidor se liniști spunându-și că avusese mult noroc reușind să parcheze autocarul Micilor Regine la intrarea pe strada Bernard Palissy, la doar câteva zeci de metri de caravana-pipi.

În caz de control, Dominique Barnes ar avea destul timp să treacă pe la autocar și apoi să iasă tot așa.

Sau cel puțin, toată lumea ar crede că ieșea aceeași persoană. Doar Micile Regine erau la curent cu schimbarea efectuată în autocarul cu geamurile acoperite.

Micile Regine și Jean-Philippe Degalat. Dar acesta din urmă nu mai avea nici o șansă să mai povestească ceva.

Nathalie Solidor simți un val de căldură cuprinzându-i abdomenul cu gândul la jurnalist și o strânse pe Virginie și mai aproape de ea.

Era prima dată când omora pe cineva cu propriile-i mâini și se era obligată să recunoască faptul că simțea o plăcere puternică.

Să omoare un bărbat. Să vadă pe unul din acei masculi aroganți plângând și implorând să îl cruțe. Să îl simtă complet la mila ei, o femeie slabă, cum ziceau acești imbecili păroși și lăudăroși, atât de ridicol de mândri cu bucata de carne dizgrațioasă care le atârna între picioarele musculoase.

Nathalie Solidor aruncă o privire piezișă spre partenera ei care se uita spre capătul străzii vizibil interesată.

Virginie nu zicea nimic. Celelalte două Mici Regine – nici ele. Ea le domina foarte tare.

În ajun, în momentul în care ea înfigea violent penisul din cauciuc în gura ziaristului prea curios, Nathalie observase că Virginie era în pragul unei crize de nervi. Grăbindu-se să o liniștească, ea decisese să forțeze și mai mult.

Obligând-o pe tânără să taie chiar ea sexul cadavrului.

Iar Virginie, tremurând terorizată, o făcuse. Doar fiindcă Nathalie îi ordonase. Și se calmase brusc.

O aclamație puternică se ridică în mijlocul străzii Saint-Eloi și ajunse până la urechile lui Nathalie Solidor și ale partenerei ei, în piața Carmes.

Concurenții soseau. În sprint, ridicați în picioare: dansând, după termenii utilizați în domeniu.

Identificând tricourile concurenților, Nathalie înțelese imediat motivul entuziasmului mulțimii:

Lionel Loiseau, localnicul etapei, cu prețul unui efort uimitor, reușise să revină în poziția a doua. Era aproape în spatele liderului.

— Poate să îl depășească, decretă un tip gras, de lângă ea.

— Crezi tu! răspunse un băiat care trebuia să fie fiul lui. Nu mai are energie, se vede...

— În ciclism, este o chestiune de voință, eu, așa o țin! Concluzionează tatăl pe un ton fără replică. Adu-ți aminte de Hinault în Alpii Huez în...

Nathalie Solidor îi lăasă să discute și, apucând brațul Virginiei, o trase prin mulțime spre piața Winston Churchill, în momentul în care plutonul se profila la orizont pe strada Saint-Eloi.

Plutonul în care trebuia să se afle Dominique Barnes.

Pentru a nu își asuma nici un risc, Nathalie prevăzuse să ajungă la autocarul Micilor Regine înainte de sosirea plutonului. Era timpul să meargă acolo.

Cele două fete intrară în piața Winston Churchill chiar în momentul în care învingătorul, un concurent spaniol pe nume Paco Norcajo, trecea de linia de sosire, cu ambele mâini ridicate, însoțit de uratele mulțimii iar în difuzoare se anunța victoria sa.

Însoțită de Virginie, tăcută, supusă, Nathalie intră pe strada Bernard Palissy și urcă în autocarul Micilor Regine. Era gol și înăuntru domnea o căldură și mai sufocantă decât pe stradă.

— Unde sunt Solange și Marie-Claude? întrebă Virginie cu vocea ei blândă.

Nathalie ridică din umeri:

— Lângă linia de sosire, presupun. Pentru a-l vedea cum sosește pe Dominique Barnes, știi cât de tare le excită...

Arată spre micul frigider instalat chiar în fața perdelei negre care masca partea din spate a autocarului:

— Nu ne servim câte un pahar de vin rece? Cu soarele ăsta, nu ar fi chiar un lux...

Docilă, Virginie puse două pahare pe masa din geam fumuriu, scoase o sticlă și începu să îi scoată dopul, asemănător cu cel de la o sticlă de șampanie.

După ce își așezase cu grijă valiza din piele, lângă fax și telefon, Nathalie se îndreptă spre partea din spate a autocarului și, cu un gest sec, dădu la o parte perdeaua de catifea. În spatele ei, nemișcat, îmbrăcat în costumul de ciclist, stătea Dominique

Barnes. Cu fața și tricoul ude de transpirație.

Nathalie îl inspectă din cap până în picioare și părul mulțumită de verificare:

— Ai mers pe la soare așa cum ți-am spus, nu?

Ciclistul ridică din umeri agasat:

— Evident! Altfel cum aș fi putut să transpir atât?

Nathalie nu avu timp să îi răspundă, ușa autocarului tocmai se deschise și un ciclist intră și o închise după el, având grijă să o încuie astfel încât nimeni să nu îl poată urma.

Dominique Barnes.

Ca de fiecare dată când îi vedea împreună, Virginie fu stupefiată de perfecta lor asemănare. Dominique și Dominique Barnes, deși erau gemeni dizigoți, din ovule diferite, cum îi explicase Nathalie Solidor, printr-un capriciu al naturii, semănau atât de mult fizic. Același păr foarte blond, aproape ras, aceiași ochi albaștri cu străluciri metalice, aceeași musculatură fină dar ultra-rezistentă, aceeași figură triumfiară, aceleași buze subțiri dar foarte bine desenate. Asemănare perfectă.

Cu un singur detaliu: ceea ce ascundeau sub costumele de cicliști, între picioare.

Dominique Barnes, care tocmai parcursese etapa, era o fată, perfect constituită, Virginie era în măsură să știe.

Dominique Barnes, zis Domino pentru a-l diferenția de sora sa, era bărbat. Și aceasta, Virginie era în măsură să o știe.

În jocul pus la cale de Nathalie Solidor, rolul lui era simplu: la fiecare final de etapă, trebuia să fie pregătit să o înlocuiască discret pe sora sa.

În caz de control antidoping neprevăzut oficialii aveau să descopere că o fată se strecurase în liniște printre cicliști și devenea astfel prima femeie din istorie care participase la Turul Franței.

Instinctiv, ca împinși de o forță magnetică, gemenii rămaseră nemișcați unul în fața celuilalt, exact în aceeași poziție, cu aceeași expresie pe față.

— Asta a fost? întrebă Domino cu multă tandrețe în glas. A fost greu?

— De căldură, da, răspunse sora sa, exact pe același ton. În rest, am trecut prin altele și mai grele. Până la urmă, era o etapă de zonă plană. Abia aștept să ajung la Paris și să pot respira puțin.

Nathalie Solidor se apropie de ei cu un zâmbet:

— Ajungând la Paris, draga mea, nu prea o să ai ocazia să te odihnești: vei deveni o vedetă, imediat ce voi dezvălui presei combinația noastră. Gloria ta o va eclipsa chiar și pe cea a învingătorului, o să vezi!

Fața lui Domino se întunecă ușor:

— Chiar intenționați să dezvăluiți totul ziariștilor?

Nathalie îl privi cu un ochi răutăcios:

— Evident, imbecilule! Altfel, la ce ar folosi tot acest chin, spune-mi? În maximum cinci zile, lumea întreagă va afla că o fată poate suporta același efort sportiv ca și cei mai buni dintre acești masculii grotești. Și se va termina cu pretinsa lor superioritate fizică!

Domino coborî privirea și tăcu. Mai mult decât sora sa, se supunea total autorității acestei femei și se simțea incapabil să i se opună. O autoritate care nu avea de altfel nimic sexual: dacă Domino, cazul de față, era capabil să ofere plăcere unei femei, nu bărbații o interesau cu adevărat, în acest plan.

Când ridică privirea, Nathalie Solidor se lipise de sora lui și o strângea violent în brațe, cu fața în gâtul ei. Respirația i se accelerase imperceptibil.

Cu ochii pe jumătate închiși, buzele întredeschise, nările dilatate și palpitând, adulmeca literalmente parfumurile puternice pe care le emana corpul extenuat al lui Dominique. Aceleași arome care o dezgustau la bărbați dar care, la o femeie, erau suficiente pentru a-i da o ameteală erotică.

Domino cunoștea perfect această stare a „președintei”. Și știa la fel de bine ce avea să se petreacă în secunde următoare.

Ca și cum îi citise gândurile, Nathalie Solidor se depărtă de Dominique și se întoarse spre fratele acesteia:

— Mai ești aici, tu? Hai, fugi! Du-te pe lângă tribuna oficialilor și fă în așa fel încât să fii văzut! Nu trebuie să mai aștepti să afli cine este desemnat pentru controlul antidoping. Dacă ești tu, știi bine ce ai de făcut. Dacă nu, revino aici peste o jumătate de oră, o oră...

Cum ieși, Virginie se apropie de cele două femei, cu câte un pahar de vin în fiecare mână și le întinse fiecareia cu un zâmbet.

Nathalie ciocni paharul ei de cel al lui Dominique și îl bău dintr-o înghițitură, înainte de a-l înapoia Virginiei, pe care nici nu o privi. Chiar fără să remarce că Virginie se debarasase de șortul

minuscul și, ca de obicei, nu purta nimic pe dedesubt.

Resemnată, Virginie se duse să se așeze pe unul din fotoliile din piele, își turnă un pahar și își încrucișă picioarele, cu ochii spre Dominique și Nathalie. Și ea știa foarte bine ce urma să se petreacă acum. La fel ca în celelalte după-amieze de după fiecare final de etapă, când Dominique se întorcea în autocar. Dar deși era obișnuită, continua să se excite.

Bătăile inimii Virginiei se accelerară când cele două mâini ale lui Nathalie apucară maioul lui Dominique și îl traseră în sus pentru a i-l scoate peste cap.

Torsul musculos apăru, la fel ca și cei doi sâni minusculi, dar cu sfârcuri brune și mari excitate.

— Ai nevoie de un duș bun, murmură Nathalie cu o voce răgușită. Dar înainte, lasă-mă să de destind puțin...

Dominique rămase nemișcată, cu ochii pierduți în zare, în timp ce Nathalie o dezbrăca de chilotul de ciclist.

Virginie primi un șoc în piept când văzu părul negru abundent care invada abdomenul plat și musculos al lui Dominique, probă indubitabilă că ea și fratele ei aveau părul decolorat.

Știind perfect ce aștepta Nathalie de la ea, Dominique depărtă picioarele cât putu. Imediat, cu un geamăt înfundat, Nathalie își lipi gura de smocul de păr buclat și aromat.

Cu respirația întretăiată, Virginie desfăcu picioarele și își strecură mâna dreaptă de-a lungul abdomenului. Până în locul cel mai fierbinte al trupului ei.

Urmau să aibă orgasm toate trei în același timp. Ca în fiecare seară.

Virginie, mângâindu-se cu degetele, din ce în ce mai repede, tot mai puternic. Imprimându-și ritmul celorlalte două.

Dominique sub acțiunea diabolic de abilă a limbii care o excita.

Nathalie doar prin puterea voinței, chiar fără să aibă nevoie de cel mai mic contact fizic.

Președinta apucase fesele rotunde și ferme ale lui Dominique și le masa febril, înfingându-și fără menajamente unghiile ascuțite în pielea mătăsoasă.

Dominique, ea, își pusese mâinile pe ceafa Nathaliei și o apăsa spre abdomenul ei.

Virginie, întinsă pe fotoliul ei, cu un picior ridicat pe brațul acestuia, într-o postură de o impudoare totală, accelerează și mai

mult mișcările mâinii.

Țipătul ei de plăcere se confundă cu celălalt, mult mai grav, scos de Dominique, zguduită ca și ea de orgasm. Doar Nathalie rămase complet tăcută. Dar când se ridică, avea obraji roșii și ochii îi scânteiau.

Tocmai avusese un orgasm la fel de puternic ca și celelalte două. Singură.

Când își mai reveni, Nathalie dădu la o parte perdeaua de catifea și se întoarse spre Dominique:

— Hai, repede! La duș! Ai nevoie de un duș, fără supărare...

Docilă, Dominique dispăru în partea din spate a autocarului unde, pe lângă o cușetă amovibilă și un WC, fusese amenajat un duș, alimentat de un rezervor fixat deasupra, pe care îl umpleau în fiecare dimineață, înainte de etapa zilei.

Nathalie pocni din degete înspre Virginie, fără să pară mirată că o găsește într-o poziție atât de obscenă:

— Tu, fă-te utilă: du-te să o ajuți să se săpunească pe spate. Și masează-o puțin pentru a-și mai destinde puțin mușchii.

Rămasă singură în partea din față a autovehiculului, Nathalie Solidor se duse spre valiza din piele și o deschise. Cunoscând temperamentul ardent ale celor două, Dominique și Virginie, știa că putea sta liniștită o oră. Era exact timpul de cât avea nevoie pentru a se ocupa de treburile ei. Adevăratele afaceri, pe care niciuna dintre Micile Regine nu le cunoștea.

„Când mă gândesc că aceste idioate mă cred preocupată doar de ciclism și cumpărături. Dacă ar ști ele...” gândi Nathalie în timp ce desfăcea cele două fermoare metalice ale valizei.

Capitolul IV

— Privește această bijuterie, Meme! Nu crezi că o să strălucim cu o asemenea mașinărie?

Aime Brichot făcu ocolul BMW-ului 1100 nou-nouț cu o mutră neîncrezătoare:

— Sincer, poate că este frumoasă, nu zic nu, dar aș prefera o mașină mică, cuminte pe cele patru roți ale ei...

Boris Corentin izbucni în râs și îl bătu pe umăr pe coechipierul său:

— Ei bine mie, mi se pare cam târziu mâine dimineață pentru a vedea ce poate această fiară!

Cei doi inspectori de la Brigada Mondenă luaseră trenul și la 16.41 ajunseseră în Limoges, adică la timp pentru finalul etapei zilei. Apoi, Michel Gougeon, unul din asistenții lui Edouard de Sigognac, îi condusesese la *Hotel de la Paix* unde aveau rezervate camere. Acolo, le dăduse acreditările, două aparate foto și toate accesoriile... precum și cheile și actele unui BMW care îi aștepta în parcare hotelului.

— Propun să o lăsăm pentru seara aceasta, zise Corentin spre marea ușurare a coechipierului său și să ne întoarcem în piața Winston Churchill, pentru a vedea cu ce seamănă sala destinată presei. Până la urmă, este meseria noastră, nu?

Sala presei era un imens cort ridicat într-un colț al pieței, chiar lângă carul de montaj al France Television, un adevărat laborator ambulant. Intrând, Corentin și Brichot rămaseră blocați.

Nu aducea cu nimic cu o sală tradițională unde lucrează corespondenții de presă.

— Te-ai crede într-un episod din *Star Trek*! rezumă Aime Brichot, fără aer.

Sala nu era decât o pădure de calculatoare, faxuri și alte modemuri. Dispuse pe ici pe acolo, șapte conexiuni multimedia, la fiecare moment, permiteau ziariștilor să obțină aproape instantaneu fișa de identitate, palmaresul sau rezultatele de la Tur, de la prima participare, a fiecărui ciclist. Fără a mai vorbi de toate informațiile disponibile referitoare la orașele de plecare sau de sosire, ca și profilul detaliat al etapelor. În fine, pe aceleași ecrane, oricine putea, dacă avea nevoie, să vizioneze din nou momentele cele mai bune ale zilei, extrase din imaginile televizate din timpul cursei.

— Este copleșitor, nu? zise Michel Gougeon care tocmai le se alăturase. Și nu este totul. Știați că de doi ani, grație poziționării prin satelit, telespectatorii și deci și ziariștii, sunt informați practic în timp real despre distanțele dintre oricare grup de cicliști evadați și restul plutonului?

Boris Corentin nu răspunse. Atenția lui tocmai era distrasă de o imagine puternic anacronică.

În colțul din dreapta al cortului, indiferent la gălăgia din jurul lui, un bărbat cam la vreo șaizeci de ani, cu fața ridată, tocmai își așezase pe genunchi un caiet. Tacticos, scoase un creion, îl ascuți conștiincios cu o ascuțitoare metalică și începu să scrie încet.

Corentin îl arătă lui Michel Gougeon și Aime Brichot:

— În orice caz, este cel puțin unul aici care pare cu totul inaccesibil revoluției informatice!

— Ah, el, este un caz! exclamă Michel Gougeon. Una din marile figuri ale Turului. Trebuie să fie treizeci de ani de când urmărește Turul în fiecare an. Se numește Marc-Antoine Brunet, cu siguranță ați auzit de el, nu?

Boris Corentin își dădu cu părerea. Efectiv, știa în mare cine era tipul, ziarist sportiv, autor a patru sau cinci romane dintre care își amintea că citise unul, intitulat *Le monde des écoliers*. De o virtuozitate fără egal și de un umor uimitor. Boris își amintea și că Brunet avea o reputație solidă de bețiv incorigibil. Se întoarse spre Michel Gougeon:

— Ați putea să ne prezentați?

— Nici o problemă, veniți.

Croindu-și drum prin mulțimea de ziariști, toți grăbiți să își transmită reportajele la redacția ziarelor respective, Aime Brichot se aplecă spre coechipierul său și murmură:

— Este doar curiozitate sau ai vreo idee în cap?

— Gândește-te, Meme, răspunse Boris pe același ton: acest Brunet urmărește Turul de treizeci de ani, asta înseamnă că știe tot și pe toată lumea. Poate că nu este inutil să încercăm să ni-l facem amic, nu?

Aime Brichot nu avu timp să răspundă: ajungeau în fața lui Marc-Antoine Brunet care continua să scrie. Sucindu-și gâtul, Boris reuși să descifreze, în capul paginii, titlul articolului zilei: „Valérian este concediat”.

Aluzie fără nici o îndoială la o informație culeasă din întâmplare de Boris în urmă cu câteva minute: concurentul Paul Valérian, fiindcă nu parcursese cei o sută șaizeci și șase de kilometri ai etapei în timpul maxim autorizat fusese descalificat la sosire.

În cele din urmă, așteptând ca Michel Gougeon să îi prezinte pe Corentin și Brichot, Marc-Antoine Brunet ridică privirea. Boris reținu că ochii îi erau injectați și umeziți. Ceea ce părea să indice că era deja bine „încărcat” cu alcool.

— Sunt bucuros să vă cunosc în fine, domnule Brunet, zise Corentin, tot numai un zâmbet.

Celălalt nu reacționează.

— Spune-mi Marcan, ca toată lumea, fiule!

— Marcan? Se miră Aime Brichot.

Bătrânul ziarist îl privi cu un fel de milă plictisită:

— Marcan, de la Marc-Antoine! Confrății mei din presa scrisă au uneori aceste idei strălucite...

Vocea lui reușea să fie în același timp bolovănoasă și impregnată cu o mare blândețe. Puse creionul în buzunar și așteptă ca Michel Gougeon să se îndepărteze pentru a relua:

— Credeam că acest pedant caraghios nu o să ne lase în pace! Este curios cum acești mici baroni ai bicicletei se cred mereu importanți...

— Cu siguranță pentru a încerca să ne convingă că ei cunosc multe, răspunse Boris pe același ton.

Pentru prima dată, fața plisată a lui Brunet se destinse într-un fel de zâmbet.

— Apropo, reluă el, deci lucrați pentru *Le Soleil*, după câte se pare. Este curios, nu aveți deloc accentul din Quebec...

Instantaneu, Corentin fu pe fază. Nu trebuia să comită greșeli căci vulpoiul bătrân s-ar fi sesizat imediat.

— Fiindcă suntem francezi, explică el. Suntem doar corespondenți pentru *Soleil*: un ziar ca al nostru nu își putea permite să trimită un ziarist și un fotograf doar pentru Turul Franței.

— Mda... Îmi imaginez că nu trebuie să intereseze pe multă lume ciclismul, acolo...

— Încep să fie interesați, încet, răspunse prudent Boris, mai degrabă deranjat.

— Am cunoscut un tip de la voi, odinioară, reluă Brunet. Acum mai bine de douăzeci sau douăzeci și cinci de ani. Gaétan Ducharme, poate vă zice ceva?

— Cred că da, se hazardă Boris. Dar mă întreb dacă nu este la pensie de câțiva ani buni.

Brunet scutură din cap:

— Nu m-ar mira să fi murit, la cum turna în el în fiecare seară. Imaginați-vă că, o dată, a pretins chiar că mă învinge la un concurs de pastis. La al șaiszecilea pahar, s-a recunoscut învins.

Marcan se ridică brusc de pe scaun după ce închisese caietul:

— Apropo de pastis, ce ați zice să mergem într-un bar pe care îl știu eu?

— Cu plăcere, afirmă Boris.

După zece minute, pe una din străduțele încălcite ale cartierului Abbessaille, intrau într-un bar minuscul, patronat de un fel de munte de carne, cu mustață și șorț albastru, flancat de o servitoare pricăjită și mică. Pereții, galbeni de fumul a mii de țigări, erau acoperiți cu fotografii cu cicliști în plin efort.

— Salut, Raoul! strigă Marc-Antoine Brunet conducându-i pe cei doi polițiști spre colțul cel mai întunecat al cafenelei pustii. Fii drăguț și servește-ne trei pastis. Ca pentru niște bărbați adevărați, te rog! Fără gheață, pentru mine...

După ce ciocniră, Aime Brichot, care detesta gustul de anason, luă o înghițitură reprimându-și o grimasă. În același timp, Marc-Antoine Brunet își golise paharul și făcea semn cu mâna înspre numitul Raoul ca să îi mai aducă unul. Când primi al doilea pastis, se aplecă spre Corentin și Brichot:

— Știți ce este ciudat? Mi-am amintit că nu am cunoscut niciodată vreun ziarist din Quebec pe nume Gaétan Ducharme. Curios, nu?

Boris Corentin și Aime Brichot nu trebuiră să se privească pentru a înțelege că se gândeau exact la același lucru: erau duși de nas. Marc-Antoine Brunet, zis Marcan, îi trăsese într-o capcană de toată frumusețea. Boris căuta disperat un mijloc de a redresa situația când ziaristul (care profitase de acest minut de tăcere pentru a servi un al treilea pastis sec) îi scoase din încurcătură, punând direct întrebarea:

— Mai degrabă decât ziařiști sportivi, nu sunteți cumva polițiști, din întâmplare? Să zicem de exemplu: însărcinați să cerceteze în legătură cu dispariția tipului cu motocicletă...

Corentin și Brichot schimbă o privire consternată. După spusele lui Edouard de Sigognac, nimeni nu trebuia să știe de moartea lui Jean-Philippe Degalat. Pentru o anchetă discretă, începea bine...

Fără să dea atenție, Boris decise să facă pe imbecilul:

— De ce tip vorbiți dumneavoastră, Marcan?

Ochii umeziți și roșii ai ziaristului se strânsă ironic:

— Haideti, haideti, domnilor! Dacă continuați să mă luați drept un cretin înapoiat, nu o să rămânem amici de pahar prea mult timp, credeți-mă! Știu perfect că stagiarul de la „*La Depeche de Briare*” a plecat din Pau ieri dimineață și nu a mai ajuns la Bordeaux ieri seară. Ori, se întâmplă ca eu să fi avut ocazia să schimb câteva cuvinte cu el și să aflu că era înnebunit de bucurie că urmărește Turul. Pentru nimic în lume nu ar fi renunțat până nu ajungea la sosirea de pe Champs-Élysées...

Corentin se hotărî brusc. Urma să se confeseze ziaristului. Era mai puțin riscant decât să încerce să îl păcălească prostește.

— Marcan, scuzați-mi că vă întreb asta, dar sunteți capabil să păstrați tăcerea?

Celălalt îndreptă spre el ochii mici și extraordinar de mobili:

— Un ziarist care repetă este un ziarist care se repetă. Și care, deci, se bâlbâie: nu este deloc genul meu, fiule...

Corentin se aruncă cu capul înainte:

— Sunt Inspectorul divizionar Boris Corentin, de la Brigada Mondenă. Iar dumnealui este Inspectorul principal Aime Brichot. Jean-Philippe Degalat a fost asasinat în circumstanțe destul de oribile, ieri, aproape de Captieux. Edouard de Sigognac ne-a fabricat această acoperire de ziariști pentru că estimează că ar fi dezastruos pentru imaginea Turului dacă se află ceva.

— Ar fi dezastruos mai ales pentru micile lor afaceri financiare! Rânji Marcan, cu nasul în al patrulea pahar de pastis.

Cei doi inspectorii ciuliră urechile.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Brichot.

Marcan ridică din umeri:

— Tocmai v-am spus că un ziarist nu își divulgă sursele. Mai ales când este vorba de surse de venituri! Vorbesc de veniturile altora, evident, nu ale mele...

Aime Brichot voia să insiste, dar Boris Corentin îl opri cu o privire. Nu trebuia să îl bruscheze pe bătrânul ziarist care se putea dovedi util în continuare, în acel moment, sunetul ascuțit al clopoțelului fixat deasupra ușii de la intrare răsună în bistrou. Boris și Aime se întoarseră în același timp și văzură intrând o roșcată cu ochi veseli și fața presărată cu pete roșcate. Era îmbrăcată cu o minijupă din piele roșie care nu îi ascundea decât coapsele pline cu pielea lăptoasă și un tricou alb, mai mic cu cel puțin două mărimi și care cu greu reușea să țină bustul

voluminos, stăvilit doar de sutien, care îl scotea și mai mult în evidență.

Recunoscându-l pe Marc-Antoine Brunet, zâmbi luminos și veni direct spre masa lor, aruncându-și mașinal șuvițele groase peste umerii pe jumătate goi.

— Marcan! Mi-am zis că o să te găsec desigur aici. Văd că nu m-am înșelat.

— Fără îndoială că ne cunoaștem bine, mormăi Brunet, fără să se abțină să o privească pe roșcată din cap până în picioare, oprindu-se în locurile strategice. Ce pot face pentru dumneavoastră, dragă Isabelle?

— Doream să vorbesc cu dumneavoastră. Să mai aud povești despre Tur. Poate că îmi este de folos pentru lucrarea mea. Dar poate că ați putea să faceți prezentările, înainte...

Marcan puse pe masă paharul de pastis cu regret și arătă spre cei doi inspectori cu un gest vag din mână.

— Boris Corentin și Aime Brichot. Sunt aici în calitate de corespondenți ai unui cotidian din Quebec: *Le Soleil*. Domnilor, vă prezint pe Isabelle Espinasse, o strălucitoare studentă la psihologie care își pregătește o lucrare despre... Despre ce?

— „Sportul și sexualitatea feminină”, anunță Isabelle pe un ton voit grandios, dar dezmințit de veselia din ochii ei verzi. Subtitlul: „Corpul străpuns de efort”. Nu este frumos?

Vocea ei era încă a unei adolescente. Izbucni în râs și se lăsă pe un scaun liber lângă Boris fără ca nimeni să o invite. Dar Boris își zise că ea degaja o asemenea bună dispoziție, atât de naturală, încât era cu adevărat imposibil să îi reproșeze ceva.

O privi direct în ochi și îi zâmbi:

— „Sportul și sexualitatea feminină”, repetă el gânditor. Și, pentru asta, ați ales Turul Franței care este o probă exclusiv masculină. Este mai degrabă curios, nu?

— Deloc, răspunse Isabelle. De fapt, ceea ce mă interesează în mod deosebit, este atracția exercitată de sportul masculin asupra imaginației erotice feminine.

Aime Brichot fluieră admirativ:

— Ei bine, așa deci! Și o să găsiți suficiente lucruri de spus despre această temă?

— Cred, da...

Boris rămase tăcut. Dacă pe Isabelle ar fi putut să o întrebe

despre subiect, în calitate de inspector al Brigăzii Mondene, ar fi avut să îi povestească multe. Doar una din ultimele anchete derulate de el și Brichot, în mediul boxului...

— Și de când cei din Quebec se interesează de Turul Franței? Nu se putu stăpâni să întrebe Isabelle.

— De puțin, se mulțumi să răspundă Boris. Dar spuneți-mi cum veți proceda pentru a strânge informațiile de care aveți nevoie? Intervistați spectatoarele la fiecare sosire din etapă și le întrebați dacă sunt excitate de concurenți, așa?

Isabelle Espinasse izbucni într-un râs cristalin:

— Este o parte a muncii mele, de fapt, dar nu cea mai importantă...

Redeveni serioasă și continuă:

— De fapt, am avut noroc să aflu de existența clubului Micilor Regine și să mă înscriu la timp pentru a urmări Turul împreună cu ele. Cel puțin la început...

— Micile Regine? se miră Brichot. Ce mai este și asta?

Isabelle dădu din mână spre teighea pentru a comanda un rând de pastis înainte de a răspunde:

— O asociație de femei care sunt toate înnebunite după ciclism. În acest an au închiriat chiar și un autocar pentru a urma Turul. Cu ele sunt în primele rânduri pentru a studia reacțiile femeilor față de sportivi. Cel puțin, este ceea ce credeam la început...

— De ce? întrebă Boris. Nu a mers?

Isabelle zâmbi jenată:

— Să zicem că niște parametri neprevăzuți au apărut în studiul meu, asta e tot...

Corentin înțelese că ea nu voia să spună mai multe. Doar că el, fără să știe de ce, ar fi vrut să aprofundeze subiectul. Până la urmă, moartea lui Degalat era evident cu tentă sexuală. Deci, putea să aibă elemente comune cu subiectul studiului Isabellei. Își consultă ceasul înainte de a zice:

— Nu știi dacă simțiți la fel, dar eu mor de foame! Ar fi timpul să lăsăm pastisul pentru ceva mai solid, nu?

Când Boris se ridică în picioare, Isabelle îl privi cu un ochi pofticios, deloc jenată.

— Este o idee excelentă, aprobă ea.

Cu o voce mult mai gravă, adăugă:

— Am o foame de căpcaun, în seara asta... Fără să se

ostenească să precizeze de ce gen de foame vorbea...

Boris se aplecă spre Marc-Antoine Brunet care părea să nu vrea să se ridice:

— Mergeți să mâncăm, Marcan?

Atunci celălalt, arătând spre paharul de pastis din fața lui, răspunse pe tonul cel mai serios din lume:

— Dar tocmai mânânc!

Capitolul V

Aime Brichot scoase un oftat profund de satisfacție și împinse farfuria curățată cu grijă:

— Este cu adevărat un local bun aici. Dacă mai trec pe aici vreodată, o să îmi amintesc...

La sfaturile lui Marcan, Corentin, Isabelle și cu el veniseră la *Sancerre*, un restaurant binecunoscut în Limoge, de pe strada Montmailler, la câțiva metri de piața Denis Dussoubs. Din fericire, în ciuda aglomerației din interior, patronul le eliberase o masă la mezanin, de unde vedeau toată sala, zgomotoasă și animată. Atmosferă amicală.

Mâncarea nu era mai prejos. Isabelle și Boris optaseră pentru orez cu vită, în timp ce Aime alesese o porție uriașă de piște. Totul stropit cu vin de Sancerre roșu alunecos. Fericire.

Aime Brichot privi pe rând la partenerul său și la invitata lor, cu o urmă de ironie în ochi:

— O să mă catalogați drept prost crescut dacă vă las singuri pentru a mă duce la culcare?

Nu se îndoia nici o clipă de răspuns. De la începutul cinei, era clar că acest incorigibil seducător Boris își aruncase mrejele asupra Isabellei. Iar prada în cauză nu făcea decât eforturi mediocre pentru a se elibera. Pe scurt, ca un adevărat amic, Aime Brichot înțelesese că prezența lui nu mai era total indispensabilă pentru bunul mers al treburilor.

— Ești rezonabil, Meme, răspunse Boris cu o sollicitudine comică. Până la urmă, mâine, trebuie să ne trezim în zori și să încălecăm un monstru de o mie o sută centimetri cubi!

La evocarea motocicletei Aime Brichot se întunecă, mormăi un „noapte bună!” neconvincător și se îndreptă spre ieșire, croindu-și drum cu greu prin mulțimea din sala de la parter.

— Sunt cu toții departe de a fi la fel de rezonabili ca amicul tău, notă Isabelle arătând o masă ocupată de vreo cincisprezece persoane care terminaseră de servit de o jumătate de oră și savurau acum o șampanie.

— Cine sunt? întrebă Boris, jucându-și rolul de ziarist începător.

— Directori sportivi, antrenori, medici, ziariști. Toți acei oameni care sunt prezenți la Tur, dar care nu parcurg kilometri pe bicicletă. Ceea ce le permite să își facă de cap aproape în fiecare seară. Dacă ai vedea în ce stare se întorc unii la hotel la ore înaintate...

Boris îi făcu semn ospătăriei – o mică brunetă care roșea de fiecare dată când se priveau – să le aducă două cafele și nota. Apoi, luă paharul lui cu vin și îl ciocni de cel al Isabellei:

— Pentru succesul lucrării tale...

Tânăra studentă ridică paharul:

— Și eu, pentru articolele pe care cei din Quebec le vor citi!

Boris goli paharul și decise să înainteze cu un pas:

— Apropo de ziariști, speram să îl regăsesc aici pe un tip pe care l-am cunoscut vara trecută, un francez, mi-a spus că va urmări Turul în acest an, dar nu am reușit încă să dau de el.

— Cum se numește?

— Jean-Philippe Degalat.

Sprâncenele Isabellei se încruntară sub efectul concentrării.

— Este un tip foarte tânăr, slab, insistă Boris la întâmplare. Mi-a spus că va urmări Turul de pe motocicleta personală...

Fața Isabellei se luminează:

— Asta e! Da, da, știu cine este: un tip cu un aer timid care merge pe o Transalp.

— Da, așa trebuie să fie, zise Boris aprinzând o Gitane blondă. L-ai văzut azi?

— Ei bine, nu, cum zici tu... Este curios, fiindcă, zilele trecute, era mereu aproape de linia de sosire...

Isabelle își îndreptă ochii verzi spre cei ai lui Boris și zâmbi:

— Este un loc unde ai putea să îl găsești; pe amicul tău...

Boris se opri din sorbitul cafelei:

— Unde?

— În rulota Salomeei.

— Salomea? Cine este?

— O târfă, răspunse Isabelle pe un ton natural. Urmează traseul Turului cu o rulotă din prima zi. Și seara, după etapă, își derulează afacerile. De altfel nu este singura...

Isabelle zâmbi răutăcios și arătă cu degetul spre masa de sub ei:

— După ce au băut destul, trebuie ca acești tipi să găsească și alte distracții, nu-i așa?

Boris ardea de nerăbdare să afle mai multe despre această Salomea, dar se temea să nu trezească bănuielile Isabellei. Din fericire, ea vorbi fără să mai fie nevoie să îi mai ceară:

— Amicul tău... cum se numea?

— Degalat. Jean-Philippe Degalat.

— Jean-Philippe al tău, nu aș fi surprinsă să fie nebun după Salomea: de cel puțin șase sau șapte ori de la începutul Turului, l-am văzut intrând sau ieșind din rulotă. Ori este vreo bestie sexuală!

Boris Corentin tocmai voia să pună o întrebare, dar exclamația de surpriză a lui Isabelle îl opri.

— Ea! exclamă roșcata, cu ochii spre ușa de la intrare care tocmai se deschidea. La restaurant cu un bărbat! Am halucinații!

Boris se aplecă spre Isabelle:

— Cine este această femeie? O cunoști?

— Evident! Este Nathalie Solidor, președinta clubului Micilor Regine în care m-am înscris pentru a veni să urmăresc Turul împreună cu ele.

Boris îl recunoscuse imediat pe fericitul care însoțea o asemenea creatură splendidă.

Era Edouard de Sigognac.

Boris stinse țigara în scrumieră și insistă:

— Pare să te surprindă că o vezi aici. Nu servește masa, de obicei?

— Ba da, bineînțeles. Dar, în general, Micile Regine își petrec serile exclusiv între ele. De aceea sunt mirată să o văd cu Sigognac.

Patronul restaurantului *Sancerre* tocmai le arăta spre mezanin. Nathalie Solidor, urmărită de mai multe perechi de priviri masculine debordând de gânduri nemărturisite, urcă scările, cu

Sigognac pe urmele ei.

Scările dădeau chiar lângă masa la care stăteau Corentin și Isabelle. Boris reținu imediat privirea întunecată pe care Nathalie o aruncă companiei lui și cea, fățiș răutăcioasă, cu care îl gratifica, pe el.

Apoi, Sigognac apăru și el și îl remarcă imediat pe Corentin. Bizar, acesta avu impresia clară că era contrariat că îl găsește acolo. Și făcu un efort vădit pentru a zâmbi și a se înclina sec în fața lui Boris și a Isabellei.

Făcu prezentările. Nathalie zâmbi mios spre Isabelle.

— Deci, draga mea, petreci o seară plăcută, sper? Văd că ai găsit compania care îți convine. Toate felicitările mele... și un final bun!

Boris notă că tonul vocii ei era ostentativ de amabil pentru a fi complet sincer. Detecta chiar o ostilitate vagă.

Înainte ca Isabelle să găsească un răspuns, Nathalie se întoarse brusc și se duse spre singura masă liberă de la mezanin.

Sigognac reuși să zâmbească cordial și se adresă lui Boris:

— Deci, v-ați petrecut prima noastră zi printre noi cu folos? Ați găsit idei bune pentru reportaje?

Corentin îl fixă imperturbabil și răspunse pe un ton rece:

— Poate că am chiar ceva interesant de fapt...

— Cu atât mai bine, foarte bine! exclamă Sigognac. Bine, vă las. Pe mâine, fără îndoială...

Când acesta se îndepărtă, Boris privi spre Isabelle cu un zâmbet îmbietor:

— Nu știu de ce, dar mi se pare că nu te prea iubește, scumpa ta președintă...

Isabelle ridică din umeri, fără să reușească să scape de mutra contrariată:

— Nimic. Un mic diferend pe care l-am avut noi două. Bun, discutăm despre altceva?

Boris arătă spre sala restaurantului cu un gest larg:

— Dar dacă am discuta în altă parte?

Isabelle afișă o strălucire amuzată în priviri și își puse mâinile sub bărbie:

— Și ce propui?

Boris luă un aer inocent:

— Când am luat în primire camera, am avut timp să constat că

era șampanie în frigider. Poate că am putea să desfacem una...

Isabelle izbucni în râs, cu capul dat pe spate:

— Acesta, cel puțin, este un atac care are meritul de a fi transparent!

Boris își luă o mină ofensată:

— Dar de loc! Ce vrei să spui? Îți propun doar să bem un pahar. Nevinovat...

Isabelle redeveni serioasă și îl privi cu ochii ei verzi ce străluceau de la alcool:

— Sincer, dacă este vorba doar de a bea un pahar nevinovat, propunerea ta nu mă interesează deloc, deloc!

Un sfert de oră mai târziu, Boris închidea ușa camerei sale în urma lor. Imediat, fără nici o reținere, Isabelle se lipi de el, își înfășură brațele după gâtul lui și, pe vârful degetelor, își lipi buzele carnoase de ale lui. Boris începu să pipăie cu mâinile corpul care i se oferea fără nici cea mai mică reținere, fără nici o urmă de inhibiție.

Își lăsă mâinile să coboare de-a lungul spatelui Isabellei, declanșându-i un frison pe coloana vertebrală. Isabelle se lipi și mai mult de el.

Boris simți masa elastică a sânilor voluminoși care se strivea de pieptul lui și un val de sânge îi întări sexul cu o alură vertiginoasă.

Isabelle simți căci, fără să își întrerupă sărutul, împinse abdomenul în față, ca și cum s-ar fi înfipt în el, prin haine.

Nemairezistând, Boris o ridică fără efort și o aruncă literalmente pe patul dublu. Isabelle căzu pe spate și rămase nemișcată, cu respirația întretăiată, obrajii îmbujorați, ochii strălucitori, fusta ridicată peste chilotul minuscul.

Fără să o scape din priviri, Boris își scoase tricoul Lacoste, apoi se descheie la pantalon.

Lent, își descheie fermoarul, lăsând să se întrevadă slipul roșu. Isabelle își trecu vârful limbii peste buze și, fără nici o pudoare, își strecură mâna dreaptă sub elasticul chilotului minuscul.

Boris se debarasă rapid de încălțări și de pantalon. Elasticul slipului, întins la maxim, nu mai atinge abdomenul sub apăsarea formidabilă a membrului.

— Nu este adevărat, spune-mi că visez! Șopti Isabelle care, aproape fără să vrea, începuse să miște ritmic din mâna băgată în chilot. Cred că am câștigat cu adevărat lozul cel mare! Te implor,

nu mă mai chinui. Dezbracă-te complet și vino!

Boris zâmbi. Nu vedea nici un motiv să se conformeze unei cereri atât de normale. Își coborî slipul până la jumătatea coapselor și sexul țâșni ca din arc, rămânând nemișcat la orizontală, îndreptat spre abdomenul lui fetei care continua să se mângâie încet.

Boris îngenunche între coapsele depărtate ale Isabellei și îi trase chilotul minuscul până la glezne. Pubisul ei era la fel de înflăcărat ca și părul.

Boris se lăsă pe burtă, savurând aromele amețitoare pe care striptease-ul lui improvizat le provocase.

Imediat, Isabelle își înfipse degetele în părul lui buclat și îl trase spre ea. Cu ochii pe jumătate închiși, Boris își apropie buzele de floarea avidă care i se oferea. Isabelle gemu răgușit și corpul i se arcui sub efectul intruziunii amețitoare a limbii care o poseda.

Țipă frustrat când gura lui Boris se depărtă de ea. Dar imediat se liniști când simți cum buzele lui se lipiră de ale ei.

Când sexul lui se apropie de intimitatea, Isabelle își încolăci picioarele în jurul lui Boris.

O penetră lent dar puternic în abdomenul ei fierbinte, declanșând un suspin lung din partea Isabellei.

Era plină de dorință și atât de strâmtă încât Boris începu să se miște cu precauție pentru a nu îi face vreun rău. Dar înțelese imediat că nu era nici un risc.

— Mai repede! gâfâi Isabelle strângându-l și mai mult spre ea. Te rog, cu putere!

Lăsând deoparte orice reținere, începu să se miște sălbatic, la fiecare intruziune provocându-i un țipăt tot mai tare.

Îl strângea atât de tare încât Boris înțelese că nu va rezista mult în acest ritm. Din fericire, își dădu seama imediat că Isabelle era deja pe calea spre punctul fără întoarcere.

Boris începu să se miște cu o veritabilă furoare erotică. La fiecare mișcare avea senzația că se înfinge și mai mult în ea.

În momentul în care exploda în ea, Isabelle țipă lung, la început răgușit, apoi tot mai ascuțit. Tot corpul i se arcui și își înfipse furioasă unghiile în umerii lui Boris, agitând capul în toate direcțiile cuprinsă de orgasm.

În fine, se lăsă pe pat iar Boris se așează pe o parte. Imediat, ea se cuibări lângă el, scoțând oftaturi care semănau cu un plâns

înfundat.

După câteva minute, liniștită, Isabelle se ridică pe un cot și îi zâmbi lui Boris.

— Credeam că venisem aici pentru a goli o sticlă de șampanie, șopti ea.

— Dorințele dumneavoastră sunt ordine, domnișoară psiholog! făcu Boris ridicându-se pentru a scoate una din cele trei sticle din frigider.

După o incursiune în baie, reveni cu o grimasă:

— Va trebui să ne mulțumim doar cu pahare de plastic!

— Nu contează recipientul, zise Isabelle înainte de a ciocni și a își înmuia buzele în băutura acidulată și rece.

După ce își aprinse o țigară Gitane, Boris se întoarse lângă ea și Isabelle își puse mâna pe sexul lui, cu un gest natural de posesie amoroasă.

— Este genial, murmură ea cu o voce extaziată. Te-am dorit din prima secundă în care te-am văzut...

— Așa se zice mereu, glumi Boris.

Isabelle îi prinse testiculele și le strânse ușor:

— Dacă nu mă crezi, ți le strivesc, șmecherule!

— Bine, bine, gata, te cred! Mai vrei o gură de șampanie?

— Acum că sticla este desfăcută...

O liniște lungă se instalează între ei. Se simțeau bine. Căldura apăsătoare de peste zi se mai liniștise și o briză de aer răcoros intra pe fereastra deschisă.

În ciuda interludiului extrem de agreabil petrecut cu Isabelle, Boris nu pierduse din vedere ideea care îl făcuse să se apropie de studentă.

— Este curios, făcu el încet, nu îmi imaginam că o fată ca tine poate avea ideea de a intra într-un club de femei, îndrăgostite de ciclism...

— A fost o greșeală, zise Isabelle, fără să înceteze să se joace cu părul de pe bustul lui Boris. Credeam că îmi vor furniza un excelent teren de observație, dar m-am păcălit, asta e tot.

— De ce?

Isabelle se ridică într-un cot și privi în ochii lui Boris:

— Fiindcă mi-am dat repede seama că toate erau lesbiene, imaginează-ți! Atunci, pentru a studia impactul sportivului asupra imaginarului erotic feminin, nu aveam cum!

Boris se scărpină în cap gânditor:

— Evident, acum înțeleg mai bine de ce această Nathalie Poulidor...

Isabelle izbucni în râs:

— Nu Poulidor, ci Solidor! SO-LI-DOR!

Boris râse și el:

— Trebuie să fie influența Turului care se face simțită! Pe scurt, ziceam că înțeleg mai bine de ce această Nathalie Solidor părea să te urască...

Isabelle încruntă din sprâncene:

— Ah, da? Și de ce, după părerea ta?

— Este evident: fiindcă a încercat să te bage în patul ei iar tu nu ai vrut. Mă înșel?

— Nu, în mare, așa este, recunosc Isabelle. Știi, nu am nimic împotriva homosexualilor, că sunt bărbați sau femei. Doar că pe mine nu mă tentează și gata. I-am explicat lui Nathalie a părut că este de acord, dar am avut impresia că am decăzut mult în ochii ei.

— Intoleranța nu este exclusivă, proclamă sentențios Boris stingându-și țigara în scrumiera de pe noptieră.

Isabelle întinse lui Boris paharul gol, fără ca el să realizeze dacă trebuia să îl umple sau doar să îl pună undeva.

— În orice caz, reluă roșcata, ceea ce mă miră este că am văzut-o mai devreme luând masa cu Sigognac. Părea ciudat, nu?

Boris se abținu să răspundă că de când era la Brigada Mondenă, văzuse multe lucruri și mai bizare. Își promise totuși să cerceteze mai mult în legătură cu Edouard de Sigognac. La întâmplare. Dar a doua zi: pentru această seară, avea ceva mai bun de făcut.

Cu un zâmbet devorator, o îmbrățișă pe Isabelle...

Capitolul VI

În ciuda efortului de voință, Edouard de Sigognac coborî ochii sub efectul privirii negre a lui Nathalie Solidor, așezată în fața lui.

Era peste puterea lui. Cum ajungea în fața ei, în fața ochilor ei negri, începea să tremure ca un copil. De dorință, desigur, dar mai

ales de frică. O frică perfect inexplicabilă, irațională, dar în fața căreia se simțea total neputincios. El, Edouard de Sigognac, pe care marele public, toți suporterii de pe parcursul Turului Franței, nu îl cunoșteau după nume, dar care era deținătorul unei puteri cvasi nelimitate.

Tremura în fața unei femei care, în fond, își dădea perfect seama, nu era absolut nimic, în comparație cu el. Nimic.

— Cum ați putut fi atât de prost pentru a vorbi polițiștilor despre toate astea? bombăni Nathalie cu o voce suficient de joasă pentru a nu fi auzită de cei de la masa vecină.

Sigognac răspunse cu o voce aproape plângăcioasă, fără să îndrăznească măcar să ridice privirea:

— Dar în fine, Nathalie, ce voiți să fac? Un ziarist asasinat pe traseul Turului, vă dați seama ce scandal?

— Neam de cretin! șuieră Nathalie practic fără să descleșteze buzele cărnose. Cine a descoperit corpul? Cine v-a anunțat?

— Ei bine, unul din adjuncții mei, plecat cu întârziere din Pau, dar nu văd ce...

— Nu vedeți, nu? Nu vedeți că dacă dumneavoastră și nemernicul de adjunct ați fi făcut să dispară discret corpul, nu ar fi fost acum nici o problemă de rezolvat? Nu aveți nici măcar suficientă inteligență pentru a înțelege asta?

Edouard de Sigognac tresări. De această dată, reuși să ridice privirea și să se uite la Nathalie Solidor.

— Vă dați seama de ce spuneți? Să fac să dispară corpul unui om ucis, dar este gravissim!

Nathalie Solidor ridică din umerii goi și zise cu un zâmbet crud:

— Nu mai grav decât ceea ce se va întâmpla dacă polițiștii își pun în cap să scotocească prin micile dumneavoastră inginerii financiare.

Edouard de Sigognac avu senzația că îi turna plumb topit pe coloana vertebrală.

— Despre... Despre ce vorbiți? bâigui el. Nu înțeleg nimic din ceea ce...

— Înțelegeți foarte bine! i-o tăie sec Nathalie. Nu mă luați drept o idioată. Știu foarte bine care sunt interesele puse în joc. Și cred că amicii dumneavoastră ar fi foarte supărați pe dumneavoastră dacă, din cauza prostiei dumneavoastră, sursele lor de venituri discrete ar dispărea brusc. Nu credeți, dragă Edouard?

Dragul Edouard avea senzația neplăcută că plonjase într-un coșmar. Acel gen de coșmar în care încerca să scape de un pericol teribil, în timp ce picioarele îi rămâneau ținute. Încercă să contraatace:

— Și admitând că aveți dreptate: nu văd cu ce vă privește toată treaba...

Trăsăturile Nathaliei încremeniră instantaneu și păru să cadă pradă unor sentimente contradictorii, să plonjeze într-o reflecție intensă. În fine, se destinse brusc, reuși chiar să îi zâmbească fermecător și murmură cu o voce mult mai blândă:

— Dragă Edouard, vă promit că vă voi sune imediat. Cu condiția ca înainte, să vă supuneți mei fără nici un protest. Nu veți îndrăzni să mă refuzați orice ar fi, nu-i așa?

Sigognac simți cum mărul lui Adam începe să îi joace ca un yoyo.

Nathalie își scosese un pantof și își așezase piciorul gol pe piciorul lui. Iar acum acest picior urca încet, foarte încet, de-a lungul coapsei lui. Mai precis: pe interiorul coapsei...

— Cereți nota, plătiți și să mergem să terminăm această conversație la mine la hotel, murmură Nathalie cu o voce plină de promisiuni.

Sigognac se execută ca un robot. Se ridică în urma lui Nathalie, convins că i se vor înmuia picioarele și se va prăbuși în mijlocul ultimilor clienți din restaurant. Reuși totuși să o urmeze pe Nathalie care legăna în fața lui valiza de piele.

Un sfert de oră mai târziu, tot sub efectul șocului, Edouard de Sigognac ar fi fost incapabil să spună cărui hotel din Limoges aparținea apartamentul luxos, complet îmbrăcat în catifea roz și gri.

Camera în care se afla era plină de parfum Channel Nr. 5, parfumul lui Nathalie Solidor. Era un fel de budoar de mărime medie, mobilat cu o sofa, divane mici, perne, gheridoane, în cel mai pur stil tradițional din secolul XVIII-lea libertin.

Edouard de Sigognac stătea în picioare în mijlocul camerei, pe o mochetă groasă de culoare gri șobolan, cu inima bătând tare și un tremurat convulsiv în colțul stâng al gurii.

El, oligarhul rece cu o inteligență perfectă, care nu lăsa niciodată să se vadă cele mai mici sentimente, cea mai mică

emoție, se topise literalmente în fața acestei femei senzuale care trata bărbații cu aceeași privire răutăcioasă.

Nathalie Solidor, rezemată neglijent de un secreter din acaju îl contempla fără să zică nimic, cu un zâmbet vag pe buzele fardate violent.

Și ea știa de această pasiune manifestată de Sigognac de la prima lor întâlnire. Cu atât mai mult cu cât nu era prima dată când provoca așa ceva bărbaților. Și știa perfect ce pulsione secretă atrăgea o anumită categorie de „masculi” așa-zis dominatori.

Masochismul.

Era ceea ce voiau: să fie dominați de o femeie pe care ei știau, în adâncul lor, că nu o vor poseda niciodată. Și chiar care nu le inspira, fizic, decât dezgust.

Fără să îl scape pe Sigognac din ochi, Nathalie deschise încet un sertar și scoase o cravașă neagră, cu mânerul încrustat în fildeș. Cu un gest vioi, biciui aerul pentru a dovedi elasticitatea pielii.

Edouard de Sigognac scoase un geamăt răgușit. Un fel de plâns extaziat.

Nathalie își reținu un zâmbet de triumf care îi apărea pe buze. El era prins, simțea. Nu se putea înșela în această privință.

Câți ca el ruinașea ea? Zece? Doisprezece? Nathalie nu prea mai ținea minte. Nu voia să își amintească. Singurul lucru care conta era că, fără să muncească, reușise, de la nouăsprezece ani, când renunțase la facultatea de drept, să trăiască în lux. Doar că, acum, mergea spre patruzeci și era timpul să găsească alte „surse” de bani.

Găsise una, extrem de profitabilă. Și conta mult pe ajutorul, voluntar sau nu, al lui Sigognac pentru a putea continua să o exploateze liniștită.

Nathalie făcu să șuiere cravașa a doua oară, provocând bărbatului din fața ei o tresărire din tot corpul.

— Dezbracă-te! ordonă ea brutal. Complet și în genunchi, repede!

Cu privirea fixă, ca și cum era sub efectul drogurilor, Edouard de Sigognac se supuse și se dezbracă de toate hainele.

Când își dădu jos chiloții cu dungi mov, Nathalie rânji sec.

Edouard de Sigognac arbora o magnifică erecție, în fine, magnifică pentru nefericitele care adorau acea bucată de carne

rozalie care ieșea de sub burta bărbaților.

— Cine ți-a permis să te exciți, porcule? se răsti Nathalie mergând spre el, cu cravașa ridicată.

Instinctiv, Edouard de Sigognac își acoperi sexul cu mâinile pentru a se proteja.

Brațul lui Nathalie coborî și vârful cravașei îi brăzdă pieptul cu o dungă roșie. Sigognac își mușcă violent buza inferioară pentru a se abține să urle de durere.

Nathalie îi interzisese orice țipăt. Altfel, îl dădea afară.

Iar Edouard de Sigognac nu voia să fie izgonit. Așteptase prea mult acest moment.

Nathalie se apropie de el, îi zâmbi amabil și, cu vârful degetelor, îi atinse membrul tare.

— Acum, voi fi mai drăguță cu tine. În fine, nu chiar eu, dar vei vedea: va fi foarte bine totuși. Ești în continuare de acord să mi te supui orbește, nu-i așa? Mai ai timp să renunți, știi...

Sigognac se mulțumi să închidă ochii și să dea ușor din cap.

— Sunt gata, murmură el.

Nathalie dispăru brusc din fața lui. Sigognac întoarse temător capul și o văzu deschizând larg ușa dublă a camerei.

Și atunci Sigognac avu certitudinea că viața lui trecea în altă lume, într-o dimensiune necunoscută. Infernul? Paradisul? Era incapabil să își dea seama. Un singur lucru era sigur: ceea ce apărea era de domeniul visului, al fantasmagoricului.

Două creaturi goale, pe biciclete de curse. Două creaturi absolut de nediferențiat una de cealaltă. Gemeni absolut perfecți. Clone. Cu excepția unui singur detaliu.

Cel din dreapta arbora un păr pubian negru care lăsa să se întrevadă, după poziția pe șa, un sex feminin.

Celălalt avea același păr negru, dar arbora un enorm membru viril în plină erecție.

Escortați de Nathalie, începură să pedaleze și să înainteze până în mijlocul camerei. După grimasele care le deformau fețele identice, Sigognac avu impresia că acest efort le provoca senzații violente.

Dar erau de durere sau de plăcere?

Când coborâră încet de pe biciclete, Sigognac înțelese.

Pe fiecare șa era fixat un penis din cauciuc roz. Pentru a pedala, gemenii, băiatul și fata, trebuiseră să se înfigă în el.

În primul moment, Edouard de Sigognac își zise că trebuia să fie oribil de dureros să trebuiască să se înfigă în...

Scoase un geamăt jalnic și închise ochii. În secunda în care cuvântul îi apărea în minte, o certitudine se formase cu o claritate orbitoare.

El, Edouard de Sigognac, dorea, teribil de mult, să suporte aceeași soartă.

În același moment, vocea suavă și răgușită a lui Nathalie Solidor ajunse la el ca printr-o ceață groasă:

— Iar acum, tu vei urca pe bicicletă și ne vei demonstra talentul tău de ciclist!

Sigognac o privi lung, cu o plângere mută pe care ar fi fost incapabil să o exprime în cuvinte. Dar Nathalie, cu un gest sec, îi arătă bicicleta, ținută bine de gemeni.

Cu un geamăt surd, Sigognac își trecu piciorul stâng peste cadru și se urcă pe pedale. Apoi, îndoi lent genunchii. Vârful membrului din cauciuc îi atinse pielea și el se retrase instinctiv.

În același moment, Nathalie își puse amândouă mâinile pe umerii lui și, cu o forță incredibilă, apăsă.

Sigognac ar fi trebuit să urle de durere când sexul din cauciuc îi penetră fundul. Era ca un fier înroșit înăuntrul lui.

— Iar acum, pedalați! exclamă Nathalie.

Imediat, gemenii împinseră bicicleta în față.

Instinctiv, Sigognac începu să pedaleze ca să nu cadă. La fiecare mișcare a picioarelor, simțea cum membrul dur îi pătrunde și mai adânc.

Foarte repede, spre marea lui uimire, durerea dispăru pentru a face loc unei călduri difuze, tot mai intense. Fără să vrea, respirația i se accelerează și începu să se învârtă tot mai repede prin cameră.

— Priviți cum începe să îi placă, acestui porc! zise Nathalie cu o voce plină de vulgaritate. Îți place, nu? Așteaptă, mai am ceva pentru tine. Haideți, gata cu bicicleta! Coboară de acolo...

Gemenii apucară bicicleta de ghidon și așa, în timp ce Sigognac se ridica. Niciodată nu ar fi crezut că poate resimți ceva atât de plăcut. Și realiza că nu avea decât o dorință: să reia. Să fie umilit de față cu alții.

Sigognac văzu că Nathalie se lăsase pe una din sofale, cu picioarele depărtate, rochia ridicată până la talie. Cum nu purta

nimic pe dedesubt, avea o vedere perfectă asupra abdomenului ei.

— Ți-ar plăcea asta, nu? zise ea ridicând ușor genunchii. Dar nu este pentru tine. Îți rezerv altceva: așează-te în patru labe, repede!

Sigognac se lăsă pe mocheta groasă. Imediat, simți cum două mâini îl prind de șolduri și înțelese. Nathalie era pe sofa iar Dominique, geamăna, se lăsase în genunchi între picioarele ei depărtate.

Deci, persoana care îl prinsese din spate, era Domino, geamănul. Domino cu erecția lui formidabilă. Domino care iubea bărbații și care se pregătea să îl sodomizeze.

Și, cu un sentiment de rușine amestecat cu dorință, Sigognac își dădu seama că se cambra fără să vrea, pentru a facilita penetrarea.

Domino îl penetră dintr-o mișcare, dar de această dată Edouard de Sigognac nu resimți nici o durere. Doar o plăcere intensă...

Cu ochii bulbucați, o văzu, în fața lui, pe geamănă plonjând cu buzele între picioarele lui Nathalie, în timp ce mâna dreaptă se agita spasmodic între coapsele ei musculoase de ciclistă.

Apoi, Edouard de Sigognac nu mai văzu nimic, cuprins de un orgasm cum nu mai cunoscuse vreodată. Și pe care nu credea că îl va mai încerca.

Când își reveni, gemenii dispăruseră și Nathalie, în picioare, cu rochia aranjată, îl privea de sus.

— Îmbracă-te acum! zise ea.

Când el se întoarse cu spatele, ea se duse spre măsuta de lângă ușă, pe care era pusă o sticlă într-o frapieră. Își turnă un pahar din vinul acidulat și se întoarse pe sofa, în timp ce Sigognac termina de îmbrăcat.

Când fu gata, avu impresia că își regăsește puțin din personalitatea dinainte, că redevine Edouard de Sigognac. Privi în ochii lui Nathalie:

— Iar acum o să îmi explicați ce vrea să însemne povestea asta cu cicliștii gemeni? Concurează în timpul aceleiași etape sau ce?

Nathalie zâmbi:

— Nu chiar, dragă Edouard. Veniți lângă mine, o să vă explic...

Pe larg, Nathalie Solidor îi prezentă lui Edouard de Sigognac ceea ce plănuise ea: ca o femeie să parcurgă Turul Franței și să nu dezvăluie șmecheria decât în momentul sosirii, pe Champs-Élysées.

Și pe același ton calm, ea îi explică liniștită că trebuise să îl elimine pe acel ziarist care descoperise totul din întâmplare și care risca să compromită ceea ce ea plănuise de luni de zile.

Edouard de Sigognac se ridică dintr-un salt și o privi uimit:

— Dar este monstruos! Nu pot, nu vreau să fiu complice la o asemenea abominabilă faptă!

Nathalie Solidor nu dezarmă. Cu mâna, ea îi arată cele patru colțuri ale încăperii unde se aflau:

— Vedeți acele cutii mici și negre, nu i așa? Sunt camere miniaturale, dragă Edouard. Distracția de mai devreme a fost înregistrată din toate unghiurile posibile. Nu vă temeți: benzile video sunt deja la loc sigur! Și am certitudinea că nu ați vrea să vă compromiteți o atât de strălucită – și profitabilă – carieră ca a dumneavoastră pentru un simplu moment de slăbiciune. Nu-i așa, dragă Edouard?

Capitolul VII

— Ești absolut sigur că este nevoie să te însoțesc, Boris? Nu ai prefera să faci această călătorie singur?

Corentin își privi surprins coechipierul:

— Meme, nu îmi spune că ție chiar îți este frică să urci pe acest vehicul!

Brichot își răsuci furios vârful mustății. Ținea casca în mână și nu se hotăra să și-o pună pe cap.

— Frică, frică... Evident, este exagerat! mormăi el. Nu am voie să nu îmi placă aceste mașinării, asta e tot...

Boris își puse casca integrală pe cap și ridică viziera:

— Ascultă, Meme, îți promit că voi rula încet și nu voi face imprudențe. Și apoi, ce este: Limoges – Bordeaux, este o joacă, cu un asemenea motor!

— O joacă la care voi lua parte, bombăni Brichot hotărât să își pună casca.

După cinci minute, Boris ambala cei patru cilindri ai BMW-ului și părăsea parcare de la Hotel de la Paix. Direcția Bordeaux. Două sute de kilometri de parcurs și tot atât pentru întoarcere, în

aceeași după-amiază.

Profitând că ziua nu era planificată decât pentru o probă de „contra-cronometru” de treizeci de kilometri, Corentin și Brichot decisese să facă un drum până la colegii lor de la Serviciul Regional de poliție Judiciară din Bordeaux, oficial însărcinați cu ancheta privind moartea lui Jean-Philippe Degalat. Autopsia avusese loc și putea oferi indicii interesante.

Putea, de asemenea, să nu ofere nimic, dar asta era meseria.

La ieșirea din Limoges, Boris o luă pe șoseaua națională 21 înspre Périgueux și începu să accelereze. Foarte progresiv, pe parcursul a câțiva kilometri, pentru a nu îl speria pe Brichot din spatele lui.

Era mai puțin cald decât în zilele dinainte, fără îndoială din cauza plafonului noros foarte înalt care ascundea soarele. Cu prețul consumării unei cantități mai mari de gaz, ajunseseră la aproape o sută treizeci de kilometri la oră la intrarea în Périgueux. Fără ca Aime Brichot să protesteze.

După o oră și jumătate, când Corentin oprea în fața comisariatului din Bordeaux, pe strada *Abbe de l'Epee*, un altfel de Brichot își dădea casca jos:

— La zi, până la urmă, a fost la fel de plăcut ca o plimbare, cred!

— Ei bine, vezi...

În interiorul sediului fură primiți de un tip blond cu ochelari, cu un aer de student întârziat. Veni spre ei, cu mâna întinsă și tot numai un zâmbet:

— Îmi pare bine că ați venit la Bordeaux. Sunt locotenentul de poliție Touchette.

— Inspectorul div... În fine, dacă preferați: maiorul de poliție Boris Corentin. Iar dumnealui este căpitanul de poliție Aime Brichot, încheie Corentin.

Strângerea de mână a inspectorului Touchette era viguroasă iar zâmbetul cordial. Un tip simpatic, *a priori*.

— Veniți în biroul meu, la primul etaj. Vom fi liniștiți: sunt singur în acest moment. Concediile, știți...

— Nu chiar! răspunse Boris făcând cu ochiul.

Corentin și Brichot luară loc în fața unui birou metalic pe care inspectorul Touchette scoase un dosar cartonat.

— Aveți noroc, zise el: raportul autopsiei a sosit abia acum o

oră.

— Ceva interesant? întrebă Corentin aprinzând o țigară.

Inspectorul Touchette parcurse rapid cele două foi dactilografiate înainte de a răspunde:

— Cred că da! Imaginați-vă că acest biet tip a fost sodomizat înainte de a muri.

Aime Brichot tresări:

— Vreți să spuneți: cu falusul artificial care apoi a fost folosit pentru a-l ucide?

Inspectorul Touchette scutură din cap:

— Nu, nu, sodomizat „pe bune”, dacă pot zice așa. Legistul a descoperit urme de spermă în colon...

Corentin și Brichot schimbă priviri. Confirma ipoteza crimei unui maniac sexual, evident. Asta și cu penisul tranșat, fără a mai pune la socoteală asfixierea cu falusul din cauciuc...

— Avem de a face cu un dezaxat, zise Touchette, ca un ecou, este evident.

— Evident, evident, trebuie să verificăm... murmură Corentin.

Brichot se întoarse spre el:

— Ce nu îți convine, Boris? Aș fi de acord cu inspectorul. Indiciile vorbesc singure, nu?

Corentin stinse țigara și își încrucișă picioarele:

— Tocmai, că vorbesc prea mult, chiar.

— Cum așa: prea mult? întrebă Touchette, puțin cam debusolat.

— Înțeleg ce vrei să zici, interveni Aime Brichot: crezi că s-ar putea vorbi de o înscenare destinată să ne facă să credem că este o crimă sexuală pentru a ascunde ceva și mai grav?

Boris ridică din umeri:

— Nu știu nimic, ca să recunosc. Dar ar părea o ipoteză plauzibilă...

Se întoarse spre inspectorul din Bordeaux:

— Nu ați găsit alte indicii la fața locului?

Touchette băgă mâna într-un plic din dosar.

Scoase un săculeț din plastic ce conținea un mic obiect alungit pe care îl întinse lui Boris:

— Am găsit asta mai departe de cadavru. Dar evident, nimic nu zice că are vreo legătură...

Corentin apropie săculețul din plastic de ochi. Conținea un ciudat cerceș în formă de sticlă pe care erau gravate două topoare

de război întrepătrunse.

Cu sprâncenele încruntate, Boris îl dădu coechipierului său care se strâmbă:

— Niciodată nu am văzut așa ceva! Tu, Boris?

— Nici eu, dar îmi zice ceva. Sunt sigur că știu ce, dar nu reușesc să îmi dau seama. Și mă enervează!

Aime Brichot dădu din mână:

— O să îți revii: am încredere în memoria ta de elefant!

După o jumătate de oră, când plecau de la inspectorul Touchette și se pregăteau să se întoarcă spre Limoges, Boris Corentin tot mai căuta să își dea seama cu ce semăna cercelul.

Tocmai treceau de Bergerac când Corentin, arcuit peste ghidonul motocicletei, frână violent în mijlocul drumului, proiectându-l pe Brichot pe spatele lui.

— Ce te-a apucat, Boris? protestă acesta. Te-ai prostit sau ce?

Corentin se debarasă de cască și se întoarse spre coechipierul său:

— Meme, tocmai am găsit: securile de luptă împreunate... Este simbolul lesbienelor!

— Drace! Ești sigur?

— Sută la sută. Iar lesbiene, sunt destule aici, la Turul Franței...

Aime Brichot exclamă surprins:

— Dumnezeuule, ai dreptate: Micile Regine...

Capitolul VIII

Tensiunea era aproape palpabilă.

Mai era o jumătate de oră până la startul etapei zilei, fixat la 10.50. O etapă fără prea mare dificultate, dar lungă de aproape două sute cincizeci de kilometri: Limoges – Angers. Iar căldura se întetise de dimineață. Fără a mai vorbi de oboseala acumulată de la începutul Turului. Căci Marea Buclă era, înainte de toate, o probă de duranță.

Din lipsă de alte preocupări, Boris Corentin și Aime Brichot se plimbau printre concurenți, printre caravanele diferitelor echipe

unde fiecare director sportiv dădea ultimele indicații echipelor.

— Vă reamintesc că aprovizionarea cu apă este autorizată începând după primii cincizeci de kilometri și până înainte cu douăzeci de borne de sosire, tocmai spunea un director sportiv, un omuleț roșcat și chel. Și va fi cald! Deci, menajați-vă la începutul cursei, da? Oricum, cred că nimeni nu va încerca să evadeze înainte de Poitiers.

Dimineața, Corentin fusese surprins să constate că, în ciuda orei târzii de start, concurenții se treziseră de la șase și jumătate dimineața.

— Din cauza mesei, îi explicase Philippe Belleville, nutriționistul uneia din echipele vedete ale turului. Trebuie ca cicliștii să servească o masă adevărată, bogată în proteine și glucide lente. Doar că trebuie să o facă cu mult înaintea cursei pentru a nu fi deranjați...

— Este atât de important? întrebuse Brichot puțin cam naiv.

Philippe Belleville îl privise cu mirare:

— Se vede că sunteți începători în domeniu! Este primordial, da! Imaginați-vă că, în timpul unei etape montane, un ciclist „arde” între șapte și nouă mii de calorii. Dacă nu își ia măsurile necesare, pericolul de a ceda a doua zi este mare: distrugerea globulelor roșii și albe, pierderea masei musculare. Treaba mea este deci să le asigur energia necesară, reducând la maximum riscurile problemelor digestive, dramatice în timpul cursei.

Boris Corentin îl lăsă pe directorul sportiv al echipei CFF și scrută împrejurimile, în speranța de a remarca faimoasa rulotă a Salomeei, prostituata pe care o frecventa Jean-Philippe Degalat. Din nefericire, în urmă cu o seară, revenind de la Bordeaux nu reușiseră să pună mâna pe ea.

La fel cum nici nu reușiseră să găsească autocarul Micilor Regine, plecat în plimbare în zonă.

În această dimineață, era acolo, bineînțeles, gata să urmărească cursa. Dar startul urma să fie dat din minut în minut și chiar nu era momentul să le facă o vizită de curtoazie acelor doamne. Trebuia să aștepte până la sosire, la Angers.

— Aparatele foto sunt pregătite? îl întrebă Boris pe coechipierul său, în timp ce se duceau spre motocicletă BMW parcată între două mașini pe acoperișul cărora erau fixate biciclete de schimb.

— Evident, zise Brichot zâmbind în mustață: sunt un adevărat

profesionist eu!

Aclamații și aplauze se declanșară dinspre mulțimea de pe trotuare.

Asta era. Cei aproape optzeci de concurenți tocmai porneau. În urma lor și în jur, nenumărate mașini și motociclete care escortau turul ciclist.

Corentin puse contactul și ambală. Înainte de a demara, îi făcu semn uneia din motocicletele de la France 2 să treacă în față. Cameramanul, așezat în spate, îi mulțumi cu un semn din mână.

Boris mai lăsă să treacă și mașina directorului sportiv de la CFF. Oricum, nu se grăbea: o apăsare pe accelerație și îi ajungea din urmă.

Cum ieșiră din oraș, Corentin accelerează pentru a depăși șirul de cicliști dintre care, efectiv, nici unul nu încerca să se distingă față de ceilalți. Când îi depăși pe cei din frunte, accelerează brusc și îi văzu dispărând rapid pe concurenți în retrovizoare.

În această dimineață, Boris reușise să îl prindă pe Marc-Antoine Brunet în sala de mese la *Hotel de la Paix*. Avea impresia că mai putea obține informații de la bătrânul ziarist, specialist al Turului Franței pe care îl cunoștea mai bine ca oricine.

Nu avusese nici o dificultate să îl convingă pe Marcan că puteau, luând un mic avans în această primă parte a etapei, să ia masa împreună pe la jumătatea traseului.

— De acord, răspunsese Brunet. La *Cul de Paille*, este în centru, o să îl găsiți ușor.

Când Corentin și Brichot intrară în sala cu pereți îngălbeniți de timp și cu bърne decorate cu usturoi și condimente, Marc-Antoine Brunet era deja acolo, la capătul unei mese lungi din lemn, în fața eternului pastis.

Văzându-i intrând pe cei doi inspectori de la Brigada Mondenă, Brunet se ridică:

— O să mergem să ne așezăm în sala din spate, vom fi mai liniștiți decât aici când va veni toată lumea.

— Cunoașteți cu adevărat toate restaurantele din Franța? Se miră Brichot, în timp ce se așezau la o masă acoperită cu o față de masă cu carouri roșii.

Brunet sorbi băutura dintr-o înghițitură:

— Evident, fiule! Dă-ți seama: treizeci de ediții ale Turului Franței la activ: am avut timp să testez destule... Fernand! Adu-ne

meniul și un rând de pastis!

— Aș prefera un vin alb sec, zise Brichot care nu ținea să reîncerce experiența din ajun, la Limoges.

— Cum vrei, fiule! Dă-i comandă lui Fernand...

Când Aime ieși, Marcan se aplecă spre Boris care își aprindea o Gitane:

— Deci, vă place ciclismul, la amândoi? Este o atmosferă plăcută, nu...

Corentin nu dădu înapoi:

— Ceea ce mi-ar plăcea și mai mult ar fi să descopăr cine l-a ucis pe Degalat și de ce...

Marcan făcu un gest vag cu mâna dreaptă:

— Asta... Știi măcar de ce a fost ucis?

Boris se strâmbă:

— Scenariul ar vrea să ne ducă spre ideea unei crime comise de un maniac sexual, dar nu prea cred...

Marcan îl privi ciudat:

— Poate că ai dreptate. La Tur, lucrurile nu sunt niciodată ceea ce credem că sunt... Până la urmă, ziaristul tău poate că a descoperit ceva ce nu trebuia...

Corentin se arată nemulțumit:

— Ce vreți să spuneți, Marcan? La ce vă gândiți exact? Un caz de dopaj?

Fața lui Brunet se luminează cu un zâmbet vag:

— Ah, este mereu posibil. Cazurile de dopaj nu lipsesc niciodată la un Tur. Pot ajunge de la cele mai tragice, cum ar fi moartea lui Simpson, la Turul din 1967, la cele mai grotești...

— Ce poate fi cel mai grotesc? întrebă Brichot revenind, urmat de patronul care aducea consumația cerută.

— Ei bine, de exemplu, acel concurent căruia i-am uitat numele, la sosire, s-a dus la caravana de testare pentru a se supune controlului iar medicii au descoperit că era gravidă!

Corentin și Brichot îl priviră uimiți, în timp ce patronul, amuzat, punea paharele și carafa de apă rece în fața lor.

— Pardon?

— Ați auzit bine, zise Marcan punând puțină apă peste pastis: concurentul aștepta un bebeluș. Imaginați-vă că acest imbecil care se dopase puțin crezuse că este o idee bună să își facă un rezervor mic ce conținea urina soției sale. Pentru a trece de control. Doar

că, nici el și nici ea, nu știau că era gravidă de o lună.

Boris zâmbi ironic:

— Presupun că, de atunci, controalele au devenit puțin mai severe...

Brunet înghiți jumătate din băutură înainte de a răspunde:

— Evident. De fapt, mai ales din 1978, de la cazul Pollentier.

— Ce mai este și asta? Întrebă Aime Brichot.

— Michel Pollentier, un concurent belgian din acea vreme și el, a apelat la dopaj. A fost scos din cursă la Alpe d'Huez, când deținea tricoul galben. Găsise șmecheria de a se prezenta la control cu o pară din cauciuc sub braț care conținea urina altuia și pe care o deversa în flacon cu o simplă apăsare a brațului! Doar că, în acea zi, dăduse peste un tip mult mai atent decât alții...

Marc-Antoine Brunet redeveni serios:

— Este adevărat că sunt destule cazuri de dopaj. Doar că nu a fost nimeni asasinat pentru așa ceva.

Corentin oftă adânc:

— OK., lăsăm deoparte dopajul. Dar atunci ce? Banii?

Înainte de a răspunde, Marcan așteptă ca patronul restaurantului să le pună în față cele trei farfurii cu mâncarea comandată, fără să le mai ceară părerea celorlalți doi.

— Aici, dăm de un domeniu mai serios, zise în cele din urmă. Știți câți bani aduce un Tur al Franței?

— Suntem la curent, da, confirmă Aime Brichot începând să mănânce.

Marcan se strâmbă ironic:

— Ba nu! Știți de banii „oficiali” care circulă. Dar ceilalți? Dați pe sub mână de unul sau altul din aleșii locali pentru ca traseul să treacă prin orașul său și nu prin cel vecin? Și sumele suplimentare donate de anumiți sponsori și care alimentează diferitele partide politice? V-ați gândit la toți acești bani, domnilor polițiști?

Boris Corentin se gândea, fără să se atingă de farfuria sa. Dacă ceea ce tocmai spunea Marcan era adevărat – și era destul de plauzibil – toți acești bani trebuiau să treacă obligatoriu pe la un singur responsabil al Turului.

Edouard de Sigognac.

Boris își promise ca, imediat după ce mâncau, să telefoneze lui Charlie Badolini pentru a întocmi un dosar cât mai complet despre tip. Cu orice risc. Așteptând, lansă o momeală lui Brunet:

— Spuneți-mi, Marcan, ceea ce afirmați îl acuză pe Sigognac de inginerii financiare, fiindcă el este singurul care se ocupă de finanțe...

Brunet rămase cu furculița în aer:

— Eh, atenție! Nu acuz pe nimeni, eu! Ceea ce mă interesează, este sportul și nimic altceva...

Făcu o pauză și adăugă:

— Nu este mai puțin exact că domnul de Sigognac este marele vistiernic al Turului...

Boris luă sticla de vin roșu de Anjou și umplu cele trei pahare. Remarca finală a lui Marcan merita confirmată, în orice mod. Dar evident, între supoziție și probă...

Și apoi, chiar dacă Sigognac era un finanțist veros, asta nu însemna că avea vreo legătură cu moartea lui Jean-Philippe Degalat. Mai ales o crimă atât de ciudată, aproape rituală.

Boris se gândi apoi la cercelul găsit de oamenii de la Bordeaux aproape de cadavru. Din contră, dacă se urmărea pista lesbiinelor, emascularea putea avea un sens. Ca și sufocarea cu ajutorul falusului artificial. Toate acestea deveneau simbolice.

— Spuneți-mi, Marcan, reluă Corentin între două înghițituri de jambon, cunoașteți clubul Micilor Regine?

Marc-Antoine Brunet se încruntă imediat:

— Știu că există, este suficient! Nu le prea agreez. Sunt mai de modă veche, dacă vreți: o femeie care iubește femeile, este ca și cum ar vâna pe moșia mea!

Își luă o mină sinistră, dezmințită de strălucirea malițioasă a ochilor lui mici și mobili, înainte de a concluziona:

— Deși la vârsta mea, în privința vânătorii, trebuie să recunosc că nu prea mai sunt de acțiune...

Capitolul IX

Înainte de a coborî, Aime Brichot așteptă ca Boris să oprească motorul motocicletei în parcare de la Hotel Saint-Julien situat în plin centru al orașului Angers, în piața Ralliement. Cu o grimasă, își dezmoști articulațiile genunchilor, înțepenite după aproape o zi

de mers pe motocicletă, cu excepția pauzei de masă la Poitiers, în compania lui Marcan.

Toată după-amiaza, Aime Brichot își „asigurase” acoperirea de fotograf de presă, mitraliind mai întâi plutonul, apoi, începând de la Montreuil Bellay, cei zece concurenți evadați.

— Care este programul serii? întrebă Aime, în timp ce ieșeau din parcare.

Corentin se gândi o secundă înainte de a răspunde:

— În primul rând, o să îl sunăm pe Baba la Paris pentru a-l verifica pe Sigognac.

— Chiar crezi că ar putea fi omul nostru?

Boris stinse țigara cu călcâiul:

— Sincer, nu, Meme. Dar nu vreau să neglijez nici o pistă, cât de improbabilă ar fi ea.

— De acord. Și după?

— După, cred că cel mai bine ar fi să ne separăm. Tu, te vei descurca să pui mâna pe această Salomea și să afli cât mai multe despre Jean-Philippe Degalat. Fiindcă Baba a promis să nu fie prea strâns la punga cu cheltuielile, nu vei avea de făcut decât să te dai drept un client promițător!

— Bravo! Și tu, în acest timp? întrebă Brichot cu o urmă de ironie în glas. O să te ocupi de o anchetă complementară pe lângă Isabelle Espinasse poate? Să studiezi împreună cu ea locul inspectorului divizionar în imaginarul erotic feminin?

Boris luă o figură severă:

— Termină cu sarcasmul, vrei? Eu, în calitate de ziarist, voi solicita un interviu președintei clubului Micilor Regine, domnișoara Nathalie Solidor în persoană!

*

* *

Boris Corentin își consultă ceasul pentru a zecea oară, cel puțin. După tergiversări îndelungi, Nathalie Solidor acceptase să îi acorde o întâlnire în camera ei de la *Hotel Concorde*. La miezul nopții.

— Și nu mai mult de un sfert de oră! Precizase ea pe un ton fără replică. Trebuie să mă culc devreme.

Rezultatul, fiindcă partenerul său era în căutarea Salomeei iar Isabelle Espinasse trebuia să lucreze la teza ei, Boris trebuise să cineze singur, ceea ce nu prea îi plăcea.

Și de o jumătate de oră, se plictisea cu o a treia cafea în așteptarea momentului întâlnirii cu Nathalie Solidor.

Cu un sfert de oră înainte de miezul nopții, nu mai rezistă și plăti nota. Cu atât mai rău dacă ajungea mai devreme.

Nathalie Solidor îi dăduse numărul camerei, astfel încât Boris urcă direct la al doilea etaj. Ușa se deschise chiar înainte ca el să ciocănească. Și avu un fel de șoc nu tocmai neplăcut.

Nathalie Solidor stătea în fața lui, îmbrăcată doar cu un dezabie din muselină vaporosă care nu ascundea nimic din anatomia ei perfectă. Areolele mari și închise la culoare ale sânilor și triunghiul de păr de sub abdomenul ei era vizibile clar sub țesătura semitransparentă.

Nathalie Solidor se lăsă admirată timp de câteva secunde, cu un zâmbet pe buze, ceea ce îl surprinse puțin pe Corentin, informat de către Isabelle în legătură cu gusturile particulare ale președintei Micilor Regine. În fine, ea se dădu la o parte.

— Intrați, domnule ziarist, zise ea cu o voce ușor răgușită.

Închise ușa în urma ei și îi arătă canapeaua din catifea bej instalată sub cele două ferestre, în spatele unei mese joase din răchită pe care era așezată o frapieră și două pahare.

Boris se arătă nemulțumit când Nathalie veni să se așeze lângă el, atât de aproape încât șoldurile lor se atingeau. Nu era o atitudine normală pentru o lesbiană pură și dură care, normal, ar fi trebuit să se abțină de la a avea cel mai mic contact fizic. Pentru a evita orice neînțelegere stupidă.

La fel cum nu ar fi trebuit, logic, să îl primească într-o ținută atât de provocatoare. Doar dacă nu era așa de exclusiv de homosexuală cum voise să spună Isabelle. Doar dacă nu avea vreun scop precis pentru a acționa astfel. În orice caz, Boris era aproape sigur de un lucru: cunoștea destul de multe femei pentru a-și da seama că Nathalie Solidor nu era deloc în stare de excitație sexuală, după cum dovedea privirea ei perfect rece și zâmbetul de complezență. Atunci, ce?

— Dacă am înțeles bine la telefon, mai devreme, reluă Nathalie, ați vrea să aflați mai multe despre clubul Micilor Regine, al cărei fondatoare și președintă sunt?

— Exact, răspunse Boris cu un zâmbet larg. Cum v-am spus, sunt corespondentul unui ziar din Quebec. Ori, dumneavoastră știți, fără îndoială, asociațiile de femei sunt foarte active acolo. Și

cred că le-ar interesa mult pe cititoarele mele să afle că există un club ca al dumneavoastră și aici.

Nathalie Solidor se întoarse spre el și își puse brațul pe spătarul canapelei. Degetele ei lungi cu unghii roșii aproape că atinseră ceafa lui Boris care nu se mișcă.

— Este foarte bine, zise ea, ce vreți să aflați de fapt?

— Mai întâi, mă mir că femeile se interesează de un sport care este considerat cam macho, pentru a nu zice mai mult...

Nathalie Solidor râse, cu capul ușor dat pe spate, ceea ce făcu să îi tresară bustul opulent:

— Tocmai! Trebuie să vizăm bastioanele inamice, dacă îmi permiteți această exprimare cam ridicolă. În afară de atracția pe care o reprezintă ciclismul însuși, Micile Regine înțeleg să demonstreze, pe termen mai mult sau mai puțin lung, că și femeile sunt capabile ca și bărbații în acest domeniu, deși li se dă prea puțin ocazia să o dovedească.

Boris ridică o sprânceană pentru a face pe miratul:

— Dar este deja și cazul, mi se pare. O campioană ca Jeannie Longo și-a făcut deja o frumoasă reputație, nu?

— Este adevărat, încuviință Nathalie. Dar ceea ce vrem noi să arătăm e că femeile pot fi egale cu bărbații, în aceleași curse ca și ei, nu în curse separate. Vrem să ne batem pe același teren! Dar am uitat de îndatoririle mele de gazdă: ce ați zice de un pahar de vin?

— Cu plăcere, făcu Boris.

Nathalie se aplecă, ceea ce îi permise lui Boris să admire sânii prin întredeschiderea dezabieului și luă sticla din frapieră.

Văzând-o, Corentin simți cum i se accelerează brutal ritmul cardiac, dar reuși să își păstreze aerul impasibil.

Eticheta neagră cu violet a sticlei purta cele două securi încrucișate, exact ca cercelul găsit nu departe de cadavrul lui Jean-Philippe Degalat.

— Aș putea ști ce fel de vin este? Întrebă el pe un ton degajat.

— Corange, un vin german, răspunse Nathalie Solidor turnând în pahare.

Un vâl se dădu la o parte în mintea lui Corentin. În urmă cu două luni, în timpul unei anchete, Rabert și Tardet efectuaseră o descindere într-un club de noapte lesbian din capitală. Aduseseră de acolo o sticlă de corange.

Corange, primul vin rezervat lesbienelor.

Corange era transcrierea de la „Engelhorn”, numele de familie al producătoarei germane de cincizeci și șase de ani care avusese ideea, în urmă cu trei ani, să creeze primul vin exclusiv feminin: tot procesul de producție era asigurat de femei. Rezultatul era un vin alb ușor și acidulat care avea reputația de a încinge temperamentul. Distribuit exclusiv în circuitul lesbienelor, în Germania mai întâi, apoi în Franța.

De atunci, lesbienele de pe ambele maluri ale Rinului aveau vinul „gay”...

Boris își umezi buzele în băutură, luă o gură... Și îl evaluă ca mediu.

— Totuși, asta nu e tot ce vreți să aflați despre Micile Regine, nu? întrebă Nathalie după ce pusese paharul pe masă.

— Bineînțeles că nu! afirmă Boris care se întreba cum ar putea aduce conversația spre subiectul Jean-Philippe Degalat, fără a distruge acoperirea de ziarist. Evident, dacă ar fi putut să își scoată insigna de polițist și, în această calitate, să pună întrebări...

Puse paharul lui lângă cel al lui Nathalie și o privi în ochi, resemnat să-și mențină rolul de reporter. Poate că, pe parcursul discuției, va apărea ceva...

— Spuneți-mi, doamnă președinte...

Nathalie puse mâna pe brațul lui Boris și schiță o mângâiere.

— Vă rog: spuneți-mi Nathalie, șopti ea, aproape mieunând.

Dar ochii ei rămâneau ca de gheață, dezmințind formal căldura cuvintelor.

— Spuneți-mi, Nathalie, concret, cum credeți că veți face, pe viitor, pentru a putea participa și femeile la Turul Franței? Căci, dacă am înțeles bine, este scopul dumneavoastră...

Nathalie Solidor deschidea gura pentru a răspunde când ușa camerei scârțâi ușor.

Boris văzu apărând un tip tânăr, cu părul foarte blond ras și cu trăsături efeminate.

Îl se părea că îl mai văzuse deja.

— Ai putea să ciocânești, nu? zise Nathalie pe un ton sec.

Se calmă imediat și se întoarse spre Boris:

— Îl cunoașteți pe Dominique Barnes? Un ciclist și nu dintre cei mai slabi. Micile Regine sunt într-un fel sponsorul lui. Datorită mie a putut să se integreze în Turul Franței.

Se întoarse spre ciclistul, îmbrăcat cu un pantalon de pânză gri și un fel de tunică largă:

— Ei bine, acum dacă tot ești aici, ce dorești?

— Doar un detaliu, răspuse Dominique Barnes cu o voce uimitor de blândă: Plecarea de mâine este la ora zece și jumătate sau la unsprezece? Pentru a ști la ce oră să mă trezesc...

— Unsprezece, răspuse Nathalie fără ezitare. Și cred că trebuia să fii deja în pat!

Ciclistul dispăru iar Nathalie se întoarse din nou spre Boris:

— Pentru a răspunde la întrebarea dumneavoastră, este vorba evident de o treabă de durată. Trebuie să acționăm asupra mentalităților, să învingem rezistențele și prejudecățile. Pentru asta, trebuie ca Micile Regine să fie tot mai numeroase și bine organizate. Lucrăm la asta, credeți-mă.

— Mă îndoiesc, zise Corentin pe un ton voit vesel. Trebuie să corespundă unor criterii particulare pentru a adera cineva la clubul vostru?

— Trebuie să fie femeie, răspuse Nathalie întorcând privirea.

— Este totul? Întrebă Boris cu ceva mai multă insistență.

Trăsăturile lui Nathalie se înăspriă sensibil:

— Unde vreți să ajungeți, domnule ziarist? Ah, înțeleg, ați ascultat zvonurile! Vi s-a spus că acest club este o vizuină de lesbiene care detestă bărbații, așa este?

Corentin făcu un gest vag:

— Oh, știți cum este: se aud diverse lucruri în dreapta și în stânga...

Nathalie se aplecă spre el:

— Ascultați, voi fi sinceră cu dumneavoastră: se întâmplă ca eu să fie efectiv lesbiană. Dar nu sunt sectantă și nu se cere nici o conformare sexuală viitoarelor aderente, credeți-mă.

Se apropie și mai mult și își sprijini coapsa de piciorul lui Boris, în timp ce îi punea mâna pe ceafă:

— Mai mult, fiindcă vreți să știți totul, nu sunt exclusiv lesbiană. Mi se întâmplă să îmi placă și câte un bărbat sexy...

Boris o privi rece. Nu credea o vorbă. Nathalie Solidor tocmai încerca să joace comedia dorinței, fără să simtă de fapt nimic. Dar de ce?

Gândurile i se opriră brusc când ușa camerei se deschise pentru a doua oară. Dominique Barnes reapăru. Timp de o fracțiune de

secundă, Boris avu impresia că o lumină de panică invadase privirea lui Nathalie Solidor.

— Ce mai vrei? zise ea cu o voce puțin mai bruscată.

Dominique Barnes o privi mirat:

— Dar... Nimic... De fapt, voiam doar să știu la ce oră este startul mâine...

Nathalie Solidor se ridică dintr-un salt și se duse spre el cu pași mari:

— Te-ai prostit sau ce? Ți-am zis acum cinci minute că este la unsprezece! Hai, mergi la culcare!

Fără menajamente, îl împinse literalmente afară și închise ușa în urma lui, după care se întoarse spre Boris, cu un zâmbet forțat pe buze:

— Vă jur! Concurenților încep să le cedeze creierul, acum!

Corentin nu răspunse nimic. Scena îi lăsase o impresie ciudată. Ca și cum ar fi asistat la o piesă de teatru jucată prost. O eroare de scenariu.

În plus, simțea că ceva nu se potrivea, dar nu reușea să își dea seama. Era sigur că remarcase acel „ceva”, dar nu reușea să vizualizeze.

Văzu că Nathalie Solidor privea cu insistență pendula de pe șemineu iar el se ridică cu un zâmbet forțat:

— Îmi pare rău că am abuzat de timpul dumneavoastră. Plec. Dar sper că vom mai avea ocazia de a continua această discuție într-una din zile...

Nathalie Solidor păru ușurată că îl vede ducându-se spre ușă:

— Bineînțeles! Cu plăcere. Îmi pare rău că nu v-am putut primi mai mult timp, dar chiar trebuie să mă culc. Pe mâine, poate?

Ușa se închise ușor în spatele lui Corentin care se duse spre scări. În momentul în care ajungea în dreptul ascensorului, ușile acestuia se deschiseră și Edouard de Sigognac apăru în hol, cu capul plecat, preocupat.

Când se trezi nas în nas cu Boris, o lumină de panică îi traversă privirea. Făcu un efort vizibil pentru a reuși să zâmbească.

— Ah, dar... dar ce fac aici, eu? exclamă el cu o voce prefăcută. Credeam că sunt la parter!

— Ajungem imediat, răspunse Boris cu lejeritate, însoțiți-mă...

— Da, să coborâm împreună...

Intrară în lift și Boris reținu imediat că butonul de parter nu era

luminat. Deci, Sigognac nu intenționase deloc să coboare așa cum afirma. Mergea intenționat la etajul al doilea. Iar pe culoarul pe care apucase să pășească nu era decât o cameră care să-l intereseze.

Cea a lui Nathalie Solidor.

Odată ajuns în holul pustiu al hotelului, Boris vru să se lămurească. Se despărți de Sigognac și ieși în stradă. Nu merse prea departe.

Cum trecu de geamul mare de ia intrare, se întoarse și privi în interior. La timp pentru a-l vedea pe Sigognac intrând din nou în lift.

Imediat, Boris reintră în hotel și se duse spre scări, sub privirile adormite ale recepționarului, din spatele tejghelei.

Urcă iute câte patru trepte și întredeschise ușa spre palier. La timp pentru a îl vedea pe Sigognac ieșind din lift și îndreptându-se spre camera lui Nathalie Solidor.

Capitolul X

Aime Brichot voia să renunțe când, în fine, observă rulota pe care o căuta de două ore Precheur străzile din Angers. Era parcată de-a lungul unui trotuar mai întunecat decât restul pieței Sainte Croix, la umbra catedralei Saint Maurice.

Brichot fu ușurat să observe o rază de lumină roșie în interior: Salome, prostituata Turului, era încă „la birou”.

Traversă mica piață și bătu de trei ori la ușa vehiculului.

— Da? Cine este? răspunse imediat o voce feminină suavă.

Aime Brichot își dresе glasul și își ridică mașinal ochelarii pe nas:

— Eu... domnișoară Salome? Sunt un amic... În fine, aș vrea să petrec un moment cu dumneavoastră...

Aime Brichot se simțea aproape jenat să joace rolul unui client. Comedie destinată mai ales unei terțe persoane. Căci cu Salome, Corentin și cu el decisese că puteau trata direct: având în vedere activitatea ei, nu ea avea să povestească ia toată lumea că niște polițiști se dădeau drept ziariști. Trebuia doar să o facă să

înțeleagă care era interesul ei...

— Ai răbdare un sfert de oră, dragul meu? reluă vocea Salomei. Nu sunt singură...

— Nici o problemă, oftă Aime Brichot îndepărtându-se câteva zeci de metri. Pe curând!

„Bine că nu suntem în plină iarnă!”, gândi el rezemându-se cu spatele de peretele din piatră al catedralei.

De când asfințise soarele, temperatura mai scăzuse puțin și un vânt ușor făcea atmosfera aproape plăcută.

Aime Brichot căscă să-și rupă maxilarele, începea să simtă oboseala zilei petrecute aproape în totalitate pe motocicletă. Se întreba în ce stare trebuiau să fie concurenții în acest moment. Dormind, fără îndoială.

În fine, ușa rulotei se deschise și Brichot văzu o siluetă scundă ieșind. Bărbatul se îndepărtă spre piața Ralliement, după ce bombănise câteva cuvinte neinteligibile.

Aime ieși din umbră și se îndreptă spre rulota în fața căreia îl aștepta Salome. Avu un șoc plăcut când o descoperi.

Cu părul scurt, ochii mari mirați și un zâmbet de puștoaică, Brichot își zise că semăna uimitor cu actrița Anouk Grinberg, versiunea blondă. Îmbrăcase doar un simplu capot alb din material flaușat a cărei deschizătură lăsa să se vadă doi sâni mic dar bine conturați, agrementați cu mameloane roz deschis.

— Tu ai bătut la ușă mai devreme? îl întrebă ea cu vocea ei dulce.

— Eu, da, eu...

— Ei bine, intră, ce mai aștepți? O să vezi, vom petrece super, amândoi. Voi putea să te dezmierd: ești ultimul meu client pe seara asta. Apoi, somn!

Se apropie de Brichot și îi mângâie obrazul. Era exact de aceeași înălțime cu el.

— În plus, am noroc: întotdeauna mi-au plăcut mustăcioșii mici cu ochelari!

Brichot își reținu un zâmbet nervos. Evident, trebuia să servească același gen de vorbărie tuturor clienților. Făcea parte din „marketing”.

Intră în rulota a cărei atmosferă era saturată de arome de parfum pe care nu reuși să îl identifice.

Cum închise Salome ușa, se întoarse spre ea și îi arătă insigna

de polițist. Fata se întristă sec:

— La naiba, ce noroc am! Ce am mai făcut? Nu racolez pe nimeni, din câte știu! O să mă arestați?

Aime Brichot zâmbi liniștitor și se așeză pe cușetă, acoperită cu un cearșaf șifonat. Bătu cu palma pe cearșaf pentru a o face pe Salome să se așeze lângă el. Ceea ce și făcu, cu un oftat fatalist.

— Nu te neliniști, zise Aime Brichot, nu mă interesează mica ta afacere... chiar dacă sunt de la Brigada Mondenă. Am nevoie doar de câteva informații.

— În legătură cu ce? întrebă Salome, în expectativă.

— În legătură cu un ziarist pe nume Jean-Philippe Degalat, răspunse Brichot în timp ce se forța să nu privească la șoldurile complet dezvelite de capotul care căzuse de fiecare parte.

Salome se întoarse pe jumătate spre el și îl privi neliniștită:

— Ce aveți cu Jean-Philippe? Nu cred că a făcut prostii, sper?

Brichot ezită o secundă înainte de a răspunde. Decise că, pentru moment, nu era necesar să îi spună de moartea ziaristului.

— A dispărut fără nici o urmă de două zile, minți el suficient de natural. Ori, se întâmplă să am niște întrebări de pus, asta e totul. De aceea aș vrea să îl găsesc cât mai repede. Când l-ați văzut pentru ultima dată?

Salome se gândi o clipă, cu sprâncenele încruntate și buzele tuguiate.

— Acum două zile, zise ea. Pe la ora trei după amiază, aș zice. Era etapa între Pau și Bordeaux, dacă îmi amintesc bine...

Aime Brichot reuși să rămână impasibil, în timp ce inima îi începuse brusc să bată cu viteză.

Conform raportului medicului legist din Bordeaux, Jean-Philippe Degalat se pare că murise între ora două și patru după amiaza, în acea zi.

— A venit să vă vadă aici? întrebă Brichot.

Salome zâmbi înduioșat:

— Ca în fiecare zi, da. Între noi fie vorba, cred că era nebun după mine. De altfel și eu, îl plac mult. Îmi cam lipsește de două zile. Mă întreb și eu unde ar putea fi. Poate că a obținut informația senzatională de infern...

Aime Brichot ciuli urechea:

— O informație senzatională? Ce informație?

Salome căscă și se întinse languros. Deodată, capotul i se

desfăcu și mai mult, scoțând la iveală un triunghi de păr blond ca grâul. Aime Brichot simți că roșește și întoarce pudic privirea. Destul de jenat de fenomenul pur fiziologic care era pe cale să se producă în pantalonul lui...

Când întoarce din nou capul spre Salome, roși și mai mult: prostituata privea umflătura pe cale de formare cu un zâmbet gurmând. Ridică ochii și îl privi cu oarecare nerușinare:

— Chiar vă interesează atât de mult, informația senzațională a lui Jean-Philippe?

Se aplecă în față și puse o mână destul de sus pe șoldul lui:

— Nu vreți să vă destindeți puțin? Până la urmă, un polițist este un bărbat ca toți ceilalți, nu?

Brichot își dresă zgomotos glasul și se depărtă cam agitat:

— Fără îndoială, dar problema nu este aici... Deci, această informație senzațională, ce era?

Salome ridică din umeri, vizibil decepționată:

— De fapt, nu știu prea mult. Mi-a spus că nu putea să îmi povestească nimic până seara. Cred doar că am înțeles că, din întâmplare, surprinsese un concurent în timp ce făcea pipi și că asta îl uimise cu totul.

Brichot o privi cu un aer mirat:

— Un ciclist în timp ce făcea pipi, ziceți? Doar asta? Este ciudat ca informație senzațională, nu?

O privi pe Salome neîncrezător:

— Este curios totuși să fie dat peste cap de așa ceva, nu?

Salome se ridică:

— Da și pe mine m-a surprins. Dar ziaristii, știți...

Aime Brichot era cufundat în gânduri. Ceva nu se potrivea. Jean-Philippe Degalat surprindea un concurent făcând pipi. Bun. Apoi îi făcea o vizită Salomei și îi spunea de o informație monstru. Apoi, era găsit ucis și mutilat sălbatic. Ce legătură exista între aceste trei aspecte?

Când Brichot se trezi din gândurile lui observă că Salome se apropiase și mai mult. Acum aproape că era rezemată peste el și, ca din întâmplare, mâna ei dreaptă se așezase delicat pe umflătura din pantalon, de acum imposibil de disimulat.

Aime vru să scape de acea mână dar Salome rezistă. Ea își apropie buzele moi de urechea lui și murmură:

— Doar nu o să îndrăznești să îmi spui că nu am nici un efect

asupra ta! Știi, ce ți-am spus mai devreme, când ai venit, nu erau doar vorbe: chiar sunt înnebunită după mustăcioșii mici cu ochelari...

Aime Brichot nu reuși să scoată nici o vorbă. Salome tocmai îi descheia pantalonul și își strecura degetele în deschizătură.

Aime Brichot încercă să se ridice, cu o ultimă tresărire de voință. Dar în același moment, Salome se ridică de pe cușetă și își lipi buzele de ale lui, în timp ce mâna „profesionistă” scotea un membru a cărui vigoare și tărie spunea că proprietarul nu era insensibil la farmecele ei.

— Uită un moment treaba ta, șopti ea. Uită cine sunt. De altfel, în acest moment, nu mai sunt o târfă care lucrează pe traseul Turului Franței: sunt doar o femelă în călduri care are mare nevoie de dezmierdări și care a găsit prințul fermecător care să i le ofere.

Cum să reziste la chemarea sirenelor? Mai ales când sirena avea o mână atât de expertă...

Corpul Salomei era cald și mătăsos ca tinerețea pe care o răspândea.

Cu un gest, ea scăpă de complet de capotul care o încurca și se lăsă pe spate, cu picioarele desfăcute. Totul fără să lase din mână sexul lui Brichot care palpita nebunește îl trase ușor peste ea iar el nu mai putu rezista...

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce Aime își trăgea penibil sufletul, conștiința îi reveni, plină de remușcări.

O problemă pe care Salome nu o avea, în continuare întinsă și goală, torcând de plăcere.

— Am spus mereu că cei în genul tău sunt cei mai buni amanți din lume, zise ea mângâind tandru chelia lui Brichot care încerca neîndemânatic să își aranjeze ținuta impusă unui polițist în exercițiul funcțiunii. Știi că ești primul meu polițist? Vreau să zic: în calitate de amant, nu în calitate de client!

Fără să vrea, Aime Brichot fu flatat de distincție. Și se hotărî să lase remușcărilor pe mai târziu. După încheierea Turului de exemplu...

Îi zâmbi Salomei, se aplecă spre ea și o sărută îndelung.

Câteva picături de tandrețe și de senzualitate într-o lume a brutelor...

Când se ridică, simți că interludiul se încheiase și că polițistul

de elită trebuia să revină.

— Și apoi, nu l-ai mai revăzut, pe Jean-Philippe? întrebă el cu o voce calmă.

Salome se ridică într-un cot:

— Ei bine! Tu, nu îți pierzi niciodată controlul! Acesta este efectul pe care l-a avut mica noastră distracție?

— A fost divin, afirmă serios Brichot. Dar ceea ce am întrebat este cu adevărat important...

Salome se așează și își puse capul pe umărul lui:

— Ei bine, ba da, imaginează-ți că l-am revăzut.

Imediat, Brichot se încordă:

— Unde? Când?

— O jumătate de oră mai târziu, când plecasem cu rulota înspre Bordeaux. Trebuie să fi fost înainte de Captieux, cred.

Aime Brichot își ținu respirația. „Chiar înainte de Captieux”, adică acolo unde Jean-Philippe Degalat fusese omorât.

— Și ce făcea? întrebă el.

Salome ridică din umeri:

— Tocmai urca în autocarul Micilor Regine. Le știi?

Aime Brichot nu se obosi să răspundă. Micile Regine, iar... Se uită la ceas: zece minute peste miezul nopții. Dacă totul decursese așa cum era prevăzut, chiar în acel moment, Boris trebuia să fie în discuții cu președinta lor, Nathalie Solidor.

Brichot se ridică brusc, făcând-o pe Salome să tresară:

— Trebuie să plec, acum. Îți mulțumesc pentru ajutor... și pentru restul.

Salome se ridică și ea, își lipi trupul gol de cel al lui Aime și îl cuprinse cu brațele după gât:

— Nu ai nevoie să îmi mulțumești: toată plăcerea era pentru mine!

Brichot rămase serios:

— Este evident că nu trebuie să vorbești nimănui de toate astea, mă înțelegi bine: absolut la nimeni! Și amintește-ți o treabă: pentru toată lumea de la Tur, sunt ziarist. ZI-A-RIST!

— De acord, de acord, nu îți fie teamă. Știi, în meseria mea, cea care începe să povestească orice oricui, nu rămâne prea mult în branșă...

Salome se ridică pe vârful picioarelor și își lipi buzele de ale lui Aime. Apoi, se despărți de el și îl privi drept în ochi:

— Ne vom mai revedea?

Avu impresia că era ca un vâl de regret în fața lui Aime Brichot.

— Nu cred, zise el, cu mâna deja pe clanța ușii.

Capitolul XI

Nici o rază de lumină nu ieșea pe sub ușa camerei lui Boris Corentin. Și Aime Brichot fu tentat să îl lase să doarmă și să se ducă direct să se culce, lăsând pe a doua zi raportul. Cu atât mai tentat că începea să se facă târziu iar întâlnirea cu Salome îl epuizase.

Și apoi, poate că Boris nu dormea: dacă era așa, înseamnă că era tot cu Nathalie Solidor. Totuși, Brichot bătu de două ori la ușă. Imediat recunoscuse vocea partenerului său:

— Da? Cine este?

— Eu sunt... Meme...

— Ei bine întră!

Brichot deschise ușa în momentul în care Boris aprindea lumina. Ceea ce îi permise lui Aime să descopere întreaga nuditate a Isabelle Espinasse care, fără să se grăbească, își trase un capăt de cearșaf peste trupul presărat cu pete roșcate.

— Of.. Îmi pare rău, bâigui Brichot, privind în altă parte. Dacă aș fi știut, aș...

— Nu-i nimic, Meme! făcu Boris râzând. Nu o să facem caz! Pentru ce veneai, de fapt?

Brichot deschise gura și o închise imediat. Tocmai își dădea seama că nu poate vorbi de vizita lui la Salome de față cu Isabelle. Fiindcă Boris și cu el erau doar niște ziariști sportivi.

Corentin înțelese în același moment. Ochii lui priviră de două sau trei ori când la coechipierul său când la tânăra studentă în psihologie care părea să nu înțeleagă nimic din ce se petrecea.

În fine, Boris se hotărî. Inspiră profund și zise, întors spre Isabelle:

— Trebuie să îți mărturisesc ceva... Ceva ce tu nu trebuie să mai spui în nici un caz cuiva. M-ai înțeles?

Fără să dea atenție că cearșaful îi alunecase și că își oferea

privirilor bustul, Isabelle îi privi pe rând pe cei doi inspectori, cu un aer neliniștit:

— De acord, de acord, îți promit. Dar ce se întâmplă?

Boris își trecu mâna prin părul ei roșcat și zise:

— Ei bine uite, Meme și cu mine nu suntem ziarști, ci inspectori de poliție.

— Uau! Sunteți polițai?

— Exact. De la Brigada Mondenă mai exact.

Ochii Isabellei începură să strălucească de interes. Se ridică pe pat, ceea ce făcu să i se miște sânii grei, spre marea jenă a lui Aime Brichot. Ea nici nu păru că observă.

— Dar atunci ce faceți la Tur? întrebă ea. Ce anchețați?

Boris o privi drept în ochi și îi luă bărbia în mâna dreaptă:

— Îmi juri că vei fi tăcută ca un mormânt?

Isabelle se scutură, deranjată:

— Hei! Drept cine mă iei? Evident că o să îmi țin gura! Este prea interesantă treaba...

Boris zise:

— Acest ziarist despre care am mai discutat: Jean-Philippe Degalat...

— Da, bine?

— A fost asasinat acum două zile.

— La naiba! Nu se poate!

— Din nefericire da, zise Boris luând pachetul de țigări de pe noptieră. Și în condiții atât de oribile încât nu ți le pot spune.

Isabelle luă cu autoritate țigara din gura lui Boris și o puse între buzele ei:

— Și aveți o pistă?

Corentin și Brichot schimbară o privire rapidă iar Boris reluă:

— Exact pentru asta venise Meme. De altfel, dacă ai putea să ne lași singuri un moment...

Vocea Isabellei imploră:

— Oh, nu! Nu poți să-mi faci asta! Nu acum că mi-ai spus cum a început! Te rog, lasă-mă să rămân...

Boris oftă, resemnat:

— Bun, de acord. Dar cu două condiții...

Isabelle dădu din mâini ca o puștoaică în fața pomului de Crăciun:

— Tot ce vrei! Care sunt condițiile?

— Mai întâi să ne lași să discutăm liniștiți...

— Și apoi?

— Să îți acoperi acest sân! răspunse Boris râzând. Altfel, în cinci minute, Meme, care este un băiat foarte emotiv, nu va mai fi în stare să pronunțe nici un cuvânt!

Isabelle începu să râdă și ea și își ridică cearșaful până sub bărbie. Doar Brichot, roșu ca un rac, nu împărtășea veselia generală.

— Hai, Meme, decise Boris, începem cu tine: povestește-ne vizita ta la domnișoara Salome.

— Salome? Ce treabă are ea, Salome? întrebă Isabelle care uitase deja ca promisesese să tacă.

Aime Brichot își dresese glasul și roși din nou, vizibil deranjat.

— Mai întâi, începu el, cu ochii la vârful pantofilor săi, este o fată foarte fermecătoare. Aș spune chiar plăcută. Deloc genul de fată pe care ne-o imaginăm...

— Meme! îl întrerupse Boris pe un ton ironic. Nu te prefac cu mine, te cunosc prea bine! Pariez că era atât de fermecătoare, de agreabilă, această Salome, încât nu ai considerat că este bine să îi rezisti avansurilor ei. Pentru bunul mers al anchetei, normal!

De această dată, Aime Brichot deveni stacojiu:

— Ei bine, adică... În fine, s-a arătat foarte convingătoare și... Imaginează-ți că nu visează decât la mustăcioși cu ochelari, curios, nu?

— Ei bineînțeles, sublime Boris, sarcastic, ai ajutat-o să depășească limita dintre vis și realitate! Mă înșel?

— Da.. În fine, vreau să zic... nu. De acord, am... Noi am... făcut dragoste. Bun și?

— Și nimic, Meme! Nici o problemă: este o chestiune între tine și conștiința ta de bărbat însurat!

Aime Brichot se ridică de pe scaun și începu să se învârtă prin cameră:

— Bun, am putea reveni la lucruri mai serioase, nu?

— Ai dreptate, aprobă Boris. Haide, ascult...

Aime Brichot se așeză la loc:

— Contrar la ceea ce credeți, nu am irosit timpul. Am aflat două sau trei chestii...

Rapid, Brichot îi puse la curent cu ciudata informație senzațională pe care pretindea că o descoperise Jean-Philippe

Degalat. Și mai ales de vizita lui, apoi, în autocarul Micilor Regine.

Isabelle tresări:

— Ce! Doar nu credeți că Micile Regine sunt amestecate în așa ceva? Sunt cam excentrice, de acord. Complet lesbiene, tot de acord. Dar criminale, sincer... Și apoi, între noi fie vorba, de ce ar face ele așa ceva?

Corentin nu răspunse imediat. Era exact ceea ce îl chinuia și pe el: de ce ar face ele așa ceva? Din ce motiv suficient de grav și-ar fi asumat ele riscul enorm de a suprima un ziarist la Turul Franței? Fără a se strădui măcar să ascundă cadavrul...

— Este adevărat că este ceva aici care nu stă în picioare, notă Brichot care – urmasa același raționament ca și partenerul său.

Boris stinse țigara:

— Și totuși, această Nathalie Solidor este o femeie ciudată. Sunt sigur că nu a fost sinceră cu mine.

La rândul lui, Corentin își puse la curent partenerul în legătură cu vizita la *Hotel Concorde*. Insistând asupra dublei vizite a ciclistului Dominique Barnes, ca și asupra întâlnirii neprevăzute cu Edouard de Sigognac.

— Mă întreb care pot fi relațiile lor, între aceștia doi, făcu Brichot.

— Cu siguranță nu sexuale, în orice caz! exclamă Isabelle care nu pierdea nimic din discuție.

— O să aflăm, șopti Boris ca un ecou.

— Dar dacă îți spun că este lesbiană! insistă Isabelle.

Corentin și Brichot schimbă o privire, dar nu ziseră nici unul nimic.

Cum să îi explice Isabelle! tânără și inocentă, că în acest domeniu totul este posibil, inclusiv combinațiile cele mai improbabile? Că această pistă nu putea fi exclusă fără a fi verificată.

— Și totuși, murmură Boris, sunt sigur că este altceva. Ceva mai ciudat...

— Problema, observă Brichot, este că ne va fi dificil să aflăm mai multe despre Micile Regine fiindcă doar femeile au dreptul să intre la ele.

— Știu, Meme, oftă Boris. Până atunci, va trebui să încercăm să nu îl scăpăm din ochi pe acest ciclist, Dominique Barnes.

— Încă un homosexual, făcu Isabelle. Clar, nu mai clarificăm

nimic...

Era ceea ce Corentin își zice. Mai ales de când afluase că Jean-Philippe Degalat fusese sodomizat înainte de a muri. Doar că, nu reușea să lege toate indiciile între ele. Îi lipsea o piesă importantă, era evident. Dar care? Și unde să o caute?

— Ne-ai spus că te-a deranjat un detaliu, a doua oară când a intrat, reluă Brichot. Nu îți dai seama ce anume?

Boris scoase un oftat:

— Nu și nu! O întorc pe toate părțile în cap și nimic! Sunt sigur că voi reuși, dar când...

Aime Brichot se ridică:

— Bun, ascultă, e târziu. Cred că nu folosește la nimic să ne chinuim creierul acum. Propun să dormim și vom gândi mai clar mâine dimineață.

— Ai dreptate, Meme! Hai, vise frumoase!

Când rămaseră singuri, Boris o cuprinse în brațe pe Isabelle și o sărută pe gât. Pentru a relua scenariul de acolo de unde sosirea lui Aime Brichot îl întrerupsese. Spre marea lui surpriză, Isabelle îl respinse blând:

— Nu te vei supăra dacă îți cer să dormim imediat? Sunt frântă, știi...

Boris se resemnă:

— Nici o problemă! Oricum și eu am nevoie de somn. O să recuperăm mâine!

Întinsă în întuneric, Isabelle se strădui să stea nemișcată, pândind respirația lui Boris.

După cinci minute abia, simți ritmul tot mai lent.

Dormea.

Cu atenție mare, Isabelle se sculă din pat ținându-și respirația.

Pe băjbăite, își luă lucrurile de pe fotoliu și se duse spre baie pentru a se îmbrăca.

Când reveni în cameră, se forță să rămână un minut nemișcată, cu toate simțurile concentrate. Boris avea aceeași respirație regulată. Nici o teamă în privința lui.

Cu inima bătând puternic, pantofii în mână, Isabelle deschise ușa care dădea spre culoar și ieși.

După ce închise ușa în urma ei își încălță pantofii și alergă spre lift.

Mai devreme, Boris și amicul său spusese că va fi foarte dificil să pătrundă la Micile Regine. Pentru ei, așa era.

Dar nu și pentru ea.

Capitolul XII

Edouard de Sigognac bău dintr-o înghițitură paharul de coniac Delamain pe care Nathalie Solidor tocmai i-l servise. Îl puse pe masă cu un gest cam bruscat.

— Ar trebui să nu mai beți, nu ajută la nimic pe nimeni, zise Nathalie pe un ton perfect calm. Cu atât mai puțin pentru dumneavoastră, se pare.

Prăbușit pe canapea, Sigognac își șterse fruntea cu dosul palmei și ridică ochii spre Nathalie Solidor, care stătea în picioare la un metru de el.

Era complet dezbrăcată, cu excepția pantofilor cu toc cui care îi accentuau cambrura fundului.

Sigognac știa foarte bine că o făcuse expre, pentru a-l ademeni, pentru a-i arăta comorile la care nu avea dreptul.

Pentru a-l umili, de asemenea, pentru a-i dovedi că în ochii ei nu valora mai mult decât o mobilă.

Ea luă un scaun și îl așeză în fața lui Sigognac. Apoi, fără să îl slăbească din ochi, puse piciorul stâng pe scaun și depărtă genunchiul la maximum spre exterior, oferindu-i o panoramă de o totală obscenitate.

Cu o strălucire ironică în ochi, ea începu să își maseze sânii oftând.

Cu tâmplele încinse, Sigognac simți cum sexul i se întărește rapid. Cum purta un pantalon din pânză subțire, Nathalie nu putea să nu remarce. Dar ea se făcu că nu observă și continuă să se mângâie, lăsându-și o mână să coboare pe abdomenul ei plat, spre părul negru al pubisului.

— Ți-ar plăcea, nu? șuieră ea printre dinți. Ai vrea să faci dragoste cu mine, porcule! Știu, îți citesc în priviri. Sunt sigură că te exciți. Arată-mi!

Cu gesturi automate, fără să își dezlipească privirea de la

degetele lui Nathalie, Sigognac se descheie la pantalon, lăsându-i în jos până la genunchi.

— Știam! triumfă Nathalie accelerând mișcarea mâinii. Dă jos și chiloții. Arată-mi acest instrument ridicol de care sunteți atât de mândri...

Sigognac închise ochii și respiră adânc. Se afla pe o pantă periculoasă, își dădea perfect seama.

Mai ales de când îl surprinsese pe acest Boris Corentin ieșind de la Nathalie Solidor.

Ea încercase să îl liniștească, explicându-i că nu pusese decât niște întrebări nevinovate despre Micile Regine. Asta nu făcuse decât să îi sporească și mai mult neliniștea.

Fiindcă el era singurul care știa că Corentin și partenerul său nu erau ziariști, ci polițiști. Pe care îi adusese chiar el.

După ce ezitase, alesese să nu îi spună nimic lui Nathalie despre identitatea lor reală. Dovedise de ce era capabilă, nu merita să o enerveze și mai mult. Făcuse destule pagube până acum.

Doar că, acum, Edouard de Sigognac avea impresia că are o grenadă amorsată în mâini. Avea neapărat nevoie să se gândească la altceva. Să se lase să alunece în prăpastia fără fund pe care Nathalie Solidor i-o deschisese sub picioare.

Sexul lui excitat aproape că țâșni, îndreptat spre corpul lui Nathalie, ca un reproș. Sau o acuzare.

— Masturbează-te! ordonă ea sec. Dar dacă ejaculezi, ferește-te...

Docil, Edouard de Sigognac își cuprinse sexul cu mâna și începu să se miște lent, în timp ce Nathalie se îndrepta spre ușa camerei.

Sigognac știa deja cine se afla dincolo. Cel puțin, spera.

Fără să se oprească din mișcare, scoase un geamăt de satisfacție văzând în ușă silueta lui Domino.

Complet dezbrăcat.

Lângă el era o blondă pe care Sigognac nu o mai văzuse. O tânără, cu șolduri înguste, cu bustul voluminos și ușor lăsat, cu fața foarte palidă încadrată de un păr ondulat.

O blondă veritabilă.

Era ușor de înțeles fiindcă era complet goală. Mâna ei dreaptă strângea membrul lui Domino pentru a-l menține în erecție.

Înaintară împreună până în mijlocul camerei, sub privirea halucinantă a lui Sigognac care nu reușea să își ia ochii de la sexul ciclistului. Cel care îl sodomizase, în ajun.

Nathalie Solidor o cuprinse pe blondă de mijloc:

— Ți-o prezint pe Virginie. Contrar mie, ea iubește și bărbații. Ce vrei, nimeni nu este perfect! Dacă ești cuminte, docil, vei putea să o guști. Iar pe dragul nostru Domino, cred că este inutil să ți-l prezint, nu-i așa?

Virginie dădu drumul sexului lui Domino și acesta înaintă zâmbind spre Sigognac.

Cu un aer natural, ca și cum urma un scenariu scris cu grijă, se așeză în genunchi pe canapea, lângă Sigognac. Care se trezi cu sexul lui în dreptul buzelor.

Scoase un geamăt jalnic când mâna lui Domino îi atinse pieptul și apoi coborî spre propriul lui sex. Ca împins de o forță peste voința lui, Sigognac întredeschise buzele și înaintă spre abdomenul lui Domino.

— Așa! aprobă Nathalie Solidor pe un ton răutăcios. Adoră asta, acest vicios mic!

Se întoarse spre Virginie care îi privea pe cei doi bărbați, cu respirația întretăiată și buzele întredeschise:

— Te excită, nu, mica mea târfă, să îi vezi pe cei doi!

Nathalie, cu o mână nervoasă, cuprinse fundul Virginiei, făcând-o să geamă răgușit.

— Lasă-te, draga mea, șopti Nathalie la urechea ei. Știi bine că doar eu te pot face să te simți bine așa cum îți place...

Cu o forță ieșită din comun, Nathalie o așeză pe Virginie pe mochetă și își cufundă buzele avide între picioarele desfăcute.

*

* *

În ultimul moment, Isabelle era gata să renunțe. Ieșind din lift, la al doilea etaj de la *Hotel Concorde*, auzise voci, la capătul culoarului.

Acolo unde era apartamentul lui Nathalie Solidor. În momentul în care Corentin și Brichot, mai devreme, vorbeau de o modalitate de a intra în contact cu Micile Regine, Isabelle își amintise că înainte de prima etapă a Turului, Nathalie făcuse un „plan de zbor” pentru toate aderentele pe perioada de trei săptămâni.

Acolo erau trecute, printre altele, hotelurile unde se cazau în

fiecare seară, ca și numărul camerei fiecărei Mici Regine.

De aceea la ora unu noaptea, Isabelle Espinasse se afla pe culoarul pustiu al hotelului.

Întrebându-se ce o apucase să vină aici, singură, în miezul nopții.

Tocmai se hotărâse să se întoarcă și să se culce lângă Boris când figura amantului ei îi trecu prin fața ochilor.

Dacă ea reușea să îi descurce ancheta, el urma să fie foarte mândru de ea. Poate chiar va accepta să se vadă în continuare, după ce se întorceau la Paris, la finalul Turului...

Inspirând adânc, Isabelle urcă cele două trepte care duceau la capătul culoarului cu cele două uși ale apartamentului Nathaliei. Una dădea în salon, cealaltă direct în cameră.

De sub ambele uși ieșea câte o rază de lumină.

Isabelle tocmai se întreba ce motiv avea să invoce pentru a veni la acea oră la Nathalie, având în vedere că erau în relații reci de douăsprezece zile, când ușa camerei se deschise, luminând culoarul.

Cu inima bătând puternic, Isabelle avu timp doar să se ascundă după un stâlp de lângă ușa palierului. Îl văzu trecând la aproape un metru de ea pe Domino, ciclistul „sponsorizat” de Micile Regine. Acesta intră în lift și ușile se închiseră.

Isabelle ciuli urechea, pândind un zgomot de cheie. Acesta nu se auzi.

Deci, ușa camerei rămăsese descuiată.

Isabelle aruncă o privire și văzu că lumina de sub ușă dispăruse. Mai rămânea doar cea din salon. Deci, camera era goală.

Isabelle luă decizia fără să se gândească prea mult. De teamă să nu renunțe. Parcurse cei trei metri care o despărteau de ușă și o deschise fără zgomot.

Intră.

Noroc, mocheta groasă îi ascundea complet zgomotul pașilor.

În penumbră, Isabelle remarcă faptul că ușa dinspre salon era întredeschisă și că, de cealaltă parte, se auzeau oftaturi curioase.

Înaintă până la ușă, cu senzația că bătăile inimii i se auzeau în tot hotelul.

Rămase împietrită.

Mai întâi, din cauza orgiei care se derula sub ochii ei, dar mai

ales datorită persoanelor pe care le surprindea în plină acțiune.

Nathalie Solidor, complet dezbrăcată, era întinsă pe mochetă, cu picioarele depărtate. Deasupra ei, o altă Mică Regină, Virginie, care îi lingea cu ferveare intimitatea, în timp ce mâinile erau pe sânii președintei.

Dar cel mai uimitor era ceea ce se petrecea pe canapea.

Isabelle îl recunoștea perfect pe bărbatul care stătea în patru labe, gemând, în timp ce era sodomizat de Domino, cel care era poreclit „mica regină a Turului” din cauza moravurilor lui presupuse, despre care Isabelle avea confirmarea, acum. Domino, ciclistul pe care tocmai îl văzuse ieșind din cameră și intrând în lift.

Răgetul răgușit al lui Nathalie o făcu pe Isabelle să tresară, retrăgându-se câțiva centimetri pentru a nu risca să fie văzută.

Din câte putea constata, orgia se apropia de final.

Dominându-și uimirea, Isabelle riscă din nou o privire în salon.

Efectiv, Nathalie se ridicase și îmbrăca un dezabie din satin gri deschis. Edouard de Sigognac era prăbușit pe canapea, cu ochii privind în gol. Domino și Virginie se așezaseră fiecare în câte un fotoliu și așteptau.

După ce se îmbrăcă, Nathalie se întoarse spre ciclist:

— Sora ta a plecat să se culce așa cum i-am spus? Nu are nici un interes să nu doarmă: etapa de mâine este ca și făcută pentru ea. Poate să iasă în evidență, dacă își dă silința.

Isabelle vru să țipe. Tocmai înțelegea. Brusc.

Nu pe Domino îl văzuse luând liftul, mai devreme. Era sora lui. O soră geamănă care îi semăna perfect.

Și care, de la început, concura la Turul Franței în locul lui.

Trebuia neapărat să iasă de acolo cât mai repede pentru a-l anunța pe Boris despre ce descoperise. Nu știa cum și nici de ce, dar trebuia să fie cu siguranță important.

Isabelle se întoarse și merse spre ușă. Doar că, ochii ei obișnuiți cu lumina din salon nu vedeau în întuneric și ea nu observă gheridonul pe care era așezat un vas din porțelan de Vallauris cu flori.

Piciorul i se prinse în el și Isabelle căzu pe mochetă, trăgând mobila în cădere, cu un vacarm teribil.

Până să schițeze o mișcare pentru a se ridica și a fugi, se simți prinsă și ridicată puternic de un braț.

Înainte să reacționeze, Isabelle se trezi aruncată pe mocheta salonului. În fața unei Nathalie Solidor cu trăsăturile deformate de ură.

— Uită-te la mine, iscoditoare mică! Șuieră ea furioasă. Ce făceai aici, târătură?

Isabelle vru să se ridice și se prăbuși cu un țipăt de durere.

Nathalie tocmai o lovise cu vârful pantofului în stomac.

Edouard de Sigognac care se îmbrăcase în viteză se puse între ele:

— Calmați-vă, Nathalie, vă rog! Să încercăm mai degrabă să ne gândim la ce trebuie făcut, acum că această... această fată ne-a văzut în timp ce...

— În timp ce făceam dragoste! sublinie crud Nathalie. Și nu numai asta, din nefericire. Vă semnalez că tocmai vorbeam de gemeni iar această târfă mică a auzit!

Edouard de Sigognac păli:

— Atunci, ce... ce o să facem cu ea?

Nathalie Solidor făcu un efort uriaș pentru a se calma. Reuși chiar să îi zâmbească lui Edouard de Sigognac.

— Nu vă neliniștiți, mă ocup eu de totul, îi zise ea încet. După ce veți pleca, toți, o voi muștra. Îi voi atrage atenția că nu ar fi în interesul ei să povestească ceva. La nevoie, o voi speria puțin. Mergeți să dormiți, totul va fi bine.

Și apoi, cu voce tare, înspre Domino și Virginie:

— Și voi, în camerele voastre! Hai, repede!

Ieșiră fără nici un cuvânt, cu Sigognac pe urmele lor. Înainte de a ieși, se întoarse spre Nathalie:

— Îmi promiteți că nu vor fi probleme, da? Pot conta pe dumneavoastră?

— Normal! Hai, acum, dispăreți!

Rămasă singură cu ea, Nathalie se întoarse spre Isabelle, cu un zâmbet rece pe buze:

— Bine, acum că am scăpat de acești proști, voi putea să mă ocup de tine serios. Dar înainte, am o treabă importantă de făcut. Așează-te pe canapea și stai cuminte, altfel...

Terorizată de privirea lui Nathalie, Isabelle se supuse, fără să reușească să își reprime tremuraturile mâinilor.

Nathalie Solidor luă valiza din piele și se așeză la masa pe care era telefonul.

Când o deschise, Isabelle își dădu seama că era vorba de un mini-computer. Ce putea avea atât de urgent de făcut Nathalie?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Nathalie se întoarse spre ea cu un zâmbet:

— Vezi, acesta este un fel de canal de legătură cu bogăția. Internet, ai auzit vorbindu-se deja? Ei bine, cu un simplu telefon, pot să mă conectez de aici oriunde pe planetă. În fine, vreau să zic: cu femeile de pe toată planeta. Și să le propun serviciile mele, contracost. Pe mulți bani...

— Serviciile dumneavoastră?... băigui Isabelle.

Nathalie se ridică și veni lângă ea pe canapea.

Neglijent, își trecu un braț după umerii Isabellei, făcând-o să tresară de dezgust.

— Imaginează-ți că în Europa este un anumit număr de femei – mai multe decât s-ar crede, de fapt – care nu numai că nu iubesc bărbații, dar nu sunt nici foarte atrase de femei.

— Eu... Nu înțeleg...

Nathalie își puse cealaltă mână pe sânul drept al Isabellei și îl mângâie ușor:

— Ceea ce iubesc aceste femei, sunt fetele încă neformate, dacă înțelegi ce vreau să zic...

Isabelle întoarse spre ea niște ochi plini de oroare:

— Vreți să ziceți: pedofile? Femei pedofile?

— Exact, draga mea! Ce îți imagineai? Că numai bărbații au astfel de gusturi? Atunci, treaba mea constă, prin intermediul Internetului, să pun în legătură eventualele cliente cu... să zicem: furnizorii de materie primă. Încasând comisionul, evident.

— Dar este dezgustător! exclamă Isabelle încercând să scape de mâna care îi mângâia sânul. Și de ce îmi povestești mie toate astea?

Nathalie zâmbi dulce:

— Fiindcă știu bine că nu vei spune nimănui, draga mea!

Capitolul XIII

Boris Corentin alerga. În urma lui, câinele enorm de furios căștiga teren cu fiecare pas. Îi simțea deja răsuflarea caldă și grea.

Cu un efort disperat, încercă să accelereze, dar fiecare picior parcă avea tone greutate.

Chiar în urma lui, auzi animalul sărind. Colții lui enormi și ascuțiți ca niște pumnale prinseră gamba dreaptă a lui Corentin care țipă de durere.

Țipătul îl trezi.

Imediat, o voce feminină se auzi în spatele ușii:

— Domnule, este ora șapte, aveți micul dejun... Domnule, totul este bine?

— Da, e bine, oftă Boris. Intrați.

În momentul în care mica brunetă intra zâmbind, cu tava în mână, Boris realizează că era singur în pat.

— Puneți tava pe masă. Mulțumesc...

Cum ieși femeia, Boris sări din pat, încordat.

Bineînțeles, Isabelle putea să se fi întors în camera ei care se afla în același hotel, la etajul de deasupra.

Doar că, în ajun, nu se pusese problema ca ei să nu petreacă împreună noaptea.

Boris se decise să se lămurească imediat. Cu atât mai rău pentru micul dejun, putea să se mulțumească și cu o cafea.

După ce trecu pe sub duș, îmbracă pantalonul și un tricou și ieși din cameră în trombă, gata să dea peste o femeie în vârstă care dădea cu aspiratorul pe hol.

Renunțând la lift, urcă treptele câte patru și ajunse pe culoarul de la etajul trei, unde o altă menajeră dădea cu aspiratorul. Se duse direct la camera 306 și ciocăni la ușă.

Așa cum se aștepta, nu primi nici un răspuns. La întâmplare, răsuci mânerul. Încuiat cu cheia. O strigă pe cameristă care îl privea bănuitoare:

— Scuze, doamnă, o prietenă de-a mea stă în camera asta. Nu știți dacă mai doarme încă?

— Dacă doarme, nu este aici! mormăi femeia. Am făcut menajul acum o jumătate de oră și pot să vă asigur că nimeni nu a dormit aici în această noapte.

Boris coborî în camera lui și luă telefonul. Aime Brichot răspunse la a doua sonerie.

— Meme? Eu sunt. Da, îți mulțumesc, nu prea rău. Este o problemă: Isabelle a dispărut... Exact cum am spus: dispărută! Ascultă, ne vedem jos în douăzeci de minute... Ce? Nu, voi face o

vizită neașteptată domnișoarei Solidor... Nu știu, am o idee. Pe curând!

Corentin închise, cu fruntea încrețită. Avea un presentiment urât.

Și dacă Isabelle, care părea pasionată de ancheta lor, își pusese în cap să le facă o vizită Micilor Regine?

Boris ridică din umeri și își luă blazonul din pânză subțire. După zece minute, intra în holul de la *Concorde* și se îndrepta spre tezgheaua recepției:

— Bună ziua. Îmi puteți spune dacă domnișoara Nathalie Solidor mai este în cameră acum?

Recepționistul se încruntă imediat:

— Aveți întâlnire?

Cu un oftat nerăbdător, Corentin îi arată discret insigna de polițist:

— Este suficient?

— Cheia nu este la panou, mormăi celălalt întorcând privirea.

Boris se îndrepta deja spre lift, dar se întoarse la recepție:

— Nu m-ați văzut niciodată, de acord?

În cele din urmă, Corentin alege scările. Nathalie Solidor îi deschide chiar ea, îmbrăcată cu același dezabie transparent ca în ajun:

— Uite, ziaristul meu din Quebec! Ați uitat ceva? Dar intrați! Tocmai îmi serveam micul dejun: vreți să mai comand unul?

Boris refuză oferta și intră. Ignorând canapeaua pe care i-o arăta Nathalie, rămase în picioare în mijlocul salonului, în fața celei care părea că îl înfruntă cu privirea.

— Domnișoară Solidor, începu el, aveam întâlnire în această dimineață pentru un interviu cu Isabelle Espinasse care, cred, este una din membrele clubului...

— Se poate... mormăi Nathalie Solidor a cărui figură se încruntase.

— Ori, continuă Boris, nu reușesc să dau de ea. Mi-am zis că poate ați ști dumneavoastră unde o pot găsi...

Nathalie Solidor îl privi îndelung înainte de a răspunde. Ca și cum încerca să ghicească ceva din trăsăturile lui Boris.

— Îmi pare rău, zise ea, dar e ceva timp de când nu am văzut-o, pe Isabelle. Nu vorbesc de întâlnirea noastră neprevăzută din acea seară la restaurant, în Limoges.

Arătă spre masa pe care era așezat micul dejun:

— Îmi permiteți să termin? Dar vă rog, luați un loc!

Boris acceptă, dar preferă să tragă un scaun, decât să se așeze alături de interlocutoarea sa.

— Vedeți, domnule Corentin, zise ea, voi fi sinceră cu dumneavoastră. Imaginați-vă că la început am văzut cu ochi foarte buni înscrierea Isabellei în clubul Micilor Regine. Știți de ce?

— Fiindcă urmăreați să o aduceți în patul dumneavoastră cât mai repede, răspunse Boris fără să zâmbescă.

— Exact, conchise Nathalie cu un calm perfect. Doar că ea a avut proasta idee să îmi reziste, ceea ce detest.

— Nu mă îndoiesc...

— Pe scurt, din a doua zi a Turului, ne-am cam supărat. Poate nu este fair play din partea mea dar am pus-o să aleagă: ori se culca cu mine, ori părăsea singură clubul. A ales să plece.

Nathalie își îndreptă ochii negri înspre cei ai lui Boris care îi susținu privirea:

— O doream foarte mult, știți...

Corentin zâmbi indulgent:

— Pot să îmi dau seama.

Nathalie îi răspunse cu un zâmbet:

— Nu mă îndoiesc! Pe scurt, nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră: Isabelle și cu mine nu mai vorbim de trei săptămâni. Și credeți-mă că regret!

Nathalie puse ceașca jos și se ridică. Mod elegant de a lăsa să se înțeleagă că întrevederea era terminată.

Corentin se ridică la rândul lui și ieși rapid. Coborî scările, cufundat în gânduri. Povestea pe care i-o servise Nathalie Solidor era plauzibilă. Isabelle îi spusese chiar ea că nu erau în relații amiabile. Dar atunci, unde putea fi?

— Uite, domnul Corentin! Nu știam că stăm în același hotel...

Boris se întoarse și se trezi față în față cu Marc-Antoine Brunet. Cu o față de mormânt, semn că seara fusese lungă și încărcată.

— Eram doar în vizită, zise el cu un zâmbet contrazis.

— Mergeam să servesc micul dejun, zise Marcan arătând spre sala de mese. Vrei să îmi ții companie?

Boris își dădu seama în acel moment că îi era foame iar perspectiva unor cornuri calde îi surâdea.

— Cu plăcere, răspunse el urmându-l pe Marcan care, după

obiceiul lui, nu așteptase nici un răspuns de confirmare.

Barmanul se aplecă spre ei. Boris comandă un mic dejun complet.

— Pentru mine, făcu Marcan, o cafea mare turbo.

Boris se întoarse spre el:

— Ce este cafea turbo?

Marcan făcu semn cu ochiul și arătă spre barman:

— Privește...

Boris îl văzu luând o ceașcă mare de cafea și adăugând două porții de rachiu.

— Nimic altceva pentru a porni la treabă dimineața! explică Marcan. Ar trebui să încerci și tu: nu pari prea în formă, azi...

În două fraze, Boris îl puse la curent cu dispariția bizară a Isabellei Espinasse.

— Ai fost să verifici la Solidor? întrebă Marcan.

— De acolo vin, răspunse Boris morocănos. Nu a văzut-o.

Marcan rămase cu ceașca în aer:

— Asta ți-a zis?

— Da, de ce?

— Ei bine, fiindcă a mințit.

Corentin tresări:

— Cum: a mințit? Explicați-mi.

— Este foarte simplu, fiule. Azi-noapte, când mă întorceam la culcare, m-am întâlnit cu Solidor și Domino care erau cu o fată care aducea bine cu Isabelle. Se duceau spre parcare. Îmi amintesc fiindcă mi-am zis că dacă ciclistul era încă treaz la acea oră, nu avea să facă cine știe ce în această etapă!

— Ce oră era? întrebă Boris, încordat.

Marcan se strâmbă:

— Haide, fiule, îmi ceri cam mult! Am sărbătorit destul, imaginează-ți...

— Ce ați sărbătorit? întrebă naiv Boris.

Marcan ridică din umeri:

— Nu mai știu, dar am sărbătorit ceva. Eram destul de amețit, dacă vrei să știi.

Corentin își reprimă un oftat de deznădejde, lată ce avea ca punct de plecare: un tip beat mort care credea că văzuse o fată care semăna cu Isabelle. Era subțire...

Boris își termină cornul și se uită la ceas. Era timpul să se

întâlnească cu Aime Brichot la hotelul lor. Coborî de pe taburet și scoase portofelul, dar Marcan îl opri:

— Lasă, fiule: notele de plată nu sunt făcute pentru câini. Chiar dacă generozitatea patronilor din presă nu mai este ce a fost!

Când intră în holul hotelului lor, Corentin fu strigat de recepționist care îi întinse două plicuri brune și un altul, mai mic și alb:

— Domnule Corentin, au fost aduse pentru dumneavoastră mai devreme...

Boris luă cele două plicuri și se adresă recepționistului:

— Cine vi le-a adus? Aceeași persoană?

Recepționistul se aplecă în față cu o mutră conspiratoare:

— Nu. Cel mare, este de la inspectorul Bouvier, de la comisariatul central. Dar mi-a recomandat să fiu foarte discret...

Boris încuviință. În ajun, când îi solicitase lui Charlie Badolini date despre Edouard de Sigognac, conveniseră să i le trimită prin fax la comisariatul din Angers și nu direct la hotel: pentru a nu distruge acoperirea de ziariști.

Corentin îndoi plicul în două și îl băgă în buzunarul interior. Îl va citi mai târziu.

Plicul mic nu avea decât numele și prenumele lui scrise de mână. Semăna mai mult cu un scris feminin. În interior doar câteva cuvinte:

Dragă Boris,

Am primit în această dimineață devreme știri neliniștitoare în legătură cu mama mea și sunt obligată să mă întorc imediat la Paris. Te sărut,

Isabelle.

Corentin îndoi hârtia și o puse și pe aceasta în buzunar cu o figură preocupată.

În ajun, Isabelle îi arătase planul viitoare ei lucrări. Scrisul de pe bilet era același. Și totuși, Boris nu reușea să creadă în această plecare precipitată. De ce Isabelle nu îl trezise pentru a-i spune că pleca?

Și mai ales, unde și cum primise ea aceste pretinse vești proaste?

Gândindu-se, Corentin se îndreptă spre sala de mese unde

trebuia să îl găsească pe Brichot. La intrare, se lovi nas în nas cu Edouard de Sigognac care ieșea.

— Uite, domnul Corentin! exclamă Sigognac care părea odihnit și destins. S-ar zice că nu merge prea bine în această dimineață...

Cu o inspirație bruscă, Boris se decisese să îi vorbească de dispariția ciudată a Isabellei. Dar fără să îi menționeze despre biletul pe care îl primise.

— Oh, știți, la Tur, toată lumea vine și pleacă la întâmplare, răspunse Sigognac pe un ton lejer. O veți regăsi în cursul zilei, pe prietena dumneavoastră, nu vă faceți griji!

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ieșire. Urmărit cu o privire fixă de Boris Corentin. Care era aproape sigur că văzuse trecând o lumină de panică prin ochii lui când îi vorbise despre dispariția Isabellei.

Capitolul XIV

Boris Corentin schimbă în viteză a treia a BMW-ului și accelerează pentru a depăși plutonul care tocmai trecea de Maintenon și se îndrepta spre Rambouillet, finalul acestei penultime etape a Turului Franței.

A doua zi, urma Rambouillet – Paris, etapă scurtă, cu tradiționala sosire pe Champs-Élysées.

Boris tocmai aflase de la unul din directorii sportivi că șase concurenți evadaseră chiar la ieșirea din Chartres și că măreau distanța.

A priori, informația nu îl interesa în sine, doar că un nume îi atrăsese imediat atenția. Printre cei șase era și cel poreclit „mica regină a Turului Franței”.

Dominique Barnes, zis Domino, protejatul clubului Micilor Regine în general și al lui Nathalie Solidor în particular.

La întâmplare, Boris decisese să depășească plutonul și să ajungă din urmă grupul de evadați.

Motocicleta îi ajunsese chiar înainte de ieșirea din Epernon. Grupul se scindase în două: trei cicliști roată la roată, unul izolat la vreo douăzeci de metri în urmă și alți doi la treizeci de metri mai

departe.

Mai erau cam doisprezece kilometri până la sosire.

Boris Corentin îl reperă imediat pe Domino. Era al treilea, ceea ce, din informațiile sale, era pe departe cel mai bun loc al lui de la începutul Turului. Și ceea ce părea și mai curios dacă Marcan îl văzuse cu adevărat la o oră avansată din noapte.

Așteptând, era în poziție bună și mai avea doar doisprezece kilometri de rezistat...

Deodată, Boris tresări. În retrovizoarea motocicletei tocmai observa, venind cu viteză, autocarul Micilor Regine.

Prudent, Boris se dădu în lateral pentru a-i ceda trecerea. Astfel, motocicleta ajungea chiar în urma lui Dominique Barnes.

Când autocarul îl depăși, Corentin văzu că Nathalie Solidor nu era la volan, ci pe locul din dreapta, cu fața lipită de geamul portierei. Și avea o înfățișare furioasă, ceea ce era de mirare, având în vedere isprava pe care tocmai o realiza protejatul ei.

Autocarul ajunsese în dreptul lui Dominique Barnes și încetini pentru a merge în paralel.

Spre marea lui stupefacție, Boris o văzu pe Nathalie făcând gesturi cu mâna dreaptă înspre Dominique Barnes care întorsese capul spre autocar. Gesturi ca pentru a-i zice să încetinească.

Boris își zise că visa, că era doar un cod între profesioniști pe care nu îl știa și care semnifica altceva.

Dar imediat, îl văzu pe Dominique Barnes încetinind ritmul pedalelor. În două sute de metri fu ajuns din urmă, apoi depășit, de ciclistul care era pe locul al patrulea până atunci. După ce fu depășit, Dominique Barnes reîncepu să pedaleze cu viteză, pentru a-și păstra acest loc patru.

Boris rămase liniștit. Era sigur că acesta făcuse expres manevra de a renunța la locul al treilea. Și asta, din ordinul Nathaliei Solidor. Dar de ce?

Ordinea nu se schimbă până la linia de sosire, pe esplanada castelului Rambouillet, în ciuda unei tentative a celui de-al doilea de a câștiga primul loc cu prețul unui sprint final halucinant.

Abia opri că Boris Corentin îl trase pe partenerul său spre sala de presă, instalată lângă castel. Evident, manevra lui Nathalie Solidor și a ciclistului ei nu îi scăpase nici lui Brichot.

— Ce ai în cap? întrebă acesta, în timp ce se chinuia să își dea

jos casca.

— Vreau să încerc să dau de Marcan. Ar putea să ne spună ce înseamnă această manevră, răspunse Boris intrând sub cortul imens.

Bătrânul ziarist era așezat pe un scaun, într-un colț al sălii, cu caietul său pe genunchi și cu o bere pusă jos lângă el. Se opri din scris și zâmbi recunoscându-l pe Corentin:

— Deci, fiule, cum ți se pare acest final de etapă?

Boris nu se destinse. Trase un scaun și se așeză lângă Marcan:

— Este ceva care mi se pare bizar. Poate că spun o mare prostie, dar am văzut clar, la vreo zece kilometri înainte de sosire, că Dominique Barnes a cedat voluntar al treilea loc la indicația lui Nathalie Solidor.

Ochii mici și negri ai lui Marcan începură să clipească ironic:

— Bravo, ai simțul observației! Am revăzut imaginile: efectiv, Domino a retrogradat expre.

Boris își aprinse o Gitane:

— Aveți o explicație pentru asta?

— Una singură posibilă, răspunse Marcan care părea să se amuze. La fiecare final de etapă, primii trei sunt sistematic supuși controlului antidoping. Plus alții luați la întâmplare, ceea ce reduce considerabil riscurile.

— Am înțeles! exclamă Boris. Dacă Domino a călcat strâmb iar Nathalie Solidor o știa, ea i-a cerut să retrogradeze pentru a scăpa de control.

— Ai prins! făcu Marcan. Știi, unii devin tot mai experimentați în domeniu. Uite, până anul trecut, binecuvântarea cicliștilor – în fine, a unora dintre ei – era EPO.

— Ce mai este și asta? întrebă Brichot.

— Eritropoietină, răspunse Marcan.

— Am auzit vorbindu-se, interveni Boris. Este un hormon natural care a reușit să fie produs artificial. Suplimentează globulele roșii și aduce mai mult oxigen la mușchi, așa este?

— Exact, confirmă Marcan. În plus, cum este vorba de o substanță produsă în mod natural de organismul uman, era considerată ca nedetectabilă.

— Era? repetă Brichot.

— Da. S-a terminat: francezii și canadienii au pus la punct un test capabil să detecteze anumite subproduse ale acțiunii EPO

asupra organismului. Cei care ar lua așa ceva ar fi prinși! Nu-i rău, nu?

Boris nu răspunse nimic, pierdut în gânduri. Evident, era posibil ca Dominique Barnes să se fi dopat. Astfel se putea explica acest loc patru, nesperat pentru un ciclist de nivel mediu.

Dar Corentin nu putea să creadă total această explicație atât de simplă. Trebuia să fie altceva. Un motiv mai important. Dar care?

Capitolul XV

Lumina o inundă brusc și Isabelle închise ochii din reflex.

Când îi redeschise cu precauție, descoperi fața lui Nathalie aplecată deasupra ei, cu un zâmbet pe buze.

— Deci, draga mea? întrebă ea pe un ton calm. Nu este cam înghesuit înăuntru?

Drept răspuns, Isabelle se strâmbă de durere când încercă să-și schimbe poziția. Cu impresia că toți mușchii îi înțepeniseră.

De cât timp era închisă în acel sicriu amenajat sub una din banchetele laterale ale autocarului Micilor Regine, în spatele perdelei care îl împărțea în două?

Isabelle aruncă o privire spre ferestre, dar erau acoperite cu perdele de catifea. I se părea că era noapte afară. Deci, cum Nathalie o adusese aici la miezul nopții, după ce o surprinsese în camera de hotel, trebuia să fie începutul următoarei nopți.

În ciuda eforturilor, Isabelle era incapabilă să realizeze mai mult. Dimineată, chiar înainte de startul etapei, Nathalie o scosese din ascunzătoare pentru a îi da de mâncare. Și pentru a o pune să scrie biletul pentru Boris. Probabil că îi pusese câteva somnifere în băutură căci Isabelle adormise aproape imediat.

— Este ora mesei! exclamă Nathalie cu o voce naturală, ca și cum ar fi fost ceva normal să o dețină prizonieră pe Isabelle în autocar.

— Până când o să mă ții aici? întrebă aceasta ieșind din ascunzătoare.

Privirea lui Nathalie îi provocă un frison rece.

— Nu te neliniști, zise ea, foarte curând, totul se va termina...

Îi întinse un sandviș mare cu jambon și un pahar de suc, Instantaneu, Isabelle își dădu seama că era moartă de foame și mușcă cu poftă din pâine.

Când termină, Nathalie îi arată paharul plin, pus pe masa pliantă de lângă ea:

— Bea asta!

Isabelle luă paharul, încercând să aibă un aer natural. Și ceea ce spera se întâmplă. Nathalie se întoarse o clipă pentru a căuta ceva în geanta din piele pusă pe jos în spatele ei.

Imediat, Isabelle profită pentru a goli paharul în spatele fotoliului pe care era așezată, rugându-se ca lichidul să nu se scurgă în mijlocul autocarului.

Puse paharul plescăind zgomotos, în momentul în care Nathalie se întorcea spre ea. O lumină de satisfacție îi apăru în priviri pentru un moment:

— Ei bine, deci, îți era sete! Perfect, o să visezi frumos după asta...

În acel moment, trei ciocănituri violente se auziră la ușa din față, făcând-o pe Nathalie să tresară. Se ridică imediat și, luând-o de un braț, o smulse pe Isabelle de pe fotoliu pentru a o trage spre spate. Spre „sicriul” ei.

— Bagă-te înăuntru, ordonă ea încet. Și stai liniștită, altfel...

Alte trei ciocănituri și mai imperioase, se auziră.

Nathalie trase capacul și se întoarse spre partea din față pentru a deschide.

Auzind-o depărtându-se, Isabelle simți cum inima îi sare din piept de veselie. În graba ei, Nathalie lăsase bancheta peste ea.

Dar uitase să o încuie.

Aproape imediat, Isabelle identifică vocea vizitatorului nerăbdător. Era a lui Edouard de Sigognac. Vibrând de furie abținută cu greu.

— Unde este? întrebă el imediat. Ce ați făcut cu Isabelle Espinasse? Trebuia să o certați și să îi dați drumul! Unde este, la naiba!

— Vă rog să vă calmați, răspunse Nathalie, perfect stăpână pe sine. În orice caz, să evităm grosolăniile. Isabelle este în loc sigur. Pur și simplu, pentru ca noi să fim liniștiți, am preferat să nu îi dau drumul înainte de sosirea pe Champs-Élysées, mâine seară.

În „sicriul” ei, Isabelle își ținea răsuflarea, încercând să își

stăpânească bătăile inimii pentru a nu pierde nimic din conversație.

Era în joc soarta ei.

Pentru o clipă, fu tentată să țipe pentru a fi auzită de Sigognac. Dar în următoarea secundă, un reflex de prudență o opri.

Fiindcă tocmai înțelesese un lucru neliniștitor: dat fiind că îi revelase existența rețelei internaționale de pedofilie homosexuală, Nathalie Solidor nu putea să își permită să o elibereze.

Isabelle nu mai putea conta decât pe ea însăși. Și pe Boris. Dar cum să știe el să o caute aici, fiindcă ea comisese imprudența de a se lansa în aventură fără să îi spună nimic? În plus, la acea oră, el trebuia să fie convins că ea plecase efectiv la Paris pentru a se ocupa de mama ei bolnavă.

— Nu așa am convenit! tocmai striga Sigognac cu o voce ascuțită. Vă semnalez că acum Corentin o caută peste tot, pe Isabelle!

— Și? întrebă calmă Nathalie. Ce treabă avem cu acest ziarist?

— Avem fiindcă nu este ziarist! urlă Sigognac. Este un polițai! Înțelegeți: polițai! Chiar eu i-am chemat de la Paris! Fiindcă nu m-ați avertizat la timp că dumneavoastră erați responsabilă de moartea lui Degalat.

Nathalie Solidor nu dezarmă deloc:

— Un polițist, deci? Și cu ce schimbă asta situația? La această oră, cu doza de somnifere pe care i-am dat-o, Isabelle va dormi douăzeci și patru de ore. Când se va trezi, totul se va termina. Cu Corentin sau fără Corentin!

Isabelle auzi vocea președintei Micilor Regine devenind mai mieroasă:

— Oricum, dragă Edouard, nu îmi puteți da nici un ordin. Până la urmă, m-am arătat chiar generoasă cu amicii dumneavoastră politici, nu? Și acești bani pe care vă grăbiți să îi acceptați, aveți totuși idee de unde îi obțin, nu-i așa?

O pauză, apoi Isabelle îl auzi pe Sigognac reluând pe un ton mai conciliant:

— Problema nu este aici... Sunt sigur că veți face ce trebuie. Altfel...

Isabelle nu mai asculta. Cu respirația ținută, ridica ușor, milimetru cu milimetru, capacul „siciului”.

De cealaltă parte a draperiei trase, cei doi continuau să discute.

Era acum ori niciodată.

Cu o încetineală care i se păru infinită, Isabelle ieși din închisoare fără nici cel mai mic zgomot. Nu îi mai rămâneau decât două lucruri de făcut.

Mai întâi, să închidă la loc bancheta pentru ca Nathalie să creadă că este tot înăuntru.

Apoi, să deschidă geamul de siguranță, din spate și să iasă afară din autocar. Rugându-se să nu fie auzită, nici văzută.

După aceea, nu mai avea decât să se ducă la Boris și era salvată.

Capitolul XVI

Boris Corentin dădu la o parte farfuria aproape pe jumătate plină. Sub privirea neliniștită a partenerului său.

— Este ceva ce nu merge? Întrebă Aime Brichot, după ce bău o gură de „La Moutonne”.

Corentin îl privi întunecat:

— Nu, nu, totul merge bine, Meme. Ancheta noastră este în impas; după faxul expediat de Baba, este aproape sigur că Sigognac, grație poziției sale, alimentează conturile negre ale mai multor politicieni, dar nu putem dovedi nimic; și peste toate astea, Isabelle a dispărut fără urmă, doar cu acel bilet nu prea convingător. Dar în afară de astea, totul merge bine!

Brichot se încruntă:

— Nu o lua așa, Boris! Știu că suntem mai degrabă în gaură și eu sunt îngrijorat pentru Isabelle, dar nu este un motiv să lăsăm armele, da? Și apoi, avizul de urmărire pe care l-ai lansat acum o oră poate va avea efect.

— Poate, da...

Aime Brichot îi umplu paharul și zise cu un ton forțat:

— Uite, bea asta, bătrâne, îți va mai încălzi sufletul! În acest timp, mă scuzi un minut, dar trebuie să sun acasă: Rose și Colete au plecat azi-dimineață în tabără și aș vrea să aflu dacă totul a decurs bine...

Rămas singur, Corentin bău mașinal o gură din vinul alb, prea

absorbit de gânduri pentru a aprecia gustul inimitabil.

Era convins că Isabelle nu se întorsese la Paris, contrar celor scrise. Pentru orice eventualitate, le ceruse lui Rabert și Tardet să verifice în legătură cu familia Espinasse. Dar, în lipsa oricărui capăt de pistă, cercetările puteau lua zile întregi. Cu atât mai mult cu cât era un nume destul de răspândit.

Aime Brichot reveni, cu un zâmbet larg pe buze și se așeză în fața partenerului său:

— Bun, totul e bine acasă, gemenele au plecat așa cum era plănuit și au ajuns cu bine la Ardeche. Evident, ca de fiecare dată când au de-a face cu alții și-au interschimbat numele pentru a-i încurca pe organizatori. Îți jur, astea două...

Boris tresări și prinse brațul coechipierului său:

— Ce ai zis mai devreme, Meme?

Brichot îl privi aiurit:

— Ei bine, dar... că Rose și Colete au profitat încă o dată de asemănarea lor pentru...

— Evident că asta e! exclamă Boris cu o voce de stentor care îi făcu să tresară pe bărbosul și pe creața de la masa alăturată de a lor.

— Aveți vreo problemă? se neliniști creața cu un accent din Quebec.

Boris o liniști cu un zâmbet:

— Nu, nu, totul e bine. Puteți să vă vedeți în continuare de ale voastre...

Corentin se ridică brusc:

— Vino, Meme, să urcăm în camera mea!

Creața îi privi cu un aer mirat și își prinse companionul de braț:

— Mai sunt și homo!

— Fiecare face ce vrea! bâigui bărbosul.

După ce închise ușa camerei, Brichot se întoarse spre partenerul său:

— Te-ai hotărât să îmi explici?

Corentin se opri în fața lui. Ochii îi străluceau așa cum știa prea bine Brichot.

— Gemenele, Meme! Gemenele!

— Ei bine ce, gemenele?

— Mulțumită ție, am descoperit brusc detaliul care mă chinuiește de când l-am văzut pe Dominique Barnes intrând de

două ori în apartamentul lui Nathalie Solidor în timp ce eu eram acolo.

O lumină de interes se aprinse imediat și în privirea lui Aime Brichot:

— Ah, da? Și ce era?

— Cercelul, Meme! Prima dată, Barnes purta un cercel asemănător cu cel găsit lângă cadavrul lui Degalat. Știi: mini-sticla de corange, vinul lesbienelor.

— Da și?

— Și, triumfă Boris, când a revenit după cinci minute, nu îl mai avea! Și îți amintesc că, bizar, a revenit pentru a întreba același lucru, la care i se răspunsese. De ce, după tine?

Brichot tresări:

— Drace, ai dreptate: fiindcă nu avea răspunsul! Sunt doi frați Barnes.

Fața lui Corentin se luminează cu un zâmbet feroce:

— Nu, Meme, nu doi frați: un frate și o soră!

Brichot se lasă pe patul din spatele lui și își prive partenerul cu o mutră îndoielnică:

— Dar de ce un frate și o soră?

Boris începu să meargă prin cameră cu pași mari. Prin fereastra deschisă se auzea cântecul privighetorilor prin copaci.

— Gândește-te, Meme. Când ai mers la Salomea, prostituata, despre ce ți-a vorbit? De o informație bombă peste care dăduse Jean-Philippe Degalat din întâmplare. Și în ce mod? Surprinzând un ciclist în timp ce făcea pipi. De ce o scenă atât de banală este transformată imediat în informația anului în mintea lui de ziarist? *Fiindcă ciclistul urina așezat, ca o femeie!*

— Aoleu! Ai dreptate, Boris, șopti Brichot, așa este...

— Singura problemă pentru Degalat a fost că, într-un fel sau altul, Nathalie Solidor descoperise că aranjamentul ei fusese devoalat.

— Aranjamentul „ei”? făcu Brichot.

— Evident! exclamă Boris oprindu-se din mers. Cine urmărește să dovedească că femeile sunt la fel de capabile ca și bărbații la o probă ca Turul Franței? Și în ce mod mai uimitor decât să pună o femeie să concureze în locul fratelui ei geamăn, înscris oficial?

Aime Brichot își ridică mașinal ochelarii pe nas și se arătă nelămurit:

— Și crezi că Nathalie Solidor ar fi mers până acolo încât să îl ucidă pentru a păstra secretul?

Boris ridică din umeri:

— Meme, știm amândoi la fel de bine că asemenea dezaxați pot uide pentru mai puțin de atât.

— Și scenariul cu crima sexuală, ce faci cu el?

Corentin își aprinse o țigară înainte să răspundă:

— Nu știu, Meme, dar întrevăd două soluții. Fie, au făcut-o pentru a încurca piste, fie, Nathalie Solidor și eventualii ei complici au înnebunit la ideea de a-l uide pe Degalat. Înclin mai degrabă la a doua ipoteză.

— De ce? întrebă Brichot.

— Din cauza faptului că Degalat a fost, îți amintesc, sodomizat înainte de a fi ucis. Și cine, după părerea ta, ar fi putut să o facă?

Aime Brichot se ridică sărind:

— Dominique Barnes! Vreau să zic, Domino, concurentul homosexual!

— Exact! triumfă Boris. Și nu aș fi surprins ca el să își fi pierdut cerceul atunci.

Aime Brichot se așează la loc, întunecat la față.

— Bun, este frumos, totul, dar ce facem acum? Fiindcă, pentru moment, permite-mi să îți zic că nu suntem decât la stadiul de scenariu vag, complet imaginat. Suntem departe de proba beton.

Corentin trase nervos din țigară:

— Știu, Meme, știu. Și, în plus, mă rog ca Isabelle să nu fi descoperit din întâmplare și ea același lucru. Fiindcă atunci...

Chiar în acel moment, ușa camerei se deschise brusc. Corentin și Brichot se întoarseră în același timp.

În prag, cu fața palidă, stătea Isabelle Espinasse.

Capitolul XVII

— Elementul slab este Edouard de Sigognac, decise Boris Corentin după mai multe secunde de reflecție. Deci pe el trebuie să îl înfundăm. Și repede!

Isabelle tocmai le explicase tot ce i se întâmplase de seara

trecută până acum. Dar mai ales, le povestise celor doi polițiști tot ce aflate, cu precădere în privința rețelei de pedofilie pe Internet, al cărei „corespondent” francez era Nathalie Solidor.

Aime Brichot tresări:

— La zi, Boris, nu este aceeași cu cea de care ți-a vorbit colegul tău german. Cum îl chema?

— Suthaus. Inspectorul Wilfried Suthaus. Ai dreptate, Meme, am impresia că fără să vrem, tocmai am pus mâna pe un furnicar. Grație ție, Isabelle!

În ciuda epuizării și stării de șoc în care se afla, Isabelle roșise de plăcere.

— Dacă este așa, reluă Boris, care, cu greu își putea ascunde agitația, avem potul cel mare: să destrămăm o rețea pe Internet, nu se întâmplă în fiecare zi! Doar că, nu am reușit încă, murmură Corentin trăgând din țigară.

Isabelle îl privi dezolată. Când Nathalie Solidor se legase la Internet de față cu ea, reușise doar să rețină începutul adresei: <http://www>. Pentru continuare, adică adresa reală care permitea să se acceseze serviciul dorit, Nathalie se așezase între ea și ecran.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că Sigognac este singura noastră șansă, continuă Corentin.

— Explică-mi, zise Brichot.

— Este foarte simplu, cel puțin teoretic. Conform celor expediate de Baba, știm că Sigognac nu este la primele lui inginerii financiare, nici la începutul intrigilor politice. Îți reamintesc că a fost cercetat acum doisprezece ani pentru abuz asupra bunurilor sociale.

— A fost achitat, notă Brichot.

— Știu, Meme. Din lipsă de probe concludente. Doar că eu cred că nu dorește să fie scoase din nou la iveală. Mai mult, după cum a înțeles Isabelle, acceptă și banii de la Nathalie Solidor știind clar de unde provin. Ne putem folosi și de asta...

Aime Brichot își răsuci vârful mustății între degete:

— În orice caz, mi se pare mai prudent să îi cer avizul lui Baba înainte...

Boris zâmbi:

— Mai prudent, desigur. Doar că, dacă zice nu, suntem blocați. Așa că nu îi mai cerem nimic...

— Și dacă se termină prost? întrebă Brichot care nu prea agreea

inițiativele partenerului său.

Corentin ridică din umeri și oftă fatalist:

— Dacă se termină prost, voi lua totul asupra mea. Îmi asum riscul. Dacă vrei, pot să susțin că nu ți-am zis nimic...

Brichot tresări de indignare:

— Nu, așa nu! Până la proba contrarie, suntem o echipă, deci ne asumăm amândoi riscurile! Bun, mergem să îl vedem pe Sigognac?

Din întâmplare, Edouard de Sigognac era cazat în același hotel cu Corentin și Brichot. Era aproape de ora unsprezece seara când cei doi inspectori bătură la ușa lui.

— Cine este acolo? întrebă o voce seacă.

— Boris Corentin, Aime Brichot.

Aproape imediat, ușa se întredeschise și apărură fața încordată a lui Sigognac:

— Da? Ce doriți?

— Să discutăm ceva, să zicem... profesionist! răspunse Corentin.

Sigognac deschise gura cu regret și se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre.

— Sper că nu va dura mult, mormăi el. Ați văzut cât e ceasul?

Corentin se decise să înceapă și îl fulgeră cu privirea:

— Nu prea vă interesează ora în serile în care participați la micile orgii la Nathalie Solidor!

Sigognac se descompuse văzând cu ochii și cei doi crezură că se va prăbuși pe mocheta.

— Așezați-vă, domnule de Sigognac, făcu Boris pe un ton rece. Este timpul să avem o discuție serioasă, nu credeți?

Palid, Sigognac se lăsă pe fotoliul cel mai apropiat în timp ce Corentin și Brichot rămâneau în picioare.

— Calmați-vă, reluă Boris, nu am venit pentru a discuta despre viața dumneavoastră sexuală, ci pentru a vă spune că știm cine l-a ucis pe Jean-Philippe Degalat.

Corentin lăsă să treacă vreo câteva secunde de liniște înainte de a încheia:

— Adică știm și noi la fel de bine ca și dumneavoastră!

Sigognac tresări în fotoliul lui:

— Ce mai este și povestea asta? Ați înnebunit sau ce? Și mai întâi, ieșiți imediat din camera mea, vă rog!

La un semn din cap al lui Corentin, Brichot se îndreptă spre ușa și o deschise.

Sigognac scoase un țipăt jalnic văzând-o apărând pe Isabelle Espinasse.

— Ei, da, domnule de Sigognac, lațul se strânge, am zice! făcu Corentin pe un ton glacial. Fără a mai vorbi de asta...

Îi aruncă pe genunchi faxul pe care îl primise de la Paris în acea dimineață și Sigognac începu să tremure. Când ridică ochii spre Corentin, îmbătrânise cu zece ani:

— Ce vreți de fapt?

Corentin își trase un scaun și se așeză în fața lui:

— Este foarte simplu, domnule de Sigognac. Știm că Nathalie Solidor este răspunzătoare de crima care ne preocupă. Știm de asemenea că se ocupă de o rețea europeană de pedofilie. Rețea din care, între paranteze și dumneavoastră trageți foloase. Mai mult, sunteți complice la sechestrarea domnișoarei Espinasse.

La fiecare frază a lui Boris, Sigognac se lăsa mai jos în fotoliu. Când consideră că era gata, Corentin se hotărî să scoată atuul:

— Acum, să admitem că se consideră că nu sunteți la curent cu răpirea Isabellei Espinasse și că nu știati nimic despre rețeaua lui Nathalie Solidor nici despre circumstanțele morții lui Jean-Philippe Degalat. În acest caz, nici o acuzație serioasă nu va fi formulată împotriva dumneavoastră și Turul Franței nu va fi mârșit cu asemenea mizerii.

Sigognac ridică vioi capul. O formidabilă speranță și o neîncredere i se amesteca în priviri.

— De ce ați face asta pentru mine? întrebă el cu o voce stinsă.

— Nu din simpatie, fiți sigur! zise Boris. Pentru a fi sincer, vă consider respingător. Doar că, ceea ce mă interesează înainte de toate, este să destram rețeaua de bolnavi care se folosesc de copile pentru a-și calma instinctele animalice. Și pentru asta, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Boris se ridică și îl măsură pe Sigognac cu o privire aspră:

— Târgul este următorul: fie faceți exact ce o să vă cer, fie picați imediat. Aveți cincisprezece secunde...

Edouard de Sigognac nu așteptă finalul timpului acordat.

— De acord, zise cu o voce imperceptibilă.

Corentin se simți imediat eliberat de o neliniște apăsătoare. Oftând de ușurare, începu:

— Foarte bine. Iată cum vom proceda...

Capitolul XVIII

Nathalie Solidor închise precipitat valiza din piele în care se afla computerul portabil. Cine putea să fie la ușa la acea oră?

Fără să își facă griji că era în dezabieul transparent care îi dezvelea corpul sculptural, se ridică pentru a deschide. Ochii i se rotunjiră descoperindu-l pe Edouard de Sigognac, în hol.

— Ce faceți aici? întrebă ea pe un ton arogant. Vă previn că dacă...

— Ați putea să mă lăsați să intru? o întrerupse Sigognac cu vocea lui mieroasă. Sunt aici pentru a discuta afaceri...

Nathalie îl măsură cu un ochi neîncrezător, dar îl lăsă să intre în holul mic. După ce închise ușa în spatele vizitatorului ei, răsuci pe jumătate zăvorul mânerului.

— Urmați-mă! zise ea îndreptându-se spre cameră.

Sigognac simți cum i se accelerează bătăile inimii. Venise momentul: juca dublu sau nimic.

Duse mâna dreaptă în spate și, pe pipăite, găsi zăvorul.

Tuși în momentul în care îl răsucea pentru ca zgomotul metalic să nu se audă.

Tocmai își aducea mâna în față când Nathalie se întoarse nerăbdătoare:

— Deci, veniți?

Forțându-se să rămână calm, Sigognac o urmă, fără să se abțină să admire curbele perfecte ale corpului ei.

Pentru o clipă, fascinat, vru să se arunce la genunchii ei și să îi mărturisească totul. Pentru a continua să trăiască, lângă ea, în acest univers de depravare și de plăcere pe care îl descoperise.

Se abținu în extremis. Nu putea. Era în joc viața lui.

Nathalie Solidor se așează pe canapea și își încrucișă picioarele:

— Bine, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Pentru mine, nimic, răspunse Sigognac cu o voce a cărei naturalețe și calm îl surprinseră și pe el. Dar pentru un amic al meu, multe. Unul foarte puternic. Și foarte bogat... Se întâmplă ca

acest amic, să îi zicem Michel, dacă doriți, este căsătorit cu o femeie căreia îi plac mult fetele foarte tinere. Chiar și el ar fi un voyeurist, înțelegeți...

Sigognac văzu cu satisfacție și ușurare o lumină de interes apărând instantaneu în pupilele negre ale lui Nathalie.

— Continuăți, zise ea.

— Doar că, datorită poziției sale, nu se pune problema ca... Michel să se implice descoperit în acest gen de afaceri spinoase. În schimb, ar fi gata să recompenseze generos persoana care s-ar ocupa de... cum se zice?...

— Să facă piața în locul lui! concluzionează Nathalie cu o urmă de ironie în glas.

— Într-un fel... aprobă Sigognac.

Nathalie își schimbă poziția picioarelor, oferindu-i lui Sigognac o vedere asupra intimității ei, cu o mișcare care ar fi făcut-o invidioasă pe Sharon Stone în *Basic Instinct*.

— Și presupun că Michel al dumneavoastră se va arăta la fel de generos cu... aranjamentele dumneavoastră, dragul meu Edouard?

Dragul Edouard își fabrică un aer confuz și coborî privirea:

— Ce doriți: trebuie ca toată lumea să trăiască, nu-i așa?

Liniștea se lăasă. Sigognac se forța să rămână impasibil, în timp ce Nathalie Solidor se gândea, cu sprâncenele încruntate. În fine, ea păru că se destinde și îi zâmbi lui Sigognac:

— Cred că ne putem înțelege. Ce ați zice să mai discutăm despre asta la Paris, peste câteva zile?

Sigognac scutură din cap:

— Imposibil, aici este problema. Amicul meu Michel pleacă din Europa peste câteva zile în America de Sud și vrea ca... hm... tranzacția să aibă loc înainte. De fapt, i-am promis un răspuns concret până mâine dimineață. Așteaptă telefonul meu.

Nathalie se cufundă din nou în gânduri. Mâna ei dreaptă se juca mașinal cu o șuviță de păr. În cele din urmă, se ridică și se îndreptă spre birou:

— Foarte bine, o să vedem imediat ce putem face.

Deschise valiza din piele, în interiorul căreia ecranul computerului rămăsese aprins. Sigognac care se apropiase de ea notă pe la spatele ei adresa de acces a serverului la care era conectată: „<http://www.SaphoVinum/>”.

Nathalie începu să se plimbe cu mouse-ul de la o fereastră la

alta, vizualizând mesajele de pe ecran.

După un minut de căutare, se opri:

— Ah, uite, cred asta l-ar putea interesa pe amicul dumneavoastră Michel. Vine de la Frankfurt: „Particular vând amatorilor păpușă de colecție, 10 cm. Blondă. Porțelan. Parțial restaurată. 2000 Lăsați mesaj.”

— Ce este bolboroseala asta? întrebă Sigognac, puțin uimit.

Nathalie ridică din umeri și răspunse fără să se întoarcă. Și fără să pară că remarcă foșnetul venit din vestibul.

— Este un cod, explică ea. Păpușă de colecție, este o fetiță. Zece centimetri, este vârsta ei: zece ani. Porțelan vrea să însemne că este de rasă albă.

— Și „parțial restaurată”? întrebă Sigognac.

— Restaurată vrea să zică că nu mai este virgină, răspunse liniștită Nathalie. Parțial înseamnă că nu a fost încă supusă la sodomie. Iar 2000, este prețul în dolari americani de plătit pentru a petrece o seară cu micuța. Sunteți mulțumit?

— Eu, în orice caz, complet!

Vocea lui Boris Corentin o făcu pe Nathalie Solidor să sară. Cu o extraordinară rapiditate, închise capacul valizei, țâșni de pe scaun și se întoarse spre intrus. În poziție de luptă.

Păli înfricoșător descoperind, pe lângă Corentin și Brichot, silueta Isabellei Espinasse pe care o credea închisă în continuare în „sicriul” din autocar.

Trăsăturile și privirea lui Corentin erau de o duritate minerală.

— Totul s-a terminat, domnișoară Solidor, zise el pe un ton neutru. Ați pierdut.

Nathalie zâmbi îndrăzneț:

— Deci! Și spuneți-mi atunci ce am pierdut?

Aime Brichot fu cel care continuă:

— Știm că dumneavoastră l-ați ucis pe Jean-Philippe Degalat fiindcă a descoperit că sora geamănă a lui Dominique Barnes concura în locul lui. Știm și că sunteți implicată în traficul cu copii pentru o rețea de pedofilie. Este mai mult decât ne trebuie pentru a vă reține.

Nathalie râse sec:

— „Ar fi” suficient, domnule polițist! Cu condiția să aveți probe la acuzațiile aduse.

Corentin făcu un pas în direcția ei. Imediat, Nathalie se dădu

înapoi și ridică mâinile în gardă.

— În ceea ce privește moartea ziaristului, zise Boris, să știți că de mâine dimineață le vom interoga cu grijă pe „Micile Regine”, ca și pe Dominique Barnes și pe sora sa. Sincer, m-ar mira să nu fie măcar unul care să sfârșească prin a ceda.

Corentin inspiră adânc înainte de a continua:

— Cât privește rețeaua de pedofilie, domnul de Sigognac a memorat codul de acces în timp ce vă conectați în fața lui.

Nathalie privi înspre Sigognac, după care reveni spre Boris:

— Acest idiot a memorat „un” cod de acces. Și? Ce dovedește asta? Admițând chiar că vizitați site-ul, nu veți găsi nici o propoziție pedofilă acolo. Și chiar dacă ar fi, cine v-ar zice că o știam eu? Că nu am dat peste ea din întâmplare sau din simplă curiozitate?

Corentin păstră tăcerea o secundă. În sinea lui știa că Nathalie Solidor avea dreptate: dacă Nathalie nu ceda, rețeaua întreagă scăpa. Și își putea continua liniștită activitățile, schimbând numele de pe Internet. Trebuia cu orice preț să o facă pe Nathalie Solidor să cedeze. Dar cum?

Chiar Nathalie deblocă situația rupând liniștea:

— Și acum, dacă nu vă deranjează, domnilor, voi ieși din cameră căci am treabă în altă parte.

— Nici nu se pune problema! răspunse Boris pe același ton.

Nathalie zâmbi:

— Nu prea văd cum mă veți putea împiedica: vizibil, nu sunteți înarmat nici unul, nici celălalt. Iar eu, sunt expert cu trei dan în karate. Cu destule cunoștințe de judo și aikido.

Aime Brichot arătă spre Boris Corentin cu degetul:

— Nici o șansă și el e la fel!

Cuprins de o inspirație bruscă, Boris adăugă cu un râs voit pretențios:

— Și cum eu sunt bărbat iar dumneavoastră femeie, nu aveți nici o șansă!

Tăcu și observă atent fața brusc împurpurată a lui Nathalie Solidor. Va reacționa cum spera el?

— Ah, așa! bombăni ea cu o voce plină de furie. Macho amărât ce ești! Ce vă credeți? Uite, vă propun un schimb.

— Vă ascult, zise Corentin care făcea eforturi pentru a nu lăsa să se vadă că jubilează.

Fără să își dea seama, Nathalie Solidor mușca din momeală, cuprinsă de pasiunea ei în ce privește sexul. Ura față de bărbat.

— Ne vom bate în duel. Cinstit, dumneavoastră cu mine! Ce ziceți?

— Care este miza? întrebă simplu Boris.

Nathalie Solidor se gândi o secundă, apoi:

— Dacă pierd, vă pun la dispoziție modul de a pune mâna pe întreaga rețea. În schimb, rămân în afara acuzațiilor...

— Și dacă cumva câștigați? întrebă Boris impasibil.

Nathalie îl privi drept în ochi:

— Mă lăsați să plec și îmi dați douăzeci și patru de ore avans.

O liniște grea se lăsă. Aime Brichot deschise gura să zică ceva dar o închise imediat. Inutil: Boris știa la fel de bine ca și el că târgul propus era ilegal și că, logic, nu avea nici măcar dreptul să se gândească la așa ceva.

Pe de altă parte, pedofilia era o problemă care îi privea pe amândoi. Și să aibă ocazia să destrame o rețea la scară europeană, era ceva aproape nesperat.

Brichot tăcu, conștient că decizia îi aparținea lui Boris.

Acesta sfârși cu un zâmbet:

— Accept. Dar cu o condiție: să aleg eu terenul...

Nathalie îl privi fără să înțeleagă:

— Cum așa: terenul?

— Da, terenul: ce ați zice să ne întâlnim... Într-un pat, domnișoară Solidor?

Ea păru pentru moment derutată, dar își reluă rapid aroganța obișnuită:

— Nu înțeleg...

— Este totuși simplu, o asigură Boris. Strigați peste tot că urâți bărbații și că vă lasă rece pe plan erotic. Ei bine, eu, eu ridic ștacheta și vă propun o luptă amoroasă: dacă reușesc să vă ofer plăcere, câștig. Altfel, veți primi cele douăzeci și patru de ore avans.

Nathalie Solidor îl privi îndelung cu ceea ce lui Boris îi păru a fi stimă în ochii ei.

— Accept, zise ea simplu.

*

* *

— Mai este mult? mormăi Marc-Antoine Brunet.

— Cred că aici este, Marcan, răspunse Corentin arătând la o sută de metri în față o platformă înconjurată de stânci ce formau un cerc. Lată stâncile Angennes. Locul de „întâlnire”.

Autocarul Micilor Regine era deja acolo, pe jumătate mascat de trei stejari groși.

Locul fusese ales de comun acord de Virginie și Solange, cele două Mici Regine desemnate ca martori la duel de către Nathalie. Cu acordul celor doi martori ai lui Boris, Aime Brichot și Marcan. Acesta din urmă bombănisese la început că nu vrea să rateze sosirea de pe Champs-Élysées. Dar în final, curiozitatea lui pentru latura extraordinară a situației îl făcuse să accepte rolul. De altfel ultimele lui reticențe îi fuseseră înlăturate când Nathalie îi precizase că va putea urmări sosirea pe televizorul portabil din autocarul Micilor Regine.

Stâncile Angennes, în pădurea Rambouillet, aproape de departamentul 107, fuseseră alese din rațiuni topografice: configurația locului, în formă de cerc, permitea să fie supravegheat accesul, întâlnirea fusese fixată la ora trei după-amiază.

Auzindu-i venind, Nathalie ieși din autocar, escortată de cei doi martori. Îmbrăcase o tunică lungă albă încheiată la gât cu o broșă din aur, ca o Iphigenie care mergea la sacrificiu. Părul ei greu era prins într-un coc.

Se opri la un metru în față lui Boris, încadrat de Brichot și Marcan.

— Suntem de acord cu regulile, zise ea cu o voce care nu trăda nici o emoție. Dispuneți de o jumătate de oră, nici un minut în plus, pentru... pentru a-mi oferi plăcere. Martorii noștri se vor plasa în cele patru colțuri ale cearșafului alb pe care l-am întins pe iarbă. Cu spatele, bineînțeles!

Solange, lesbiana cu alură de camionagiu, veni lângă Nathalie și arătă spre Boris cu o mișcare din bărbie:

— Este ceva la care nu ne-am gândit: și dacă s-a îndopat cu afrodisiace pentru a fi mai performant? Ar trebui să cerem un control antidoping!

Nathalie privi spre Corentin cu ironie:

— Ce ziceți, domnule armăsar?

Boris rămase impasibil:

— Cred că și dumneavoastră ați fi putut la fel de bine să ingerați o substanță cu efect invers, de genul bromură, pentru a adormi

voit simțurile. În acest caz, pot și eu să cer un control antidoping.

Nathalie izbucni în râs:

— Domnule Corentin, cred că amândoi avem destulă mândrie și orgoliu pentru a nu recurge la așa ceva: să ne înfruntăm respectându-ne reciproc!

— Tocmai voiam să vă propun același lucru, răspunse Boris pe un ton mai călduros. De altfel, cred că ora fixată a venit...

Micul grup se îndreptă spre imensul cearșaf alb care făcea o pată deschisă la culoare, aproape orbitoare, pe iarba de un verde închis.

Așa cum prevăzuseră, fiecare martor se așeză în câte un colț, cu fața spre exterior. Doar Marcan se distingea față de ceilalți trei, din cauza mini-televizorului, legat la bateria autocarului, pe care îl ținea în mâini. Boris Corentin și Nathalie Solidor se opriră față în față pe cearșaf, în picioare.

Cei patru martori se consultară din priviri, fiecare făcu un semn din cap și Aime Brichot anunță cu voce tare:

— Să înceapă lupta!

Boris respiră profund și închise pe jumătate ochii, într-un ultim efort de concentrare.

Evident, mingea era în terenul lui. Nathalie Solidor nu ar face nimic pentru a-l ajuta, ci din contră.

Știa, fiindcă cunoscuse mai multe din cele ce nu le plăcea femeilor homosexuale la bărbați. Înainte de toate lipsa de blândețe, un fel de brutalitate nerăbdătoare. Pe acest aspect trebuia să insiste dacă voia să aibă o șansă de reușită. Lăsând virilitatea pe planul doi, pentru ca partenera sa să o ignore.

Privind drept în ochii ei, Boris întinse mâinile spre Nathalie și le așeză pe umerii pe jumătate dezgoliți. Străduindu-se ca degetele sale să fie cât mai moi posibil, ridică mâinile de-a lungul gâtului și a cefei, până la masa mătăsoasă a cocului.

Desfăcu acul care îi ținea cocul și părul negru se desfăcu în cascade pe umerii lui Nathalie. Boris îl mângâie cu dosul palmei, abia atingându-l.

— Aveți un păr magnific, murmură el cu o voce dulce.

— Accept acest omagiu adus de un adversar, zise ea pe același ton.

Boris își scutură capul și își accentuă zâmbetul. Mâna îi alunecă de la ceafă la obrazul lui Nathalie care nu se clinti un

milimetru.

— Nu sunt un adversar, șopti Boris. Nu mai sunt. Nu în acest moment...

Ușor, o trase spre el. Când corpurile lor se atinseră, simți cum trupul lui Nathalie se încordează și slăbi imediat strânsoarea. Pentru că nu voia ca ea să simtă erecția care tocmai sporea. Era prea devreme pentru asta.

Lent, își lăsă mâinile pe spatele ei, peste țesătura fină a tunicii și îi atinse ușor gâtul cu buzele, chiar la baza urechii. Imediat, pielea mătăsoasă a lui Nathalie fu parcursă de un frison imperceptibil. Ceea ce îi păru lui Boris de bun augur.

Fără să se oprească din sărutat, mâinile lui îi parcurgeau spatele, oprindu-se pe rotunjimile șoldurilor, revenind de-a lungul coloanei vertebrale. Apoi urcând până la ceafă după care coborând până înainte de fund. Dar nu mai departe.

După un timp care i se păru foarte lung lui Boris, dar care nu trebuia să depășească două sau trei minute, simți cum Nathalie se destinde fără să vrea și își lasă corpul să se sprijine și mai mult de al lui.

Corentin își zise că acum era momentul să desfacă tunică. Cu riscul de a strica totul. Dar trebuia.

Depărtând-o ușor pe Nathalie de el, deschise mecanismul broșei. Imediat, tunică largă căzu la picioarele lui Nathalie, complet dezbrăcată.

Ea nu făcu nici un gest, nu avu nici o expresie pe față. Boris remarcă sfârcurile sânilor care se întăriseră, dar acesta putea fi și efectul brizei ușoare care adia în poiană.

— Sunteți foarte frumoasă, șopti Boris. Foarte atractivă. Și contează prea puțin dacă ești bărbat sau femeie...

Avu impresia că o roșeață fugitivă îi colorase o clipă obraji ei.

O cuprinse pe Nathalie de umeri și apăsă ușor în jos. Docilă, intrând în joc, ea se lăsă în genunchi, apoi pe spate. Închise ochii și așteptă. Total inertă. Dar Boris consideră că respira ceva mai repede. Cel puțin așa i se părea...

Aime Brichot încetă o clipă să privească în zare în căutarea eventualilor intruși, pentru a privi în dreapta, spre Marcan. Fu destul de indignat să vadă că ziaristul se dezinteresa total de micul ecran. Cu gâtul răsucit în spate, privea cu ochii strălucind corpul gol al lui Nathalie Solidor.

— Vă reamintesc că sunteți pus să urmăriți Turul Franței, bombăni Brichot încet. Și nu să vă purtați ca un nesimțit!

Marcan bâigui ceva și reveni la ecran. Crezu de cuviință să adauge spre Brichot:

— Devine interesant: primii concurenți intră în Paris.

— Ei bine, interesați-vă de ei și numai de ei!

În mijlocul cearșafului, Boris se întinsese lângă Nathalie și își scosese discret tricoul.

De mai multe minute, îi parcurgea tot corpul cu buzele și cu vârfurile degetelor. Evitând cu grijă atingerile prea precise, prea directe.

Știa că singura lui șansă era să o determine pe Nathalie să dorească chiar ea ca el să meargă mai departe. Dacă lua o inițiativă prea rapidă, ea se putea bloca iremediabil și totul era terminat.

Deja, se pregătea ca torsul lui musculos să intre în contact cu pieptul lui Nathalie. Aproape ca din întâmplare.

Apoi, gura lui cobora de-a lungul abdomenului plat și mătăsos, se oprea la începutul pubisului întunecat, îl ocolea pentru a coborî pe un picior, urca pe celălalt, întârzia în dreptul buricului, revenea spre bust. După care pornea în sens invers.

Boris începea să se descurajeze, când aproape vru să strige de bucurie.

Insensibil, cu câțiva centimetri doar, Nathalie își depărtase picioarele, fără să vrea.

De această dată, Boris decise să treacă mai departe. În loc să o ignore, buzele lui atinseră intimitatea stufoasă a lui Nathalie. Ea nu avu nici o reacție, dar picioarele i se depărtară și mai mult...

Boris accentuă presiunea limbii și își abținu un zâmbet de triumf.

Parfumul care îl simțea, îl cunoștea mai bine ca oricine. Și, din adolescență, îi plăcea la fel de mult.

Parfumul dorinței. *L'odore di femmina* al italienilor.

Fără să înceteze să o mângâie pe Nathalie, Boris își desfăcu rapid pantalonul și reuși să se dezbrace fără să își întrerupă dezmierdările nici o secundă.

Era în plină erecție.

Dar nu voia să o penetreze pe Nathalie prin surprindere. Poate că eșua. Dar dacă triumfa, voia ca ea să fie în deplină cunoștință

de cauză.

Se întinse lângă ea și degetele îi înlocuiau buzele în partea de jos a abdomenului, acum oferit total mângâierilor.

Boris o sărută foarte ușor pe buzele întredeschise. Apoi, luându-i mâna, o ghidă lent spre abdomenul lui.

Atingând membrul tare, Nathalie avu mai întâi un instinct de a da înapoi. Dar în același moment, Boris își strecură puțin mai mult degetele în intimitatea ei umedă și caldă.

Iar Nathalie, cu un oftat scurt, strânse degetele în jurul sexului de bărbat pe care îl respinsese mereu.

Boris își apropie buzele de urechea ei.

— Acum, murmură el, o să te penetrez. O să fac dragoste cu tine. Doar fiindcă doresc asta. Nathalie, răspunde-mi: mă vrei?

Liniștea care urmă păru interminabilă pentru Boris. În fine, Nathalie răspunse cu o voce foarte slabă, aproape un oftat. O voce de fetiță:

— Da... Vino...

Lent, Boris se așează peste ea. Membrul lui încordat își găsi singur locul. Atunci, cu o infinită delicatețe, centimetru cu centimetru, pătrunse în ea.

— Asta e! exclamă Marcan cu o voce înăbușită, intră în Champs-Élysées! Sunt patru evadați care se luptă. Sunt roată în roată! Atenție... Și iată, linia de sosire este trecută!

În același moment, țipătul lung de plăcere al lui Nathalie Solidor sfâșie liniștea.

Capitolul XIX

Aime Brichot intră în trombă în biroul de la Cazuri Speciale și se adresa lui Rabert și Tardet care erau acolo, aplecați peste niște dosare groase:

— Salut! Băieți! Unde este, Boris?

— Nu știu nimic, răspunse Tardet.

Rabert se ridică și un zâmbet îi luminează fața rubicondă:

— Eu știu: la frizerul lui.

Aime Brichot pocni din degete:

— Știu: mereu fidel lui Jacques Marquetty, „regele foarfecelor”, bătrânul Boris! Trebuie să am telefonul lui pe undeva...

Brichot formă numărul. În momentul în care cineva răspunse, auzi o voce de bărbat zicând „Eh, ocupă-te de vestiarul domnului Goux! Vezi bine că așteaptă...”. Aime Brichot zâmbi: era Jacques Marquetty.

— Domnul Marquetty? Sunt Aime Brichot, partenerul lui Boris Corentin. Mai este la dumneavoastră? Ah, a plecat acum o jumătate de oră? Bun, cu atât mai rău... Și închise.

— Ce voiai cu Boris? Se interesă Rabert.

Brichot ridică din umeri:

— Poate să mai aștepte până mâine...

Cazul de la Turul Franței se încheiase de cinci zile. Cinci zile în care nu stătuseră deloc, Corentin și Brichot.

Fidelă promisiunii ei, Nathalie Solidor, după orgasmul somptuos din pădurea Rambouillet, dăduse toate numele furnizorilor și clienților rețelei de pedofilie pe Internet. Al cărei „sediul social” era la Frankfurt unde poliția germană era în acțiune.

La Paris, numele care veniseră din memoria lui Nathalie Solidor aparțineau, pentru anumiți, unor personaje sus-puse. De neatins în lipsa unor probe beton, dar mai multe dosare noi îngroșau teancul „fișelor secrete” în seiful lui Charlie Badolini.

Aime Brichot se așeză la birou și începu să își șteargă ochelarii.

Voia să îi comunice două lucruri lui Boris Corentin. Primul era că Dominique Barnes, sora, terminase efectiv turul Franței... dar ca lanternă roșie: sosise ultima pe Champs-Élysées și în afara timpului. Deci, descalificată. Deocamdată, informația pentru care murise Jean-Philippe Degalat nu ieșise la iveală. Doar Marcan o știa, dar promisese să tacă.

Al doilea era că Edouard de Sigognac renunțase brusc la toate responsabilitățile în domeniul sportiv. Presa specializată se întreba din ce motive, dar Aime Brichot, le știa foarte bine. Chiar în seara sosirii, Boris îl prinsese între patru ochi și îi spusese:

— Domnule de Sigognac, acordul nostru rămâne în picioare și nu veți fi acuzat de nimic. Dar vă previn, ca de la bărbat la bărbat, că dacă nu vă faceți uitat, vreau să zic: *total* uitat, vă dau cuvântul meu de onoare că voi găsi mijlocul de a vă băga la închisoare!

Aime Brichot își puse ochelarii pe nas și oftă. Unde putea fi Boris?

Corentin, în același moment, își trăgea sufletul, întins pe cearșaful de mătase, acasă la Ghislaine Duval Cochet, „dublura sa feminină” cum îi spunea el uneori. După un orgasm fulgerător.

Ghislaine se răsuci și îl privi în ochi:

— Este ciudat! De când te cunosc, cred că niciodată nu m-ai făcut să simt plăcerea atât de puternic. Este aproape ciudat. Pentru o clipă, era ca și cum...

— Ca și cum ce? întrebă Boris mângâind-o pe spate și pe fund.

— O să îți pară o prostie, dar pentru moment, erai atât de blând încât aveam impresia că sunt mângâiată de o altă femeie...

Boris zâmbi, cu ochii în gol. Corpul arcuit de plăcere al lui Nathalie Solidor îi trecu prin fața ochilor. Nathalie care, de cinci zile, dormea în închisoare.

În timpul diferitelor interogatorii, ea îi apăraseră obstinată pe celelalte Mici Regine, ca și pe gemenii Barnes, afirmând că ea era singura vinovată de uciderea lui Jean-Philippe Degalat. Declarații pe care ceilalți le confirmaseră.

Totuși, în sinea lui, Boris rămânea convins că nu acționase singură. Poate că într-o zi, din întâmplare, adevărul va ieși la iveală complet...

— Deci, nu vrei să îmi spui?

Vocea lui Ghislaine îl smulse din gânduri. Zâmbi și îi trecu mâna prin păr:

— Poate că mi s-a întâmplat ceva în viață, murmură el. Ceva care m-a obligat cu adevărat să mă pun în pielea și mintea unei femei...

Brusc, o rostogoli pe Ghislaine pe o parte și se aplecă peste ea cu o privire bănuitoare:

— Dar ia spune: cum știi în ce fel mângâie o femeie pe alta?

Ghislaine izbucni în râs:

— Ce crezi: am stat la pension, în adolescență!

Reprimându-și râsul, Boris luă o mutră și mai severă:

— Sper că cel puțin ți-a trecut!

Ghislaine își strecură mâna între corpurile lor și cuprinse membrul care se îngroșa și se întărea rapid:

— Nu știi, în fond... Și dacă am verifica acum? Boris vru să răspundă, dar fu oprit de buzele calde și averse care tocmai se lipeau de ale lui.

Sfârșit.

Redactor: Maria Carp
Tehnoredactare computerizată: Cătălina Radu.

BRIGADA MONDENA

MICA REGINĂ A TURULUI FRANȚEI

NOU !

Cereți la chioscuri

O grupare de femei amatoare de ciclism care, în acest an, își luaseră un autocar ultimul model, amenajat complet, pentru a urma Turul Franței. Jean-Philippe auzise spunându-se că toate erau lașione, că era chiar o condiție "sine qua non" pentru a face parte din club. În orice caz, printre "împătimiții de ciclism" prezenți la cursă nici unul nu se lăudase până acum că băgase în patul lui vreo Mică Regină. Și mai ales pe Nathalie Solidor, președintă lor, o tipă la vreo treizeci de ani, la fel de brunetă și de voluptoasă ca și Carmen din opera lui Bizet.

PREȚ: 3.50 Lei

ISBN 973-597-370-7